

GEORGİ DİMÎTROV

Seçilmiş yapıtlar

Beşinci cilt

PARTİZDAT

Ö N S Ö Z

Georgi Dimitrov'un bu 3. cilde alınan seçilmiş yapıtları 1935-1937 yıllarında yazılmıştır. Bu dönem, gericiliğin ve faşizmin tırmanışı, İkinci Dünya Savaşına hummalı bir hazırlık yıllarıdır.

Komünist partileri, o yıllarda, iktidardaki faşist rejimleri devirmek için, barışın korunması ve savaşın önlenmesi için, faşizmin tırmanmasına karşı savaşım yürütmek gibi sorumlu bir ödevle karşı karşıya bulunuyorlar.^{di.} Bu ödevin başarıyla yerine getirilmesi, geniş halk katmanlarını proletaryanın öncüsü etrafında birleştirebilecek bir siyaset hattının belirlenmesine ve uygulanmasına bağlıydı.

Bu cildin içerdği yapıtlarda, baştanbaşa, barışın korunması için, emekçilerin hak ve özgürlüklerinin savunulması için, faşizme, emperyalizme ve savaşa karşı ulusal ve uluslararası çapta yürütülen savaşında halk güçlerini sımsıkı birleştirme problemi irdeleniyor. Bunlar arasında, Georgi Dimitrov'un, 25 Temmuz - 21 Ağustos 1935 günlerinde Moskova'da yapılan Komintern VII. Kongresi'nde okuduğu "Faşizmin tırmanışı ve

işçi sınıfının birliği uğrunda faşizme karşı yürütülen savaşında Komünist Enternasyonalî'nin "ödevleri" başlıklı ünlü raporu baş yeri alıyor.

Uluslararası işçi ve komünist hareketinin biriktirdiği deneyin yaratıcı bir sentezi ve bazı kompartilerin o zamanki pratiğinin doğrudan doğruya genellemesi olan, SBKP'nin ve Komintern'in en tanınmış eylem adamlarının ~~KOLEKTİF~~ gösterdikleri kolektif çabaların ürünü olan bu rapor, aynı zamanda G. Dimitrov'un kişisel stil özelliklerini taşıyor. Rapordaki yeni düşünceler, G. Dimitrov için sadece sınıf savaşımı pratiğinden çıkarılan bilimsel sonuçlar olarak kalmıyor. Bunlar, onun, Bulgar, Balkan ve uluslararası komünist hareketi sıralarındaki sürekli ve hareketli eylemi boyunca yaşayarak vardığı sonuçlardır.

Raporda, kapitalist ülkelerdeki yeni koşulların etrafli ve derinine ^{ne} çözülmesi, faşizmin bütün karakteristik çizgilerinin belirlenmesine dayanılarak, proletaryal ve anti-faşist eylembirliği problemlerine yeni yaklaşım sağlam bir temele oturuyor. G. Dimitrov faşizme karşı savaşımı komünist partilerinin ana ödevi olarak belirliyor. Bu savaşında ^{ya} başarının, işçi sınıfının, diğer emekçi katmanlarının ve bunların politik, ekonomik, kültürel ve ^{diğer} örgütlerinin tekcephede ve halk cephe-

sinde birleşmesi ~~KOMÜNİSTLERİN~~ sağlanmadan ulaşamayacağını belirtiyor.

G. Dimitrov tekcephe politikasının içeriğine yeni bir tanım getiriyor, emekçilerin dolaysız yaşamsal çıkarlarının savunulmasını bunun temeli sayıyor. Faşizme karşı ortak savaşımın reel ve elverişli perspektifi olarak proletaryal tekcephe ve anti-faşist halk cephesi hükümetinin oluşturulması sorununu da G. Dimitrov işledi. Ona göre, bu hükümetin karakterini sosyal ve politik güçlerin dengesi ve aynı zamanda çözeceği sorunlar belirleyecektir. Proletaryal tekcephe ve anti-faşist halk cephesi hükümeti, birçok ülkede sosyalizme yol açacak en önemli geçici biçimlerden biri olabilecektir.

G. Dimitrov'un raporunda tanımladığı ~~KOMÜNİSTLERİN~~ tekcephe ve halk cephesi politikası Komintern'in benimsediği yeni politik hattın temeli oldu. Bu politika uluslararası komünist hareketini öncelikle genel demokratik, anti-faşist ~~KOMÜNİSTLERİN~~ savaşım sorunlarının çözümüne yöneltti. ~~BUYUKBİR~~ Derin özlük ve içeriğiyle, yeni politika, faşizmin artık dünya barışı için, ilerleme için başlıca tehlikeye dönüştüğü 1930 yılları somut koşullarına en uygun düşüyor, gerçek devrimsel bir karakter taşıyordu.

0 yıllarda uluslararası komünist hareketinin özellikle güncel problemlerinden biri İspanya Cumhuriyetini savunma savaşıydı. İspanya faşistleri, 1936 yılının Haziranında, Almanya ve İtalya'daki faşist rejimlerin teşviki ve dolaysız yardımıyla ülkede aynı yılın Şubatı içinde parlamento seçimlerini kazanarak iktidara gelmiş olan yasal halk cephesi hükümetini devirmek üzere iç savaşa başladılar.

G. Dimitrov, Komintern Yürütme Komitesi Genel Sekreteri olarak, İspanyol halkının hakkı davasını savunma yönünde büyük çabalar harcadı. Bu ciltte, İspanya'daki olayların uluslararası büyük önemini ve bütün ülkeler emekçileri için bu olaylardan çıkarılacak dersleri vurguladığı yazıları ve diğer materyaller ("Sosyalist İşçi Enternasyonalî'ne çağrı", "İspanyol halkının bir yıllık kahramanca savaşını", "Faşizme ve savaşa karşı mücadele halk cephesi") yer alıyor. G. Dimitrov, Komintern Yürütme Komitesi adına, Sosyalist İşçi Enternasyonalî ve Amsterdam Sendikalar Birliği yönetimlerine önerilerde bulunarak, İspanya Cumhuriyeti'nin savunulması ve Alman-İtalyan müdahalesinin uyumlu kesilmesi için/ortak eylemlere girişilmesini ısrarla istedi. Beşinci cilde, G. Dimitrov'un dünyanın ilk sosyalist

devletine karşı beslediği sevgiyi dile getiren materyaller de alınmış bulunuyor. "Uluslararası proletaryanın birliği zamanımızın yüce buyruğudur", "Sovyetler Birliği ve kapitalist ülkelerin işçi sınıfı", Başlıklı yazılarında G. Dimitrov, anti-sovyet propagandanın amansızca açığa vurulması, sosyalizm kuruluşunda elde edilen başarıların, ~~XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX~~ SSCB'nin izlediği barış politikasının ve bu ülkenin çıkarları ile diğer ülkeler halklarının çıkarları arasındaki beraberliğin yığınlara anlatılması gerektiğini belirtiyor.

Sözkonusu dönem içinde, G. Dimitrov, Bulgaristan Komünist Partisi tarihine ve politikasına ilişkin problemler üzerinde büyük bir dikkatle durmaya devam ediyor. Bu cümleden olarak, Bulgaristan'da Eylül Ayaklanması'nın 12. yıldönümü münasebetiyle verdiği söylevde, Komintern VII. Kongresi kararlarının ışığı altında partinin Leninizm yolu boyunca tarihsel gelişmesine ve sıradaki ödevlerine ilişkin bazı önemli sorunlar irdeleniyor.

G. Dimitrov'un bu ciltteki seçilmiş yapıtları, uluslararası komünist örgütü kurmayının başında bulunduğu en önemli çalışma dönemlerinden birini kapsamaktadır. Bunlar, gerek yazıldıkları zaman bakımından, gerekse komünist partilerinin o yıllardaki

sorunları bakımından önem taşımaktadır. Bu yapıtlar, G. Dimitro-
vun uluslararası komünist hareketinin ünlü militanı olarak dev
boyutlu bir eylem adamı olduğunu, olayları ve gerçekleri çözüm-
leme ve değerlemede ender bir yeteneğe sahip bulunduğunu, büyük
hüneri ve coşkun enerjisiyle kendini faşizme ve savaşa karşı
yüce kavgaya, demokrasiyi ve barış davasını savunmaya, proleta-
ryanın ve geniş emekçi yığınlarının haklarının savunmaya adadı-
ğını ortaya koymaktadır.

TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMA VAKFI
TÜSTAV

FAŞİZMİN TIRMANIŞI
VE FAŞİZME KARŞI
İŞÇİ SINIFININ BİRLİĞİ SAVAŞIMINDA
KOMÜNİST ENTERNASYONALİNİN ÖDEVLERİ

Komünist Enternasyonalî'nin VII. Dünya
Kongresinde Okunan Rapor

2 Ağustos 1935

1. FAŞİZM VE İŞÇİ SINIFI

Yoldaşlar,

Daha Komünist Enternasyonalî'nin VI. Kongresi yeni bir
faşist tırmanışın olgunlaştığı konusunda dünya proletaryasını
uyarıyor ve ona karşı savaşıma çağırıyordu. Kongre "az veya çok
açındırılmış biçimde, faşist eğilimlerin ve faşist hareket belir
tilerinin hemen hemen her yerde başgösterdiği"ni belirtiyordu.

Yaygınlaşan derin ekonomik bunalım, kapitalizmin genel
bunalımının birdenbire keskinleşmesi ve emekçi yığınlarının
devrimcileşmesi koşulları içinde, faşizm geniş bir taarruza
geçti. Egemen burjuvazi, emekçilerin zararına olağanüstü soygunem

önlemleri gerçekleştirmek, çapulcu emperyalist savaşı hazırlamak, Sovyetler Birliğini vurmak, Çin'i esaret altına alarak paylaşmak ve bütün bunların zemini üzerinde devrimi önlemek amacıyla kurtuluşu daha sıkı sarıldığı faşizmde arıyor.

Emperyalist çevreler bunalımın olanda ağırlığını emekçilerin omuzlarına yükletmeye çalışıyorlar. Bundan ötürü faşizmi gerekli buluyorlar.

Emperyalist çevreler, pazarlar sorununu, zayıf ulusları esaret altına almak, sömürgecilik ezgisini giderek artırmak ve savaş yoluyla dünyayı yeniden paylaşmak suretiyle gözme çabaları harcıyorlar. Bundan ötürü faşizmi gerekli buluyorlar.

Onlar, işçilerin ve köylülerin devrimci hareketini bozguna uğratmak ve dünya proletaryasının dayanağı olan Sovyetler Birliği'ne silahla saldırarak suretiyle devrimci güçlerin büyümesine set çekme çabasındadırlar. Bundan ötürü faşizmi gerekli buluyorlar.

Emperyalist çevreler, birçok ülkelerde, özellikle Almanya'da yığınların devrime kesinlikle yönelmesinden önce, proletaryayı yenilgiye uğratmayı ve faşist diktatör^aı kurmayı başardılar.

Ama faşizmin utkusunun başlıca nitelik^c şudur: Bu utku, bir yandan burjuvaziyle sınıfsal işbirliğini öngören parçalayıcı

sosyal-demokratik politika yüzünden örgütü bozulan ve felce uğrayan proletaryanın zayıflığından, öte yandan işçi sınıfının savaşım birliğinin gerçekleşmesinden korkan, devrimden korkan ve yığınlar üzerindeki diktatörlüğünü eski burjuva demokrasisi ve parlamenterizmi yöntemleriyle daha fazla sürdüremeyeceğini anlayan burjuvazinin zayıflığından ileri geliyor.

Stalin yoldaş, Sovyetler Birliği Komünist (Bolşevikler) Partisinin XVII. Kongresinde, Almanya'da faşizmin etkisi konusunda şunları söylüyordu:

"Bu etkuyu, yalnız işçi sınıfının zayıflığını gösteren bir belirti ve faşizme yol açan sosyal-demokrasinin işçi sınıfına ihaneti sonucu olarak yorumlamak doğru olmaz. Bu etki, aynı zamanda burjuvazinin de zayıflığını gösteren bir belirti olarak burjuvazinin bundan böyle eski parlamenterizm ve burjuva demokrasisi yöntemleriyle egemenliğini sürdüreceği durumda olmadığını ve bundan dolayı iç politikada terörcü idare yöntemlerine geçmek zorunda kaldığını gösteren bir belirti olarak, şimdiki durumdan artık barışçı dış politika ile çıkış yolu bulamadığını ve bu yüzden savaş politikasına başvurmak zorunda kaldığını gösteren bir belirti olarak yorumlanmalıdır." (X)

X) *Sovyetler Birliği Komünist (Bolşevikler)*
Stalin: "Leninizm Sorunları". Sofya, Partizdat, 1952, s. 509-5

*Partisinin XVII. Kongresinde okunması
SBRP(b) tüzümin çalışması
raporundan.*

Faşizmin sınıfsal niteliği

Yoldaşlar, iktidarda faşizm, Komünist Enternasyonalî Yürütme Komitesinin XIII. Plenumu²⁾ tarafından doğru olarak nitelendirildiği gibi, finans kapitalin en gerici, en gövinist, en emperyalist elemanlarının açık terörcü diktatörlüğüdür.

Faşizmin en koyu gerici türü Alman tipi faşizmdir. Alman faşizmi, sosyalizmle hiç bir ilgisi olmadığı halde, küstahça nasyonal-sosyalizm adını takınmış bulunuyor. Alman faşizmi sadece burjuva milliyetçiliği değil, canavarca bir sovinizmdir. Bu bir politik haydutluk hükümet sistemidir; işçi sınıfına karşı, köylülerin, küçük burjuvazinin ve aydınların devrimci elemanlarına karşı uygulanan bir kışkırtma ve işkenceler sistemidir. Bu bir ortaçağ barbarlığı ve canavarlığıdır. Faşizm, öteki ulus ve ülkelere karşı kuduzca bir saldırganlıktır.

Alman faşizmi uluslararası karşı-devrimin vurucu yumruğu, emperyalist savaşın baş kundakçısı, tüm dünya emekçilerinin yüce vatani - Sovyetler Birliği'ne karşı bir haçlı seferinin kışkırtıcısı ödevini görüyor.

Faşizm, örneğin Oto Bauer'in savladığı gibi, güya "iki sınıfın - proletarya ile burjuvazi - üstünde" duran bir devlet

iktidarı biçimi değildir. İngiliz sosyalisti Braysford'un deyimiyle "ayaklanan ve devlet aygıtını ele geçiren küçük burjuvazi" de değildir. Hayır. Faşizm ne sınıf-üstü bir iktidar, ne de küçük burjuvazinin veya lümpen proletaryanın finans kapital üzerinde iktidaridir. Faşizm, finans kapitalin kendi iktidarıdır. Faşizm, teröre başvurarak, işçi sınıfını ve köylüler ile aydınların devrimci kesimini haklama örgütüdür. Faşizm, dış politika alanında, öteki halklara karşı hayvani bir nefret aşılayan en kaba biçimde şovinizmdir.

Faşizmin bu gerçek niteliğini özel bir önem vererek vurgulamak gerekiyor, çünkü takındığı ^{sosyal} demagoji maskesi, faşizme, bir bunalımın raylardan çıkardığı küçük burjuvazi yığınlarını ^{giderek} ve çok ülkelerde/proletaryanın en ~~gökük~~ gerikalmış katmanlarında belirli kesimleri arkasına takma olanağı verdi. Bunlar eğer faşizmin gerçek sınıfsal karakterini, gerçek iç niteliğini anlayabilselerdi, hiç bir zaman onun peşine düşmezlerdi.

Çeşitli ülkelerde faşizmin ve faşist diktatörlüğün gelişimi, belirli ülkenin tarihsel, sosyal ve ekonomik koşullarına, ulusal özelliklerine ve uluslararası durumuna göre değişik biçimler almaktadır. Bazı ülkelerde, öncelikle faşizmin geniş bir yığimsal temele sahip olmadığı ve faşist burjuvazinin kampında ayrı ayrı gruplar arasındaki savaşın ^{mlar} yeterli derecede güçlü olduğu ^{er}

lerde, faşizm parlâmentoyu birdenbire ortadan kaldırmaya cesaret edemiyor, öteki burjuva partilerinin ve bu arada sosyal-demokrasinin bir yere kadar legallliğini koruyor. Egemen burjuvazinin yakın gelecekte devrimin patlak vereceğinden korktuğu diğer ülkelerde, faşizm, kendi sınırsız politik tekeli ni ya derhal, ya da tüm rakip parti ve gruplara karşı terörü ve onlara haklama çabalarını gittikçe artırarak gerçekleştiriyor. Ama bu, durumunun olağanüstü keskinleşmesi halinde, faşizmin, kendi temelini genişletme ve sınıf niteliğini değiştirmeksizin açık terörcü diktatörlüğü kaba bir parlâmentarizm taklidiyle bağdastırma deneylerine girişmekten alakoyunuyor.

Faşizmin iktidara gelmesi, olağanlıkla bir burjuva hükümetinin yerine başka birinin gelmesi değil, burjuva sınıf egemenliğinin bir devletsel biçiminin - burjuva demokrasisi -, başka bir biçimiyle - açık terörcü diktatörlük - değiştirilmesidir. Bu farkı gömezlikten gelmek, devrimci proletaryanın, faşistler tarafından iktidarın ele geçirilmesi tehlikesine karşı, en geniş kent ve köy emekçileri katmanlarını savaşıma seferber etmesini ve aynı zamanda burjuvazi kampı içindeki çelişkilerden yararlanmasını engelleyen ciddi bir hataya yol açar. Ama sindi burjuva demokrasisi ülkelerinde burjuvazi tarafından alınan ve emekçile-

rin demokratik özgürlüklerini çığneyen, parlâmentonun haklarını
 — yozlaştıran ve kısıtlayan, devrimci harekete karşı baskıları
 artıran gerici önlemlerin faşist diktatörlüğünün yerleşmesi
 bakımından taşıdığı önemi yeterince değerlendirmemek de daha
 az ciddi ve tehlikeli bir hata değildir.

Faşizmin iktidara gelmesini, sanki finans kapitalin şu veya
 bu komitesinin falan tarihinde faşist diktatörlüğü kurmayı karar-
 laştırması gibi basit ve yalın biçimde düşünmemeliyiz, yoldaşlar.
 Oluşunda, faşizm, eski burjuva partileriyle veya bunların belirl
 bir kesimiyle bazan keskin biçimler alan bir karşılıklı savaşım
 içinde iktidara geliyor. Ökder, faşist kampta bile, Almanya'd
 Avusturya'da ve diğer ülkelerde görüldüğü gibi, bazen silâhlı
 çatışmalara varan savaşım lar yapıılıyor. Ama bütün bunlar, faşis
 diktatörlüğün yerleşmesinden önce, burjuva hükümetlerini genel
 likle bir dizi hazırlık aşamalarından geçtikleri ve faşizmin
 iktidara gelmesine doğrudan doğruya yardım eden bir dizi gerici
 önlemler aldıkları gerçeğinin önemini ezaltmıyor. Bu hazırlık
 aşamalarında burjuvazinin gerici önlemlerine ve boy atan faşizme
 karşı savaşım yürütmeyenler, faşizmin utkusunu önleyecek duru
 olamaz, tam tersine, üstün gelmesini kolaylaştırırlar.

Sosyal-demokrasi önderleri faşizmin gerçek sınıfsal karakteri-

ni örtbas ediyor, yığınlardan gizliyor ve burjuvazinin giderek şiddetlenen gerici önlemlerine karşı savaşıma çağırıyorlardı. Bu önderler, faşist saldırısının kesin ve sonuç alıcı anında, Almanyada ve diğer birçok faşist ülkelerde, emekçi yığınların önemli bir bölümünün faşizmin kişiliğinde en kanlı finansal canavarı, en kötü düşmanlarını göremeyişlerinden ve bu yığınların direniş göstermeyişlerinden ötürü büyük bir tarıhsel sorumluluk taşımaktadırlar.

Faşizmin yığınlar üzerindeki etkisi nereden kaynaklanıyor?

Faşizm, yığınların özellikle sayırl gereksinme ve istekleri üzerinde demagogca kalpazenlik yaptığı için, onları kendine çekebiliyor. Faşizm, yığınlarda derin kökler salan kör inançları alevlendirdikten başka, onların en iyi duygularını, adalet duygusunu ve bazan devrimci geleneklerini bile kötüye kullanıyor. Alman faşistleri, büyük burjuvazinin bu uşakları, sosyalizmin bu can düşmanları, yığınların karşısında neden kendilerini "sosyalist" olarak tanıtıyor ve iktidara tırmanışlarını bir devrim biçiminde gösteriyorlar? ^{Çünkü} Almanyada geniş emekçi kitlelerinin kalplerinde yaşayan devrim inancını ve sosyalizm yönsemelerini ~~neden~~ sömürmeye çalışıyorlar?

Faşizm aşırı emperyalistlerin çıkarları için çalışıyor, ama

yiğınların karşısına incinmiş bir ulusun savuncusu maskesiyle çıkıyor ve kırılgan ulusal duyguyu körükliyor. Örneğin, "Kahrolsun Versay!"³) ~~XXX~~ belgisiyle küçük burjuva yiğınlarını arkasından sürükleyen Alman faşizminin yaptığı gibi.

Faşizm, yiğınları en kuduzca sömürmeyi amaçlıyor, ama yiğınların arasına ustaca bir anti-kapitalist demagojiyle gidiyor; politik bakımdan olgunlaşmamış yiğınlar için belirli bir anda en aldatıcı belgiler ortaya atarak (örneğin Almanyada "Toplumun çıkarları bireysel çıkarların üstündedir", İtalyada "Biz kapitalist değil, korporatif bir devletiz", Japonyada "Sömürsüz bir Japonya", Birleşik Amerikada "Servet paylaşılmalıdır" ~~XXXX~~ vb. gibi) emekçilerin canavar burjuvaziye, bankalara, tröstlere ve finans kodamanlarına karşı besledikleri derin nefreti kötüye kullanıyor.

Faşizm, halkı en düşük, en satılmış unsurların ezgisine terk ediyor, ama halkın önüne "namuslu ve satın alınması olanaksız bir iktidar" isteğiyle çıkıyor. Yiğınların burjuva demokrasisi hükümetlerinden derin bir düş kırıklığına uğramış olmasını kötüye kullanan faşizm, yolsuzluk ve ahlak düşkünlüğüne karşı ikiyüzlü bir bağdaşmazlık maskesi takınıyor (örneğin, Almanyada Barmat ve Skliyarek yolsuzluğuna karşı, Fransada Stavitski

olayına karşı vb.)

Faşizm, burjuvazinin en gerici çevrelerinin yararına olarak, eski burjuva partileri konusunda düş kırıklığına uğrayan ve onlardan uzaklaşma^km isteyen yığınları aldatıyor. Ama burjuva hükümetlerine karşı hücumlarının keskinliği ve burjuvazinin eski partilerine karşı takındığı uzlaşmazlık tavrıyla, bu yığınlara şirin görünebiliyor, onları etkileyebiliyor.

Hayasızlık ve yalancılığıyla burjuva gericiliğinin tüm öteki türlerine taş çıkartma^{am} faşizm, demagojisini, her ülkenin ulusal özelliklerine ve giderek aynı ülkenin değişik sosyal katmanlarına göre ayarlamakta ve sonuç olarak, küçük burjuva yığınları ve giderek nice gereksinmeler, işsizlik ve yarın güvensizliği yüzünden ümitsizliğe düşen işçilerin bir bölümü bile, faşizmin sosyal ve şovnist demagojisine kurban gitmektedirler.

Faşizm, proletaryanın devrimci hareketini ve galeyan halindeki halk yığınlarını vuran bir parti olarak iktidara geliyor ve bu gelişini "tüm ulus adına" ve ulusun "kurtuluşu" uğrunda örgütlenen "devrimci" bir hareket olarak gösteriyor (Musolini'nin Roma'ya yürüyüşünü, Pilsudski'nin Varşova'ya yürüyüşünü, Hitlerin Almanyada yaptığı nasyonal-sosyalist "devrim"i vb. anıyalım.).

Ama hangi maskeyi takınırsa takınsın, ne gibi biçimler alır-

sa alsın, hangi yollardan iktidara gelirse gelsin,

faşizm, sermayenin emekçi yığınlarına karşı en cenavarca saldırısıdır;

faşizm, azgın şovenizm ve yayılma savaşıdır;

faşizm, kuduz gericilik ve karşı-devrimdir;

faşizm, işçi sınıfının ve tüm emekçilerin en azılı düşmanıdır.

Üstün gelen faşizm yığınlara ne getiriyor?

Faşizm işçilere "hakça iş ücreti" vaadetti, oysa daha düşük, dilencilik düzeğinde bir yaşam getirdi. Faşizm, işçilere iş vaadetti, oysa daha büyük boyutlara ulaşan, dayanılmaz bir açlık ve kölece bir zorunlu çalışma getirdi. Faşizm, işçileri ve işsizleri, gerçekte kapitalist toplumun her haktan en yoksun parçaları durumuna düşürüyor, onların ^{sendire} ~~melek~~ birliklerini ortadan kaldırıyor, onları grev hakkından ve işçi basınından yoksun ediyor, zorla faşist örgütlere sokuyor, sosyal sigorta fonlarını har vurup harman savunuyor, fabrika ve işletmeleri kapitalistlerin istedikleri gibi at oynattıkları birer kışlaya dönüştürüyor.

Faşizm, emekçi gençlere parlak bir gelecek yolu açacağını vaadetti. Oysa gençlerin kuruluşlardan küme küme atılmasını,

sayısız çalışma kampları ve yayılma savaşına hazırlık olarak
şekli bir askersel eğitim getirdi.

Faşizm hizmetlilere, küçük memurlara ve aydınlara yarasık
bir geçim sağlayacağını, tröstlerin saltıkçılığına son vereceğini
ve banka kapitalinin intikârını ortadan kaldıracığını vaadetti.
Oysa onları daha ümitsiz duruma düşürdü, yarınlarına güvensiz-
liklerini artırdı, şimdi de onları faşizmin en uysal yandaşla-
rından oluşan yeni bürokrasiye boyun eğmek zorunda bırakıyor,
tröstlerin dayanılmaz diktatörlüğünü kuruyor, görülmedik boyut-
lara ulaşan bir ahlâksızlık ve soysuzlaşmanın tohumlarına saçı-
yor.

Faşizm, yıkıma uğrayan fakir köylülere, kendilerini köleleş-
tirici borçlardan kurtaracağını, toprak kirasını ortadan kaldı-
racığını ve giderek mülksüz kalan ve yıkıma uğramakta olan köylü-
ler yararına büyük çiftlikçilerin topraklarını karşılıksız ola-
rak devletleştireceğini vaadetti. Oysa şimdi emekçi köylüleri
tröstlere ve faşist devlet aygıtına şimdiyedek görülmedik ölçüde
kölece bağımlı duruma sokuyor ve başlıca köylü yığınları üzerin-
de büyük çiftlik sahiplerinin, bankaların ve tefecilerin sömürü-
sünü son kerteye vardiıyor.

Hitler yukarıdan atarak "Almanya bir köylü ülkesi olacak, ya da yaşanacak!" diyordu. Peki, Alman köylüleri Hitler zamanında ne kazandılar? Moratoryum'u desek, o da kaldırıldı. Kır kesiminde milyonlarca köylü evlâdının köylenden çıkarılmasına ve dilenci durumuna düşürülmesine neden olan miras yasası da bir kazanım değil. ^{İzgatlar} Hizmetkarlar, serbestçe yer değiştirme gibi en ilkel haklarından da yoksun edilmiş birer yarı köle durumuna düştüler. Emekçi köylüler topraklarından çıkardıkları ürünü pazarda satma olanağından yoksun bırakıldılar.

Ya Polonya'da?

Polonya'da çıkan "Ças" ("Saat") gazetesi şunları yazıyor:

"Polonya köylüsü belki de yalnız ortalığda yararlanılan araç ve gereçler kullanıyor: Ocakta ateşi hiç söndürmüyor ve ödünç olarak komşusuna da veriyor, kibrit çöpünü birkaç parçaya bölüyor, kirli sabun artıklarına bile avuç açıyor, tuzlu balık fişilerini kaynatarak salamura yapıyor. Bu bir öykü değil, köyde görülen gerçek durumdur ve buna herkes kendi gözleriyle görerек inanabilir."

Ve bu satırları, komünistler değil, Polonyada çıkan gerici bir gazete yazıyor, yoldaşlar!

Ama gerçek bu kadarla da bitmiyor.

Faşist Almanyanın toplama kamplarında, Gestapo'nun (Alman gizli polisinin) mahzenlerinde, Polonyanın cezaevlerinde; Bulga-

ristan ve Finlandiya'nın Emniyet Müdürlüklerinde; Belgrad ve Romanya'nın gizli polis örgütlerinde; İtalyan adalarında, her gün işçi sınıfının en iyi evlâtları, devrimci köylüler, insanlığın güzel geleceği uğrunda savaşan nice militanlar öylesine korkunç baskı ve işkenceler görmektedirler ki, Çarlık Ohranka'sının²_{X)} en iğrenç hareketleri bunların yanında âdeta hiç kalmaktadır. Kan içici Alman faşizmi, erkekleri, eşlerinin gözleri önünde birer kadavra haline getirmekte, posta paketiyle anılara öldürülen oğullarının külünü yollamaktadır. Kısırlaştırma artık politik bir savaşın aracı haline getirilmiş bulunuyor. Tutuklanan anti-faşistlere işkence hücrelerinde zorla zehirli ilaçlar sıringe ediliyor, kolları kırılıyor, gözleri çıkarılıyor, başsağı bacaklarından asılanlar, midelerine pompayla su verilererek şişirilenler, etlerine bıçakla faşizmin simgesi oyulanlar oluyor.

~~XXXXXXXXXX~~ Devrim Savaşçılarına Uluslararası Yardım Örgütü'nün, Almanya, Polonya, İtalya, Avusturya, Bulgaristan ve Yugoslavya'da öldürülen, yaralanan, tutuklanan, sakatlanan ve

X) Ohranka - Çarlık Rusyasında gizli polis. Not çev.

ışkencelere uğrayanlara ilişkin istatistik verileri önümde duruyor. Nasyonal-sosyalistlerin iktidara geldiklerinden beri, yalnız Almanyada, anti-faşist işçi, köylü, memur ve aydınlar, komünistler, sosyal demokratlar ve muhalif hristiyan örgütleri üyeleri arasından 4200'den fazla kişi öldürülmüş, 317 800 kişi tutuklanmış, 218 600 kişi yaralanmış ve ağır ışkencelere uğramış bulunuyor. Avusturyada "Hristiyan" faşist hükümetin, geçen yılki Şubat silâhlı çatışmalarından beri, 1 900 devrimci işçi öldürdüğü, 10 000 kişiyi yaraladığı ve sakatladığı, 40 000 kişiyi de tutukladığı biliniyor. Ne var ki, bu veriler de tam olmaktan çok uzaktır, yoldaşlar.

Şimdi birçok faşist ülkede emekçilerin çektikleri eziyetleri düşündükçe, içimizi saren isyanı tümüyle ifade edecek sözler bulmakta güçlük çekiyorum. Sergilediğimiz rakamlar ve gerçekler, çeşitli kapitalist ülkelerde uygulanan beyaz orducu terörün, işçi sınıfının günlük yaşamını doldurup taşıran sömürü ve ezgilerin gerçek tablosunun yüzde birini bile yansıtmıyor. Faşizmin emekçiler üzerindeki sayısız canavarlıkları üstüne ciltler dolusu kitap yazılsa gene de açık bir fikir edinmek olanaksızdır.

Biz, Con Şer, Fite Şaltze, Lütgens (Almanya), Koloman

Valiş ve Münihrayter (Avusturya), Şalay ve Füst (Macaristan), Kofarcıyev, Lütibrodski ve Voykov (Bulgaristan) yoldaşların unutulmaz anısı önünde, yaşanlarını faşizme karşı savaşında feda eden binlerce ve binlerce komünist, sosyal-demokrat ve partısız işçi, köylü, ilerici aydın temsilcisinin anısı önünde derin bir heyecan ve faşist cellâtlara karşı nefretle dolup taşarak omuzlarımızda Komünist Enternasyonalî'nin bayraklarıyla başlarımızı eğiyoruz.

Ve bu kürsî'den, Alman proletaryasının önderi ve kongremizin onursal başkanı Telman yoldaşı selâmlıyoruz. (Coşkun alkışlar. Salonda bulunanların hepsi ayağa kalkar.) Gramsci (Coşkun alkışlar. Salondakilerin tümü ayağa kalkar.) ve Antikaynen yoldaşları selâmlıyoruz. Onsekiz yıldan beri hapishanelerde çürüyen Tom Muni yoldaşa, kapitalizmin ve faşizmin diğer binlerce tutsağını selâmlıyoruz. (Coşkun alkışlar.) Ve onlar, "Savaş ve silâh, arkadaşlarımız, sizleri unutmamak. Biz sizinleyiz. Yüzkızartıcı faşist rejimden kurtuluşunuz için, tüm emekçilerin kurtuluşu için, yaşamımızın her saatini, kanımızın her damlasını feda edeceğiz." diyoruz. (Coşkun alkışlar. Herkes ayağa kalkar.)

Yoldaşlar! Lenin vaktiyle, burjuvazinin canavarca bir

terörle emekçilere kullanabileceğini ve devrimin artan güçlerine belirli kısa fasılalarla karşı koyabileceğini, ama ne yaparsa yapsın, ölümden kurtulamayacağını söyleyerek uyarıda bulunuyordu.

Lenin şöyle diyordu:

"Yaşam hükmünü yürütecektir. Burjuvazi varsın çırpınsın, varsın çıldırmasıya kudursun, varsın haddini aşarak yapmadığını komasın ve bolşeviklerden peşinen öç almaya kalkışarak, yeniden binler ve yüzbinlerce yarınki veya dünkü bolşeviği (Hindistanda, Macaristanda, Almanyada vb.) yoketmeye çabalsın: Burjuvazi böyle davranarak, tarihin ölüme mahkûm ettiği bütün sınıfların yaptıkları gibi hareket etmiş oluyor. Komünistler geleceğin her ahvalde kendilerine ait olduğunu bilmelidirler, ve bundan ötürü bizler, yüce devrimsel savaşında en büyük tutkumuzla burjuvazinin çilgınca çırpınışlarını tam bir soğukkanlılık ve öngörülükle değerlendirmeyi birleştirebiliriz (ve birleştirmeliyiz)."^{X)}

Evet, bizler ve bütün dünya proleterleri Lenin'in gösterdiği yoldan kararlı adımlarla yürüyerek olursak, burjuvazi her şeye karşın, mahvolacaktır. (Alkışlar.)

Faşizmin üstün gelmesi kaçınılmaz mıdır?

Faşizm bazı ülkelerde niçin ve nasıl üstün gelebildi?

Faşizm, işçi sınıfının ve emekçilerin en azılı düşmanıdır.

Faşizm, Alman ulusunun onda dokuzunda, Avusturya ulusunun onda

X)

Lenin: Komünizmin çocuk hastalığı: "Solculuk". Tüm yapıtları, c. XXV, s.235.

dokuzuna, öteki faşist ülkeler uluslarının onda dokuzuna düşman-
dır. Bu en azılı düşman nasıl ve hangi yöntemlere başvurarak
üstün gelebildi?

Faşizm, her şeyden önce, sosyal-demokrasi önderlerinin
burjuvaziyle sınıfsal işbirliği politikası yürütmeleri yüzünden,
tıkmanan burjuvazi karşısında işçi sınıfının parçalanmış, politik
ve örgütsel bakımından silâhsız kalmış olmasından ötürü iktidara
gelebildi. Komünist partileri ise, sosyal-demokrasisiz ve ona
karşın yağınları ayaklandırmak ve faşizme karşı kesin savaşa
götürebilmek için yeterince güçlü değillerdi.

Gerçek de budur! Bugün komünist kardeşleriyle birlikte
faşist barbarlığın dehşetlerini kendi sırtlarında hisseden milyon-
larca sosyal demokrat işçi, ciddi olarak düşünülmelidirler! Eğer
Almanya ve Avusturyada devrimin patlak verdiği 1918 yılında
Avusturya ve Alman proletaryası Avusturyada Oto Bauer'in, Fridrikh
Adler'in ve Renner'in; Almanyada Ebert ve Şeydeman'ın sosyal-demok-
ratik yönetimi peşine düşmeseydi ve Rusya bolşeviklerinin yolun-
dan, Lenin'in yolundan gitseydi, şimdi ne Avusturyada, ne Alma-
nyada, ne İtalyada, ne Macaristanda, ne Polonyada, ne de Balkan-
larda faşizm olacaktı. Ve Avrupada duruma burjuvazi değil, ~~FAŞİZM~~
çoktan işçi sınıfı egemen olacaktı. (Alkışlar.)

Örneğin, Avusturya sosyal demokrasisini ele alalım. 1918 devrimini onu olağanüstü bir doruğa çıkardı. Sosyal-demokrasi iktidarı eline almıştı. Orduda ve devlet aygıtında sağlam konumları vardı. Sosyal demokrasi, bu konumlara dayanarak, başkaldıran faşizmin başını daha ilk anda ezebilirdi. Ama direniş göstermeden işçi sınıfının konumlarını birbirini ardısına teslim etti. Sosyal demokrasi, burjuvaziye, egemenliğini güçlendirme, anayasa- yı ortadan kaldırma, devlet aygıtını, orduyu ve polisi sosyal demokrat işçilerden görevlilerden arıtma ve silâh arsenalini işçilerin elinden çekip alma olanağını sağladı. Sosyal demokrasi, faşist haydutlara, sosyal demokrat işçileri hiç bir ceza gömeksizin öldürme olanağı verdi. Faşist elemanlara kurulların kapılarını açan Hübnerberg Paktı'nın koşullarını kabul etti. Sosyal demokrasi önderleri, bir yandan, burjuvazi üzerinde silâhli baskı yapma ve proletarya diktatörlüğü kurma olanağını bir seçenek olarak öngören Lintz Programı ile işçileri avantayor, iktidardaki sınıfların işçi sınıfına baskı yapmaları halinde partinin genel grev ve silâhli savaş çağrısında bulun- cağına dair teminat veriyorlardı. Sanki işçi sınıfına karşı faşist saldırı hazırlığı politikası, baştanbaga, işçi sınıfı üzerindeki anayasal kılıf geçirilmiş baskıların oluşturduğu bir

zincir değildi. Giderek, Şubat savaşları arifesinde ve bu savaş-
lar sırasında, Avusturya sosyal demokrasi yönetimi, yığıtçı
savanan Şutbund'u geniş yığınlardan soyutlanmış bıraktı ve
Avusturya proleteriyasını yenilgiye ^{mak} kım etti.

Almanya'da faşizmin üstün gelmesi kaçınılmaz mıydı? Hayır,
değildi. Alman işçi sınıfı bunun önünde geçebilirdi.

Ama bu amaçla, Birleşik Anti-Faşist Proleter Cephesi'ni
kurmayı başarması; sosyal demokrat önderlerini, komünistlere
karşı girişilen seferi durdurmak ve Komünist Partisinin faşizme
karşı eylem birliği önerilerini kabul etmek zorunda bırakması
gerekliyordu.

Alman işçi sınıfı, faşizmin tıkmaması ve burjuva-demokra-
tik özgürlüklerin burjuvazi tarafından adım adım ortadan kaldı-
rılması karşısında, sosyal demokrasinin boş laflardan ibaret
kararlarıyla yetinmemeli, Alman burjuvazisinin faşist planları-
nın uygulamasını engelleyen gerçek bir yığınlar savaşını ortaya
çıkmalıydı.

Alman işçi sınıfı, Braun-Severing hükümetince Kızıl Savaş-
çılar Birliği'nin yasaklanmasına yol vermemeli, bu birlik ile
yaklaşık bir milyon üyeli Reichsbanner arasında savaşçı temas-
⁸⁾ ^{ilişki}

x. İşçilerin kollarını, savunma 11 1934'te hükümet
askerleriyle çatışmalardan sonra dağıtıldı
Avusturya Sosyal Demokrasisi örgütü.

kukmalı, Braun'u ve Severing'i, faşist şebekelerine karşı diren-
mek ve hepsini yenilgiye uğratmak üzere bu iki örgütü silâhlan-
dırmak zorunda bırakmalıydı.

Alman işçi sınıfı, Prusya'da hükümetin başında bulunan
sosyal demokrat liderleri, faşizme karşı savunma önlemleri
almaya, faşist önderleri tutuklamaya, onların basınını yasaklama-
ya, bu önderlerin ve faşist harekete parasal yardımı bulan
kapitalistlerin ^{maddi} maddesel araçlarına elkoymaya, faşist örgütleri-
ni dağıtmaya, silâhlarını almaya vb. zorlamalıydı.

Dahası var. Alman işçi sınıfı, horturlu sosyal yardımların
yeniden yürürlüğe konulmasını ve genişletilmesini, bunalımların
etkisi altında yıkına uğrayan köylülere yardımlarda bulunulması-
nı, köylü bonçlarının ertelenmesini, bankalara ve tröstlere
vergi yüklenmesini kabul ettimeli ve böylelikle emekçi & köylü-
lerin desteğini kazınmalıydı. Bunlar, Alman sosyal demokrasisi-
nin savaşılaması yüzünden yapıldı ^{maddi} ve bundan ötürü faşizm
üstünlük kazandı.

^{proleter} İspanya'da, proleteriyal ayaklanma güçlerinin köy ^{ll} savaşı ile
gayet uyumlu biçimde bağdaştığı bu ülkede, burjuvazinin ve
saraylılar zümresinin etkisi kaçınılmaz mıydı?

İspanya sosyalistleri devrimin daha ilk günlerinde hükümete

girmişlerdi. Peki, bunlar komünistler ve anarşistler de içinde olarak değişik yönlü tüm işçi örgütleri arasında savaşı ilişkiler kurdular mı? İşçi sınıfını tek bir ^{sendikal} mesleksi örgütte birleştirdiler mi? Büyük çiftlikçilerin, kiliselerin, manastırların bütün topraklarına köylülerin çıkarını düşünerek elkoymak istedikler ve böylece köylülere devrimden yana kazandılar mı? Katalonyalılarının, Bask'lilerin ulusal yazgılarına buyruk olmaları ve Fas'ın kurtuluşu uğrunda savaşın deneyinde bulundular mı? Orduyu, işçiler ve köylüler tarafına geçmesini sağlamak üzere, faşist ve kuralci ^{unsurlardan} elemanlardan eğittiler mi? Tüm halk hareketlerinin cellâtı olan ve halkın nefretini kazanan Sivil Muhafızlar'ı dağıttılar mı? ~~XXXX~~ Mil Robles'in faşist partisini vurdular ve katolik kilisesinin gücünü kırdılar mı? Hayır, böyle bir şey yapmadılar. Onlar, burjuva-pomeshik gericiiliğinin ve faşizmin tirmanışına karşı komünistlerin defalarca önerdikleri eylem birliğini reddettiler. Gerıcilere Kortés'lerde (parlâmentoda) çoğunluk kazanma olanağını sağlayan seçim yasalarının, halk hareketlerinin cezalandırılmasını öngören yasaların, şu anda kahraman Arizturya madencilerinin yargılanmasına dayanak olan yasaların kabulünü sağladılar. Toprak için savaşan köylülere sivil muhafızlar eliyle kurşuna dizdirdiler.

Sosyal demokrasi, işte böylece, Almanya'da da, Avusturya'da da, İspanya'da da işçi sınıfının saflarına düzensizlik ve bölücülük sokarak faşizmin iktidara tımanma yolunu temizliyordu.

Yoldaşlar, faşizm aynı zamanda proletaryanın doğal bağlaşıklarından soyutlanmış duruma düşmesi yüzünden de utku kazandı.

Faşizm, büyük köylü yığınlarının peşine takmayı başardığı için, işçi sınıfı adına hareket eden sosyal demokrasi gerçekte köylülerin zararına bir politika izlediği için utku kazandı. Köylü, işbaşında işçi sınıfının erk sancısı gücüyle baktığı birçok sosyal demokrat hükümetler gördü, ama bunların hiç biri köylülerin gereksinimlerini gidemedi, hiç biri köylülere toprak vermedi. Sosyal demokrasi Almanya'da büyük çiftlik sahiplerine dokunmadı; köy ekonomisinde çalışan işçilerin grevlerine karşı koydu, ve somuç olarak, Almanya kır işçileri, Hitler iktidara gelmezden çok daha önce reformist sendikalarını terk etmeye ve çoğu hallerde "Gelik miğfer"çiler ve nasyonal-sosyalistler tarafına geçmeye başladılar.

Sosyal demokrasi işçi gençliği sınıf savaşımından alıkoymaya çabalar, devrimci proletarya da gençlik arasında gereken eğitim çalışmalarını ağındırmaz ve onun özel ilgi ve gereksinimleri için savaşıma yeterince dikkat göstermezken, faşizm

gençliğin saflarına sızmayı başardı ve bu yüzden de utkuya ulaştı. Faşizm, gençliğin çok keskin bir savaşkan etkinlik gereksinimi duyduğunu sezdi ve onun önemli bir kesimini kendi savaş kollarına sürükledi. Yeni kuşağı oluşturan genç erkek ve kızlar savaşın ateşleri içinden geçmediler. Onlar, omuzlarında ekonomik bunalımın, işsizliğin tüm yükünü ve burjuva demokrasisinin çöküş ağırlığını hissediyorlar. Yarınlar için perspektif görmeyen gençlik katmanlarının önemli bir kesimi, faşizmin, utkuya ulaşması halinde gençlere aldatıcı bir gelecek çizen demagojisine oldukça yatkınlık gösterdi.

Bütün bunlarla ilgili olarak, komünist partilerinin de faşizme karşı savaşımını köstekleyen bir dış hatasını görmezlikten gelene yiz. Saflarımızda faşist tehlikeyi yersiz bir küçümsene, gerektiği gibi değerlendirme noksanlığı vardı. Bundan şimdiye kadar da her yerde salkınobilmis değiliz. Eskiden, bizim partilerimizde, "Almanya İtalya değildir", yani "faşizm İtalyada utku kazanmıştır, ama Almanya'da kazanması olanaksızdır, çünkü Almanya yüksek kültürlü, yüksek gelişimli bir sanayi ülkesidir, kırk yıllık bir işçi hareketi gelenekleri vardır ve faşizme geçit verilmeyecektir" görüşü egemendi. Şimdi ise, "klâsik" burjuva demokrasili ülkelerde faşizme zemin yoktur gibi görüşler:

yasıyor. Bu tür görümler, faşizm tehlikesine karşı uyanıklığın azalmasına yardım etti ve ediyor, proletaryanın faşizme karşı savaşına seferber edilmesini güçleştirdi ve güçleştiriyor.

Faşist darbe karşısında komünistlerin gafil avlandıkları birçok haller de gösterilebilir. Bu konuda, partimiz yönetiminin 9 Haziran 1923 darbesine karşı gerçekte bir oportünist tutum olan "tarafsızlık" konumu aldığı Bulgaristanı hatırlayınız; 1926 NE Mayıs'ında devrimin devindirici güçlerine ~~XXXXXXXX~~ yanlış değer biçen Komünist Partisi yönetiminin, Pilsudski tarafından yapılan darbenin faşist niteliğini görüp anlayamadığı ve olayların kuyruğundan gittiği Polonyayı hatırlayınız; faşistleşmenin yavaş yavaş, kerte kerte olduğu gibi, yanlış bir görüşü partimizin çıkış noktası yaptığı ve burjuvazinin yönetici grubu tarafından faşist darbenin hazırlandığını farkedemediği, darbenin partimiz ve işçi sınıfı için bir sürpriz oluşturduğu Finlandiya'yı hatırlayınız.

Almanya'da nasyonal-sosyalizm tehlikeli bir yayınsal harekete dönüştüğü zaman Brüning hükümetini artık faşist diktatörlüğü sayan ve yükselten atarak, "Eğer bir gün Hitlerci Üçüncü Reich gerçekleşirse, ancak birbuçuk metre yer altında gerçekleşebilecek ve üzerinde zafer galan işçi orki kurulacak!" diyen yoldaşlar vardı.

Almanyalı yoldaşlarımız Versailles Antlaşması'ndan ötürü yağınların ulusal onurunun incindiğini ve öfke duyduklarını hesaba katmadılar; köylülüğün ve küçük burjuvazinin kararsızlığını umursamadılar, sosyal ve ulusal kurtuluş programını hazırlanmakta gecikttiler, programı ortaya koydukları zaman da buna somut gereksinimlere ve yağınların düzeyine göre ayarlayamadılar ve yağınlar arasında geniş ölçüde yaygınlaştıramadılar.

Birçok ülkede faşizme karşı aşıdırılması gereken yağınsal savaşın yerine "genellikle" faşizmin niteliği üstüne bilgiçlik yapılıyor, partinin güncel politik ödevlerinin ileri sürülmesinde ve çözülmesinde sektör dargırışlılığı yer veriliyordu.

Yoldaşlar, biz faşizmin üstün gelmesini sağlayan nedenlerden söz ediyor, işçi sınıfının yenilgiye uğramasında sosyal demokrasinin tarihsel sorumluluğunu gösteriyor, faşizme karşı savaşında düştüğümüz yanlışları belirtiyorsak, bunu salt geçmişe eceleme hevesiyle yapıyoruz. Biz yaşımdan kopuşmuş birer tarihçi değil, işçi sınıfının militan görevlileriyiz ve milyonlarca işçiye düşündüren şu soruyu yanıtlamak zorundayız: Faşizmin utkusu önlenebilir mi ve nasıl önlenebilir? Ve işte milyonlarca işçiye yanıt veriyoruz: Evet, yoldaşlar, faşizmin yolu kesilebilir. Bu, tamamen olasıdır, bize bağlıdır: işçilere, köylülere, tüm emekçi-

lere bağlıdır!

Faşizmin etkisinin önüne geçilmesi ilk önce işçi sınıfının savaşkanlık etkinliğine, güçlerini sermayenin ve faşizmin saldırısına karşı koyan savaşçı bir ordu halinde birleştirmesine bağlıdır. Proletarya, kendi savaşkan birliğini kurduktan sonra, faşizmin köylüler, kent küçük burjuvazisi, gençler ve aydınlar üzerindeki etkisini felce uğratabilir, bunların bir bölümünü etkisiz duruma getirebilir, bir bölümünü de kendi tarafına çekmeyi başarabilir.

İkinci olarak, emekçilerin faşizme karşı savaşımını doğru biçimde yöneten güçlü bir devrimci partinin varlığına bağlıdır. İşçileri sistemli olarak faşizm karşısında geri çekilmeye çağıran ve faşist burjuvaziye konumlarını sağlamlaştırma olanağını veren bir parti, işçileri kaçınılmaz olarak yenilgiye götürür.

Üçüncü olarak, işçi sınıfının köylülere ve kent küçük burjuvazisi yığınlarına karşı doğru bir politika uygulamasına bağlıdır. Bu yığınlar bizim tasarladığımız, görmek istediğimiz gibi değil, gerçekte oldukları gibi kabul edilmelidir. Onlar kuşku ve ikircimleri ni ancak savaşım sürecinde yenecekler, kaçınılmaz ikircimleri konusunda yalnız sabırlı bir davranıştan ve

proletaryanın politik yardımından güç alarak daha yüksek bir devrimci bilinç ve etkinlik düzeyine ulaşacaklardır.

Dördüncü olarak, devrimci proletaryanın uyanıklığına ve vakitli eylemlerine bağlıdır. Fransız proletaryasının yapmaya çalıştığı ve başarılı da olduğu gibi, faşizme bizi gafil avlama olanağı vermemeliyiz, girişimi ona bırakmamalıyız, kendisine henüz güçlerini toparlama fırsatı bulmadan kesin darbeler indirmeliyiz, belirlediği her yerde ve her adımda karşı koyarak güçlenmesine olanak vermemeli ve yeni konumlar kazanmasına engel olmalıyız. (Alkışlar.)

İşte faşizmin boy almasını ve iktidara gelmesini önleyecek temel koşullar bunlardır.

Faşizm Canavar, Ama Güçlü Bir İktidardır

Burjuvazinin faşist diktatörlüğü canavar, ama güçlü bir iktidardır.

Faşist diktatörlüğünün güçlülüğü nedenlerinin başlıcaları nelerdir?

Burjuvazi cephesindeki anlaşmazlık ve çelişkilerin üstesinden gelmeye hazırlanan faşizm, bu çelişkileri daha da artırdı.

Faşizm, öteki politik partileri zor kullanarak ortadan

kaldırmaya ve kendi politik tekelini kurmaya cabalıyor. Ama faşist tekel, kapitalist sistemin varlığı, çeşitli sınıfların ortada kalması ve sınıf gelişmelerinin keskinleşmesi yüzünden, kaçınılmazlıkla sarsılmaya ve çökmeye hükümlüdür. Sovyetler ülkesinde de de proletarya diktatörlüğü yine tekelini koyan bir parti tarafından gerçekleştiriliyor, ama bu politik tekel milyonlarca emekçinin çıkarlarına uygun geliyor ve sınıfsız toplumun kurulmasına gittikçe daha büyük ölçüde dayanıyor. Faşist bir ülkede, faşistlerin partisi koyduğu tekel uzun süre koruyemiyor, çünkü sınıfların ve sınıf gelişmelerinin ortadan kaldırılması görevini üstlenecek durumda değildir. Faşist parti, burjuva partilerinin legal varlığına son veriyor, ama bunların birçoğu illegal olarak yaşamını sürdürüyor. Komünist partisine gelince, bu parti, illegal koşullar içinde ilerliyor, gelişiyor ve faşist diktatörlüğüne karşı proletaryanın savaşına önyak oluyor. Böylece, faşizmin politik tekel, sınıf gelişmelerinin darbeleri altında ille çöküp dağılmaya hükümlü bulunuyor.

Faşist diktatörlüğünün sağlam olmayışının başka bir nedeni de şudur: Faşizmin anti-kapitalist demagojisi ile tekelci burjuvazinin en haydutça zenginleşmesini sağlayan politika arasındaki karşıtlık, faşizmin sınıfsal niteliğini gözler önüne serilmesini

kolaylaştırıyor, yığınal tabanının sarılmasına ve darılmasına ^a yol açıyor.

Bundan başka, faşizmin utkusu, yığınlarda derin bir nefret ve öfke uyandırıyor, onların devrimcileşmesini kolaylaştırıyor ve proletaryanın faşizme karşı kurduğu birleşik cepheye güçlü bir atılım kazandırıyor.

Ekonomik milliyetçilik politikası (otarğı) güden ve ulusal gelirin büyük bir bölümünü benimsenerek savaşa hazırlanan faşizm, ülkenin bütün ekonomisini güçlendiriyor ve kapitalist devletler arasındaki ekonomik savaşı keskinleştiriyor. Faşizm, burjuvazi saflarında başgösteren fikir ayrılıklarına keskin ve çoğu kez kanlı çarpışmalar karakteri veriyor, bu da halkın gözünde faşist devlet iktidarının sağlamlık ve güvene yitirmesine yol açıyor.

Geçen yılın 30 Haziranında Almanya'da olduğu gibi, kendi ¹⁰⁾ yandaşlarını öldüren bir iktidar, faşist burjuvazinin öbür kesiminin kendisine karşı galasakmak savaşını yürütmekte olduğu ¹¹⁾ bir faşist iktidar (Avusturya'da nasyonal-sosyalist devlet darbesi, Polonya'da, Bulgaristan'da, Finlandiya'da ve diğer ülkelerde faşist hükümetlere karşı tek tek faşist grupların yürüttükleri çetin savaşın), geniş küçük burjuva yığınlarının gözünde saygınlığını uzun zaman sürdüremez.

İşçi sınıfı burjuvazi cephesindeki gelişki ve ~~güçlü ayrılık-~~
~~lanma~~ ^{anlaşmazlıklarından} yararlanmayı bilmeli, ama faşizmin kendiliğinden yıkılış
gideceği hayaline kapılmamalıdır. Faşizm otomatik olarak yıkıl-
mayacaktır. Ancak işçi sınıfının devrimci etkililiği, burjuvazi
cephesinde kaçınılmazlıkla belirgin ^{anlaşmazlıklarından} ~~faşist ayırtılıklarından~~ yarar-
lanma yoluyla, faşist diktatörlüğünü çözülmeye ve yıkmaya yardım
edecektir.

Burjuva demokrasist kalıntılarına yokeden, idare sisteminde
açık zor kullanımı uygulayan faşizm, emekçi yığınlarının gözünde
demokrasi hayallerini ve yasallık saygınlığını hiçe indiriyor.
Bu, işçilerin silâha sarılarak faşizme karşı ayandıkları ülkeler-
de, örneğin Avusturya ve İspanya'da, daha büyük bir güçle
belirmektedir. Avusturya'da Schutz**l**und'un ve komünistlerin
kahramanca savaşını, yenilgiyle sonuçlanmış olsa bile, faşist
diktatörlüğü daha başlangıcında sarstı, silkeledi.

İspanya burjuvazisi emekçi yığınlarına faşist burunsalık
takmayı başaramadı. Avusturya ve İspanya'da, silâhlı savaşlar
sonuç olarak, işçi sınıfının gitgide daha geniş yığınları,
devrimci sınıf savaşını gerekliliği bilincine varıyorlar.

İşçiler, Avusturya ve İspanya'da silâha sarılmalarının

gereksiz olduğunu iddia ederek, ancak II. Enternasyonal'in en eski teorisyeini Karl Kautskı gibi ucube ^{deneyimli} ~~deneyimli~~ ^{deneyimli} sınıflar ve burjuva usakları paylayabildiler. Avusturya ve İspanya işçi sınıfları Kautskı gibi adamların haince öğütlerine uysalardı, şimdi bu ülkelerde işçi hareketinin durumu ne olurdu? Bunu yapsalardı, işçi sınıfının saflarında büyük bir moral bozukluğa bağgösterirdi.

Lenin şöyle der:

"İç savaş okulu halklar için boşuna geçmiyor. Bu zorlu bir okuldur ve tam öğrenim süresi kaçınılmaz olarak karşı-devrimin utkularını, kudurmuş gericihlerin şiddet eylemlerini, başkaldıranların eski iktidarın vahşice eullannmalarını vb. kapsar. Ama yalnız katmerli bilgiler ve iç geçmiş mumyalar, halkların bu zorlu okula girmelerine yazıklandabilirler. Bu okul ezilen sınıflara iç savaş yapmayı öğretir, utkusal devrimi öğretir, çağdaş köle yığınları arasında, ezgin, bunalık ve cahil kölelerin kalplerinde sürgit yer eden, köleliklerinin rezaletiⁿⁱ bilincine varmış kölelere en yüce tarihsel kahramanlık yolunu gösteren kin ve nefret odaklandırır."X)

Bilindiği gibi, faşizmin Almanya'da üstün gelmesi sonucunda yeni bir faşist tırmanma dalgası kabardı ve bu durum Avusturya'da ^{İspanya'da} ~~İspanya'da~~ ^{İspanya'da} Dolfus'un provokasyonlarına, ~~İtalya'da~~ ^{İspanya'da} yığınların devrimci kazanımlarını hedef alan karşı-devrimci yeni saldırıya, Polonya'da

X)

Lenin: "Dünya politikasında dağılayıcı konu", Tüm yapıtları, c. XII, s.305.

faşist anayasa reformuna yol açtı; Fransa'da ise 1934 Şubatında silâhlı faşist birliklerini hükümet darbesi deneyine yöneltti. Ne var ki, faşist diktatörlüğün bu başarısı ve azgınlığı, faşizme karşı uluslararası çapta birleşik bir anti-faşist proleter cephesi kurulmasını amaçlayan karşıt harekete neden oldu. Faşizmin işçi sınıfına karşı genel saldırıya geçiş sinyali olan Reichstag'ın kundaklanması, sendika birliklerinin ve öteki işçi örgütlerinin basılıp yama ve talan edilmesi, işkence edilen anti-faşistlerin kışla mahkemelerinden, toplama kamplarından gelen anlatımları, komünistlerin tinnenen faşizme karşı ortak savaşın önerisini kabul etmeyen Alman sosyal demokrat liderlerinin oynadıkları gerici ve bölücü rolün işleni noktelerine vardığı yılınlara aslına gösterdi ve faşizmi yıkmak için işçi sınıfının tüm güçlerini bir araya toplama gerekliliğini zihinlere yerleştirdi.

Hitler'in üstün gelmesi Fransa'da da işçi sınıfının faşizme karşı tekeppe kumasına kesinlikle hız verdi. Hitler'in utkusu, Almanya işçilerinin yazgısı karşısında işçilerde korku uyandırmakla, Almanyalı sınıf kardeşlerinin cellâtlarına karşı nefreti körüklemekle kalmadı, aynı zamanda Almanya'da işçi sınıfının başına gelenlerin kendi ülkelerinde tekrarlanmasına asla olanak

vermemeleri karaklılıklarını perçinledi.

Bütün kapitalist ülkelerde tekcepheye doğru güçlü yöneliş, yenilgiden alınan derslerin boşa gitmediğini gösteriyor. İşçi sınıfı yeni tarafa çalışmaya başlıyor. Komünist partilerinin tekcepheyi örgütlemekte gösterdikleri girişim ve komünistler ile devrimci işçilerin faşizme karşı savaşında gösterdikleri özverili mertlik Komünist Enternasyonalî'nin otoritesini şimdiye kadar görülmedik boyutlara ulaştırdı. Şimdi yanısıra, İkinci Enternasyonal derin bir bunalıma sürüklendi. Bu bunalım Alman sosyal demokrasisinin iflâsından sonra özel bir açıklıkla belirdi ve derinleşti. Sosyal demokrat işçiler, bütün dehşet ve barbarlıklarıyla faşist Almanya'nın ^{eninde sonunda} Sosyal demokratların burjuvaziyle sınıfsal işbirliği politikasının sonucu olduğuna gitgide daha gürcel biçimde inenmaya başladılar. Bu işçiler, Alman sosyal demokrat liderlerinin proletaryayı götürdükleri yoldan bir kez daha geçilmesini gerektiğini gittikçe daha açık anlıyorlar. İkinci Enternasyonal kampında bu denli fikir kargaşası şimdiye kadar hiç bir zaman görülmemiştir. Tüm sosyalist partilerin içinde bir düşünsel ayrışma ^{kamp gidiyor} alıp yürüyor. Ve saflarında başlıca iki küme meydana geliyor: Sosyal demokrasi ile burjuvazinin ortak blokunu bütün olanaklarıyla korumaya çabalayan ve komünist

lerle tekcephe kurmayı şiddetle reddeden gerici elemanlar kampının yanısıra, burjuvaziyle sınıfsal işbirliği politikasının doğr uluğundan kuşkulanan, komünistlerle bir tekcephe kurulma- sından yana olan ve devrimci sınıf savaşımı konumuna geçme eği- limleri gitgide artan devrimci ^{unsurlar} eleman kampı oluşmaya başlıyor.

Böylece, kapitalist sistemin gerilemesi sonucu olarak ortaya çıkan faşizm, son çözümlerde kapitalizmin daha öte çöküp dağılmasına yardım eden bir etken rolü oynamıyor. Marksizmi ve işçi sınıfının devrimci hareketini gömmeyi üstlenen faşizm, yaşamın ve sınıf savaşımının diyalektiği gereğince, faşizmin mezar kazıcısı, kapitalizmin mezar kazıcısı olacak güçlerin daha öte gelişmesine yol açmış oluyor. (Alkışlar.)

II. İŞÇİ SINIFININ FAŞİZME KARŞI TEKCEPHESİ

Yoldaşlar! Kapitalist ülkelerde milyonlarca işçi ve emekçi soruyor: Faşizmin iktidara gelmesini nasıl önleyebiliriz ve üstün gelen faşizm nasıl devrilebilir? Komünist Enternasyonal şöyle yanıtlıyor: Yapılması ve çıkış noktası olması gereken ilk iş, tekcephe kurmak, ^{her ~~kuruluş~~ ^{özellik}} her sınıfta, her bölge, her ülke işçileri ve bütün dünya işçileri arasında eylembirliği sağlamaktır. işçi sınıfını, faşizme, sınıf düşmanına karşı yalnız başarılı savun-

maya değil, başarılı karşı-tearruza da yetenekli yapan güçlü
silâh, proletaryanın ulusal ve uluslararası çapta eylembirliğidir.

Tekcephenin Önemi

İki Enternasyonal'in - Komünist Enternasyonal ve İkinci Enternasyonal - parti ve örgütlerini destekleyenler arasında eylembirliğinin, faşist baskıya karşı yığınların direnişini kolaylaştıracağı ve işçi sınıfının politik ağırlığını artıracığı açıkça belli değil midir?

Ne var ki, her iki Enternasyonal'e bağlı partilerin faşizme karşı eylembirliği sadece onların bugünkü yandaşlarını, komünistleri ve sosyal demokratları etkilemekle sınırlı kalamazdı; bu eylembirliği katolik, anarşist ve örgütsüz işçilerin ve giderek bir süre faşist demagogisine kapılanların saflarında bile güçlü bir etki yapacaktı.

Üstelik, ~~proletaryanın~~ proletaryanın güçlü tekcephesi emekçi halkın bütün öteki katmanlarına - köylülüğe, kent küçük burjuvazisine, aydınlara - olağanüstü büyük bir etki yapacaktı. Birleşik cephe, iktidimli katmanlarda işçi sınıfının gücüne güven uyandıracaktı.

Ama iş bu kadarla kalmıyor. Emperyalist ülkeler proletarya

aklılarindeler
 sinin yalnız kendi memleketlerindeki emekçilerin kişiliğinde
 değil, sömürge ve yarı-sömürgelerde ezilen halkların kişiliğinde
 de olası bağlaşıkları vardır. Proletarya ulusal ve uluslararası
 çapta ne denli parçalanmışsa, bir bölümü burjuvaziyle ve özel-
 likle burjuvazinin sömürge ve yarı-sömürgelerdeki ezgi rejimiyle
 ne denli işbirliği politikası izliyorsa, sömürge ve yarı-sömürge
 lerde ezilen halklar işçi sınıfından c denli yüz çevirmekte ve
 dünya anti-emperyalist cephesi zayıflamaktadır. Eylembirliği
 doğrultusunda atılan ve emperyalist başkükeler (metropoller)
 proletaryasının sömürge halklarının kurtuluş savaşına destek
 olmasını sağlamaya yönelik her adım, sömürgeleri ve yarı-sömürge
 leri dünya proletaryasının başlıca yedeklerinden birine dönüştür-
 mek demektir.

Son derece

Ensom, proletaryanın uluslararası eylembirliğinin, gücünü
 gittikçe artıran proletarya devletine - Sovyetler Birliğine -
 dayandığını dikkate alacak olursak, *proleter* proletaryal eylembirliğinin
 ulusal ve uluslararası çapta gerçekleşmesiyle ne denli geniş
 perspektifler açıldığını görürüz.

kesimlerin

kesimlerin
 işçi sınıfının tüm bölümleri arasında eylembirliğini, bu
 bölümlerin şu veya bu parti ve örgütten yana olduklarına bakmak-
 sızın, işçi sınıfı çoğunluğunun henüz kapitalizmi yıkmak ve prole

tarya devrimini utkaya ulaştırma savaşını için birleşmesinden
önce gerçekleştirmek gerekiyor.

Proletaryanın bu eylembirliğini tek tek ülkelerde ve bütün dünyada sağlama olanağı var mıdır? Evet, vardır. ^m ~~Hen~~ ^{de} ~~daha~~ şimdi ^{daha} olanaklıdır bu. Komünist Enternasyonal, eylembirliğini, bütün işçilerin kabul edebileceği bir tek ilke koguldan başka hiç bir kogula bağlamıyor. Kogul şudur: Eylembirliği faşizme, sermayenin saldırısına, bir savaş tehlikesine, sınıf düşmanına karşı yönel-
tilmelidir.

Tekcephe fikrine muhalefet edenlerin temel kanıtları

Tekcephe fikrinin muhalifleri ne diyorlar ve hangi itirazla-
rı ileri sürüyorlar?

Bunların bir bölümü, "Komünistlerin birleşik cephe sloganı
bir manevradan başka bir şey değildir!" diyorlar.

[Onlara yanıtımız şudur: Mademki bu bir manevradır, siz niçin
tekcepheye dürüstçe katılarak "komünist manevrası"nın içyüzünü
meydana çıkarmıyorsunuz? Açık olarak söylüyoruz: Biz, işçi sını-
fının eylembirliğini, proletaryanın burjuvaziye karşı yürüttüğü
savaşında güçlenobilmesi için, tırmanan sermayeye karşı, faşizmle
karşı, bugün kendi günlük çıkarlarını savunarak, yarın kesin

kurtuluşunun önkoşulları yaratabilecek duruma gelmesi amacıyla istiyoruz.

Bir başka bölümü, "Komünistler bize saldırıyor!" diyorlar. Dinleyin, birçok defa söylediğimizi yine söylüyoruz: Biz, kimseye, sınıf düşmanına karşı tekcephe yanlısı olan hiç kimseye, hiç bir örgüte, hiç bir partiye saldırmak niyetinde değiliz. Ama aynı zamanda proletaryanın çıkarlarını ve davasını savunmakla yükümlü olduğumuz için, işçilerin eylembirliğini engelleyen kişi, örgüt ve partileri eleştirmek zorundayız.

Diğer bazıları da, "Siz komünistlerle tekcephe kuramayız, çünkü onların başka programları var." diyorlar. Ne var ki, siz de programınızın burjuva partileri programından farklı olduğunu savladığınız halde, bu durum burjuva partileri ile koalisyona girmenize KHK engel olmadı ve olmuyor.

Tekcephe muhalifleri ve burjuvazi ile koalisyona girilmesini savunanlar, "Faşizme karşı savaşında burjuva-demokratik partiler komünistlerden daha iyi bağlaşıklardır." diyorlar. Oysa Almanya-daki deney ne gösterdi? Sosyal demokratlar bu "daha iyi" bağlaşıklarla bir blok kurmuşlardı hani? Ve sonuç ne oldu?

Kulağımıza sık sık şu sözler geliyor: "Biz komünistlerle tekcephe kuracak olursak, küçük burjuvalar "kırmızı tehlike" den

korkup faşistlerden yana geçerler!" Peki, tekcephe köylüler, küçük tüccarlar, zanaatçılar, emekçi aydınlar için bir tehlike mi oluşturuyor yoksa? Hayır. Tekcephe, kurdukları rejim sözü geçen tüm katmanlara tam yıkım getiren büyük burjuvaziye, parababalarını, büyük toprak sahiplerini ve öteki sömürücüleri tehdit ediyor.

Birçok sosyal demokrat liderler, "Sosyal demokrasi, demokrasi yanlısıdır, komünistler ise diktatörlük yanlısıdır, biz bundan ötürü komünistlerle tekcephe kuramayız." diyorlar. Peki, ama, biz şimdi size proletarya diktatörlüğü ilân etmek için mi tekcephe öneriyoruz? Şimdilik böyle bir şey önerdiğimiz yok.

"Komünistler hele demokrasiyi tanısin ve savunmayı üstlen-sinler, o zaman biz de tekcepheye girmeye hazır olacağız." Bu savı şöyle yanıtlıyoruz: Biz sovyet demokrasisinden, emekçilerin demokrasisinden, dünyanın en ardıcıl demokrasisinden yanayız. Ama biz kapitalist ülkelerde faşizmin ve burjuva gericiiliğinin el uzattıkları burjuva-demokratik özgürlüklerinin her karışını savunuyoruz ve savunacağız, çünkü proletaryanın sınıf savaşımı çıkar-ları bunu emrediyor.

Labour

Örneğin, İngiltere'de İşçi (Labour) Partisi liderleri, "Ne var ki, İşçi Partisinin gerçekleştireceği tekcepheye küçük komü-

nist partilerinin katılımı bu cepheye hiç bir şey kazandırmayacak." diyorlar. Ama hatırlardadır ki, Avusturya sosyal demokrat liderleri de küçük Avusturya Komünist Partisi için aynı şeyi söylüyorlardı. Oysa olaylar ne gösterdi? Başında Otto Bauer ve Renner'in bulunduğu Avusturya sosyal demokrasisi değil, Avusturya'da faşist tehlikesinin varolduğunu ^{Zamanında} söyleyerek vakitli bir uyarıda bulunan ve işçileri savaşıma çağıran küçük Avusturya Komünist Partisi haklı çıktı. İşçi hareketinin tüm deneyi, komünistlerin sayıca nispeten az olsalar bile, yine de proletaryanın savaşkan etkinliğinin motoru olduklarını gösterdi. Bundan başka, unutulmalıdır ki, Avusturya veya İngiltere'de komünist partileri sadece partiyi destekleyen onbinlerce işçiden oluşmakla kalmıyor, aynı zamanda dünya komünist hareketinin birer bölümünü, yeryüzünün ^{zaten kazanmış} altıda birinde iktidara gelen ulusal proletaryanın partisi tarafından /yönetilen Komünist Enternasyonalî'nin birer kolunu oluşturuyorlar.

^{eyerler} Tekcepheyi istemiyorlar, "Birleşik cephe Saar'da faşizmin üstün gelmesine engel olamadı!" diyorlar. Bu efendilerin acayip bir mantığı var doğrusu! Önce faşizmin üstün gelmesi için ellerinden gelen her şeyi yapıyor, sonra da son dakikada kabul ettikleri tekcephenin işçileri uthuya ulaştıramadığına kötüöl bir ^{sinsice} sinsilikle seviniyorlar.

Çeşitli ülkelerde hükümetlere giren sosyal demokrat liderler, "Komünistlerle tekcephe yapsaydık, koalisyondan çıkmanış gerekecek, böylece de gerici ve faşist partilerin hükümete girmelerine yol açılacaktı." diyorlar. Peki, Alman sosyal demokrasisi koalisyon hükümetine giriyor muydu? Giriyordu. Avusturya sosyal demokrasisi hükümete giriyor muydu? Evet, giriyordu. İspanyol sosyalistleri burjuvazi ile ortak bir hükümete giriyorlar mıydı? Onlar da giriyorlardı. Sosyal demokrasiğin bu ülkelerde burjuva koalisyon hükümetlerine girmiş olması faşizmin proletaryaya karşı saldırıya geçmesine engel oldu mu? Hayır, olmadı. Şu halde, Halk sosyal demokrat bakanların burjuva hükümetine katılmalarının faşizme karşı bir engel oluşturmadığı gün gibi açık değil midir?

"Komünistler diktatörece hareket ediyor, bize her şeyi dayatmak ve emretmek istiyorlar." diyorlar. Hayır. Biz hiç bir şeyi dayatmıyor ve hiç bir emir vermiyoruz. Biz, gerçekleşmesinin emekçi halka yarar getireceğine inandığımız önerileri ileri sürmekten başka bir şey yapmıyoruz. Bu, işçiler adına hareket eden herkesin yalnız hakkı değil, aynı zamanda ödevidir. Siz komünistlerin "diktatöre"sinden korkuyorsunuz? Gelin, sizin ve bizim bütün önerileri işçilere beraberce açıklayalım, bir araya topla

nıp bütün işçilerle birlikte görüşelim ve işçi sınıfının dâvasına en yararlı olan önerileri seçelim!

Görülüyor ki, tekcepheye karşı ileri sürülen bütün bu itirazlar elestiriye bile değmez. Bunlar, her şeyden önce, burjuvazi ile yaptıkları kendi birleşik cephelerini proletaryanın tekcephesine yeğleyen gerici sosyal demokrat liderlerin kemküm etmelerinden başka bir şey değildir.

Ama onların kemkümü sökmeyecek! Uluslararası proletarya, işçi hareketinin parçalanmasından çok çekmiştir ve bu yüzden tekcephenin ve proletaryanın ulusal ve uluslararası çapta eylem-birliğinin zorunlu ve tamamen olanaklı olduğuna gitgide daha fazla ^{inanmaktadır.} ~~yaşanmaktadır.~~ (Alkışlar.)

Tekcephenin içeriği ve biçimleri

Verilen aşamada tekcephenin ana içeriği nedir ve ne olmalıdır? Tüm kapitalist ülkelerde tekcephenin çıkış noktası ve ana içeriği, faşizme karşı işçi sınıfını ve bu sınıfın en dolaysız ekonomik ve politik çıkarlarını savunma olmalıdır.

Biz yalnız proletarya diktatörlüğü uğrunda savaşım yönlü yalın çağrılarla yetinememeliyiz; verilen gelişim aşamasında yığınların yaşamsal gereksinmelerinden, savaşım yeteneği

düzeyinden çıkan sloganlar ve savaşım biçimleri bulmalı ve ortaya atmeliyiz.

Kapitalist sömürüye ve faşist barbarlığa karşı kendilerini savunmaları için yığınlara bugün ne yapmaları gerektiğini göstermeliyiz.

Çesitli akınlara mensup işçi örgütlerinin ortak eylemleri yardımıyla, emekçi yığınların yaşamsal çıkarlarını savunmak için, en geniş kapsamlı bir tekcephe kurmaya savaşmalıyız.

Bu ne demektir?

Birinci olarak, bunaların sonuçlarını egemon sınıfların omuzlarına, kapitalistlerin, büyük çiftlikçilerin omuzlarına, tek sözle zenginlerin omuzlarına yükletmeyi amaçlayan ortak savaşım demektir.

İkinci olarak, faşist tiranlığın tüm biçimlerine karşı, emekçilerin kazanımlarını ve haklarını savunmak için, burjuva-demokratik özgürlüklerin ortadan kaldırılmasına karşı ortak savaşım demektir.

Üçüncü olarak, başgösteren emperyalist savaş tehlikesine karşı ortak savaşım, bu savaşın hazırlanmasını zorlaştıracak bir savaşım demektir.

Biz, yorulmak bilmeksizin, işçi sınıfını, değişen koşullar

ra göre savaşın biçim ve yöntemlerini çabucak değiştirmeye hazır-
lanmalıyız. Hareketin büyümesine ve işçi sınıfı birliğinin güçlen-
mesine bağlı olarak daha da ileri gitmeli, yağınsal politik grev
örgütlemeye doğru yönelerek savunma durumundan sermayeye karşı

hiçuma

(geçmeye hazırlanmalıyız. Böyle bir grevin verilen her ülkede
gerektirdiği zorunlu koşul, o ülkenin başlıca meslek birliklerini
sendikalarını
greve çekmektir.

Komünistler, kendi başlarına, yağınları komünist ruhta eğit-
mez, örgütleme ve seferber etme işinden elbette bir an bile
vazgeçemezler ve vazgeçmemelidirler. Ama işçilerin eylembirliğine
doğru yol açılabilmesi için, sosyal demokrat partileri, reformist
sendika
meslek birlikleri ve diğer emekçi örgütleri ile proletaryanın

sınıf düşmanlarına karşı hem kısa, hem de uzun süreli anlaşmalar
yapmaya da çaba göstermeliyiz. Bununla beraber, başlıca dikkati-
mizi, yerel anlaşmalara dayanarak her yerde taban örgütlerinin
uyguladıkları yağınsal eylemlerin acındırılmasına yöneltmeliyiz.

Biz bu örgütlerle yaptığımız anlaşmaların koşullarını dürüstlük-
le yerine getirecek tekcepheye katılan kişi ve örgütler tarafın-
dan ortak eylemlerin baltalanmasını emansızca yereceğiz. Anlaş-
maları suya düşürme yönlü her yeltenişe - böyle yeltenişlerde
bulunanlar da olabilir - yağınlara çağrıda bulunmakla karşı

koyacağız ve bazılan eylembirliğinin yeniden kurulması için savaşımı yorulmadan sürdüreceğiz.

Tekcephenin çeşitli ülkelerde somut olarak gerçekleştirilmesi elbette ayrımı olacak, işçi örgütlerinin durum ve karakterine, tek tek ülkelerdeki politik düzeyine, ortadaki somut koşullara, uluslararası işçi hareketindeki değişimlere vb. bağlı olarak başka başka biçimler alacaktır.

Sözkonusu biçimler, örneğin, şunlar olabilir: İşçilerin, somut vasilelerle vakit vakit, tek tek istemlere göre veya ortak bir plâforma dayanan uyumlu ortak KKK eylemleri; tek tek kuruluşlarda veya üretim dalları capında uyumlu eylemler; yerel, bölgesel, ulusal veya uluslararası çapta uyumlu eylemler; işçilerin ekonomik savaşımını örgütleme, yağansal politik çıkışlar uygulama, faşist saldırılarına karşı ortak savunma önlemleri örgütleme eylemleri; mahpuslara ve ailelerine yardımda bulunmak üzere, sosyal gerileliğe karşı savaşım alanında uyumlu eylemler; gençlerin ve kadınların çıkarlarını savunma amaçlı ortak eylemler; kooperatifçilik, kültür ve spor alanlarında eylemler vb. vb.

Sadece ortak eylemleri öngören bir anlaşma sağlamakla ve örneğin Fransa'da yaptığımız gibi tekcepheye giren parti ve örgütlerin temsilcilerinden oluşan temas komisyonları kurmakla

yetinmeyiz. Bu sadece ilk adımdır. Anlaşma ortak eylemleri gerçekleştirilmede yardımcı bir araçtan başka bir şey değildir ve kendi başına tekcephayı henüz oluşturmaz. Komünist ve sosyalist partileri yönetimleri arasında temas sağlayan komisyon, ortak eylemlerin uygulanmasını kolaylaştırma bakımından gereklidir, ama komisyonun kendisi tekcephenin gerçekten açındırılması, en geniş yığınların faşizme karşı savaşına çekilmesi için yeterli olmaktan çok uzaktır.

Komünistler ve tüm devrimci işçiler, kuruluşlarda, işsizler arasında, işçi semtlerinde azgüçlü kentliler arasında ve köy-lerde seçim yoluyla (faşist diktatörlüğünün hüküm sürdüğü ülke-lerde tekcephe hareketine katılanlar arasından seçilmiş en otoriteli kişilerden oluşan) parti-dışı sınıfsal tekcephe organ-ları meydana getirilmesi uğrunda savaşmalıdır. Tekcephe hareketini ve örgütsüz büyük emekçiler kitlesini yalnız böyle organlar kapsamına alabilecek, sermayenin saldırısına karşı faşizme ve gericiliğe karşı savaşında yığınların girişimini geliştirmeye yardım edebilecek ve bu taban üzerinde tekcephenin gereksindiği geniş işçi aktifinin meydana getirilmesi, kapita-list ülkelerde yüzlerce ve binlerce partisiz bolşevikin yetişme-si kolaylaşacaktır.

Örgütlü işçilerin ortak eylemleri, çalışmamızda kalkış nok-
tamızdır, işin temelidir. Ama örgütlenmemiş işçilerin büyük bir
çoğunluk oluşturduğu dikkatimizden kaçmamalıdır. Örneğin Fransa'da
komünistler, sosyalistler ve değişik eğilimli sendikalar üyeleri
olarak toplam bir milyona yakın örgütlü işçi var. Oysa işçilerin
genel sayısı 11 milyondur. İngiltere'de bütün değişik eğilimli
sendikaların ve partilerin yaklaşık 5 milyon üyesi var. Ama tüm
işçilerin sayısı 14 milyona bulmaktadır. Amerika Birleşik Devlet-
leri'nde 5 milyona yaklaşık örgütlü işçi var, oysa bu ülkede
tüm işçilerin sayısı 38 milyon kadardır. Diğer birçok ülkede de
orantı aşağı yukarı budur. "Normal" zamanlarda bu yığın genellikle
le politik yaşamın dışında bulunmaktadır. Ama şimdi bu büyük
insan yığını giderrek daha fazla harekete geliyor, politik yaşama
katılıyor, politika sahnesine çıkıyor.

En geniş yığınların tabanı arasında, tekcepheyi oluşturanın,
genişletme ve güçlendirilmenin en isabetli biçimi parti-dışı sınıf-
sal organlar meydana getirilmesidir. Bu organlar aynı zamanda
işçi sınıfının kurulmakta olan eylembirliğini önlemeye çalışan
tekcephe düşmanlarının tüm deneylerine karşı savaşımın en iyi
dayanağı olacaktır.

Anti-faşist halk cephesi uğrunda

Emekçi yığınların faşizme karşı savaşıma seferber edilmesiyle yanyana proletarya tekcephesi tabanı üzerinde geniş bir anti-faşist halk cephesinin meydana getirilmesi özellikle önemli bir ödevdir. Proletarya tarafından yürütülen genel savaşımın başarısı, proletaryanın, sanayi ülkelerinde bile halkın çoğunluğunu oluşturan emekçi köylülerle ve kent küçük burjuvazisinin temel yığınıyla savaşım birliği kurmasına sıkı sıkıya bağlıdır.

Bu yığınları elde etmek isteyen faşizm, yaptığı ajitasyonla, kent ve köy emekçi yığınlarını devrimci proletaryaya karşı koymaya, küçük burjuvaziyi "kırmızı tehlike" markuluğuyla ürktümeğe çalışıyor. Biz keskin ucu ters çevirmeli, kötücul ajitasyonu yapanlara yönelmeli, emekçi köylülere, zanaatçılara ve emekçi aydınlara gerçek tehlikenin nereden geldiğini, yani köylülerin omuzlarına vergi ve harçlar yükünü kimin yüklediğini ve tefeci faizlerini kimin sızdırdığını, en güzel topraklara ve tüm zenginliklere sahip olanın, köylüyü ve ailesini zaten kıt toprağından da ederek işsiz bırakan ve iki lokmaya avuç açma zorunda bırakan kim olduğunu anlatmalıyız. Zanaatçıları vergiler, harçlar, yüksek kiralar ve dayanılması olanaksız bir rekabetle bir yıkıma

uğratanın kim olduğunu; emekçi aydınların geniş yığınlarını kimin sokağa attığını ve işsiz bıraktığını, somut örnekler vererek, sabır ve ısrarla açıklamalıyız.

Ama bu kadarı yetmez.

Anti-faşist halk cephesi kurmakta en büyük, en kesin rol oynayan etken, geniş katmanların ve özellikle emekçi köylülerin isteklerini, proletaryanın köklü çıkarlarıyla bağlı istekleri savunmak İçin devrimci proletaryanın kararlı olarak eyleme geçmesi ve savaşım sürecinde işçi sınıfının isteklerini bu isteklerle bağdaştırmasıdır.

Anti-faşist halk cephesinin kuruluşu sürecinde, emekçi köylülerin birçoğunu ve kent küçük burjuvazisinin temel yığınına içine alan parti ve örgütlere dürüst yaklaşımın büyük bir önemi vardır.

Kapitalist ülkelerde bu parti ve örgütlerin çoğu hem politik, hem de ekonomik bakımdan henüz burjuvazinin etkisi altında bulunmakta ve onun peşinden gitmektedirler. Bu parti ve örgütlerin sosyal bileşimi özdeş değildir. Bileşimlerinde mülksüz köylülerle yanyana büyük köy ağaları, küçük tüccarlarla yanyana büyük vurguncular (spekülâtörler) yer alır; ama yönetimleri ikincilerin - büyük sermaye ajanlarının - ellerindedir. Bu durum, sözko-

nusu örgütlere değişik biçimde Xanasım gerektirir. Üyeler yığınının çoğu hallerde kendi yönetiminin politik çehresini bilmediğini gözönünde bulundurmaliyiz. Belirli durumlar içinde, çabalarımıza, burjuvasal yönetimlerinin iradesine aykırı olarak, bu parti ve örgütleri veya onların tek tek bölümlerini anti-faşist halk cephesine çekebilecek biçimde yön verebiliriz ve vermeliyiz. Örneğin, şimdi Fransa'da Radikal Parti, Amerika Birleşik Devletleri'nde değişik çiftlikçi (farmer) örgütleri, Polonya'da "Stronitstvo Lüдове", Yugoslavya'da Hırvat Köylü Partisi, Bulgaristan'da Çiftçi Birliği, Yunanistan'da "tarımcılar" vb. bu durumdadır. Ama bu türden parti ve örgütleri halk cephesi tarafına çekme olanağı olup olmadığına bakmaksızın, bizim taktiğimiz her ahvalde onları oluşturan küçük köylüleri, zanaatçıları vb. anti-faşist halk cephesine çekmeye yönelik olmalıdır.

Görüyorsunuz ki, bütün bu hareket hattı boyunca, bizim pratiğimizde, köylülerin, zanaatçıların ve kentli küçük burjuva yığınlarının çeşitli parti ve örgütlerini önemsememek, hiçe saymak gibi sık sık raslanan olumsuz davranışlara son verilmesi gerekiyor.

Değişik ülkelerde tekcephenin ana sorunları

Her ülkede, belirli bir aşamada, en geniş yığınları düşündüren ve heyecanlandıran ana sorunlar vardır. Tekcephenin kurulması uğrunda yürütülen savaşım bu sorunların etrafında geliştirilmelidir. Bu odak noktalarını ve ana sorunları isabetle görüp ele almak tekcephenin kurulmasını sağlama ve hızlandırma anlamına gelir.

a) Amerika Birleşik Devletleri

Örneğin, kapitalist dünyasının çok önemli bir ülkesi olan Amerika Birleşik Devletleri'ni ele alalım. Bu ülkedeki bunalım *Kapitalizmi diriltmeyle ilgili program suya düşti.* milyonluk yığınları harekete getirdi. Büyük yığınlar burjuva partilerinden el çekmeye başlıyor ve şimdi yol kavsağında bulunuyorlar.

Belirmekte olan Amerikan faşizmi bu yığınların hoşnutsuzluğunu ve düş kırıklığını gerici faşist kanallara yöneltmeye çalışıyor. Amerikan faşizminin gelişmesinde bir özellik varsa, o da, şimdiki aşamada öncelikle kökü, dışarıda, "Amerikaya yabancı" bir akım olan faşizme karşı muhalefet maskesi altında ortaya çıkmakta olmasıdır. Anayasaya karşı belgiler ileri süren Alman faşizminden farklı olarak, Amerikan faşizmi, anayasayı v

"Amerikan demokrasisi"ni savunan bir savaşçı rolü oynamaya çalı-
şıyor. Amerikan faşizmi henüz doğrudan doğruya tehlike oluşturan
bir güç haline gelmemiştir. Ama eski burjuva partilerinden düş
kırıklığına uğrayan geniş yığınlar arasına sokulma olanağını
bulursa, en yakın zamanda ciddi bir tehlike haline gelebilir.

Faşizmin Birleşik Amerika'da üstün gelmesi ne gibi bir
anlam taşır? Bu, doğal olarak, emekçi yığınları için sömürü
rejiminin gemi aزیya alması ve işçi hareketinin bozguna uğraması
anlamına gelir. Faşizmin böyle bir utkusu uluslararası planda
ne gibi bir önem taşır? Bilindiği gibi, Birleşik Amerika bir
Macaristan veya Finlândia, Bulgaristan veya Letonya değildir.
Birleşik Amerikada faşizmin utkusu tüm uluslararası durumu teme-
linden değiştirebilir.

Amerikan proletaryası, bu koşullar içinde, sadece devrim
yolundan yürümekte kararlı olan sınıf bilinçli öncüsünü örgütle-
mekle yetinebilir mi? Hayır.

Apaşık görüldüğü ki, Amerikan proletaryasının çıkarları
tüm güçlerini kapitalist partilerden bir an önce koparmasını
gerektirmektedir. Amerikan proletaryası, hoşnutsuz geniş emekçi
yığınlarının faşizm tarafından kazanılmasını zamanında önleye-

bilmek için yollar ve uygun biçimler bulmalıdır. Yeri gelmişken söyleyelim ki, yığinsal bir emekçiler partisi, bir "işçi-giftçi partisi" kurulması Amerikan koşulları içinde böyle bir uygun biçim olabilir. Amerikada yığinsal halk cephesinin özgül bir biçimini oluşturabilecek olan böyle bir parti, öteki partilere karşı, tröstlere, bankalara ve boy atan faşizme karşı yöneltilmelidir. Bu, gerçekte ne sosyalist, ne de komünist partisi olacaktır. Ama ille anti-komünist bir parti değil, anti-faşist bir parti olmalıdır. Bu partinin programı bankalara, tröstlere ve tekellere karşı, halkın düşmanlarına, onun felâketleriyle spekülâsyon yapanlara karşı yönelik olmalıdır. Böyle bir parti ancak işçi sınıfının yaşamsal isteklerini savunarak, gerçek sosyal yasalar için, işsizlik sigortası için savaşım yürüterek, *toprak verilmesi, ezici borçlardan kurtarılması* beyaz ve siyah derili yarıcı'lara toprak kiracılarının borçlarının affedilmesi için savaşım vererek, zencilere eşit haklar tanınması için, muhariplerin, eski savaşçıların isteklerini savunmak için, serbest meslek sahipleri, küçük tüccarlar ve zanaatçılar temsilcilerinin çıkarlarını savunmak için savaşımı sürdürerek payına düşen ödevi yerine getirmiş olacaktır vb. vb.

Kendiliğinden anlaşılacağı üzere, böyle bir parti, yerel özyönetim organlarına, tek tek eyaletlerin temsil organlarına,

Kongre'ye ve Senato'ya kendi temsilcilerini yollamaya savaşı-
 tır.

Birleşik Amerikadaki yoldaşlarımız böyle bir parti kurma girişiminde bulunmakla doğru hareket ettiler. Ama böyle bir partinin kurulmasını yığınların kendi dâvası haline getirmek için yeni pratik önlemler alınması henüz sıra bekliyen bir ödevdir. Bir "işçi-çiftçi partisi"nin kurulması ve bu partinin programı sorunu yığinsal halk toplantılarında görüşülmelidir. Bu partinin kurulmasını amaçlayan en geniş bir hareketin açın-
 dırılması ve bu hareketin başına geçilmesi gerekiyor. Partiyi örgütleme girişiminin, her iki burjuva partisinden, Demokrat ve Cumhuriyetçi Partilerden düş kırıklığına uğrayan milyonluk yığınları alet olarak Birleşik Amerikada anti-komünist bir parti, devrimci harekete karşı yönelik bir "üçüncü" parti kurmak isteyen elemanların eline geçmesine hiç bir ahvalde ola-
 nak verilmemelidir.

b) İngiltere

İngiltere'de Mosli'nin faşist örgütü, İngiliz işçilerinin yığinsal eylemleri sonucunda geçici bir zaman için arka plana çekildi. Ama biz sözümona "ulusal hükümet"in işçi sınıfına

karşı bir dizi gerici önlemler aldığı, ve bunların yardımıyla İngilterede de gereksinim olduğu zaman burjuvazinin faşist

rejime geçmesini kolaylaştıran koşullar yaratıldığı gerçeğini görmezlikten gelemeyiz.

Şimdiki aşamada İngiltere'de faşizm tehlikesine karşı savaşın, her şeyden önce "ulusal hükümet"e, onun gerici önlemlerine, sermayenin saldırısına, ücretlerin kısıtlanmasına karşı, işsizlerin isteklerini^m savunulması, İngiliz burjuvazisine yığınların yaşama düzeyini düşürme olanağı veren tüm yasaların ortadan kaldırılması yönünde savaşım demektir.

İşçi sınıfının "ulusal hükümet"e karşı durmadan artan nefreti, İngiltere'de yeni bir leybırlist (işçi) hükümeti kurulması belgisi etrafında gittikçe daha geniş yığınları birleştiriyor. Komünistler, leybırlist hükümete hâlâ inanmakta olan geniş yığınların bu ruh halini görmezlikten gelebilirler mi? Hayır, yoldaşlar! Biz bu yığınlara ulaşma yolunu bulmalıyız. Biz, onlara, İngiltere Komünist Partisinin XIII. Kongresinin de yaptığı gibi, açık olarak şunu söylüyoruz: Biz komünistler, işçileri sermayenin boyunduruğundan kurtarmaya yetenekli biricik erk olan Sovyet egemenliğinden yanayız. Ama siz leybırlist hükümeti istiyorsunuz öyle mi? Peki. Biz sizinle elele vererek "ulusal hükü-

met"i devirme savaşını yürüttük ve yürütüyoruz. Sizin yeni bir
 leybırıst hükümet kurulmasını hedef tutan savaşınızı destekle-
 meye, bundan önce işbaşına gelen iki leybırıst hükümet Leybır
 Partinin işçi sınıfına verdiği sözleri yerine getirmemiş olsa
 bile, hazır bulunuyoruz. Biz bu hükümetin sosyalist önlemler
 almasını beklemiyoruz. Ama milyonlarca işçi adına konuşarak,
bu hükümetten, işçi sınıfının ve tüm emekçilerin en yaşamsal
 ekonomik ve politik çıkarlarını savunmasını isteyeceğiz. Gelin,
 bu istekleri kapsayan ortak programı beraber görüşelim ve "ulusal
 hükümet"ın gerici saldırısına, sermayenin ve faşizmin saldırısı-
 na ve yeni bir savaş hazırlığına karşı direnebilmek için prole-
 taryanın gereksindiği eylembirliğini gerçekleştirelim. İngilte-
 reli yoldaşlar, bu temel üzerinde, Leybır Parti örgütleriyle
 birlikte, önümüzdeki parlâmento seçimlerinde, hem "ulusal hükü-
 met"e, hem de işçi sınıfının zararına, İngiliz burjuvazisinin
 yararına olarak yığınları peşine takmaya çalışan Loyd Corc'a
 karşı çıkmaya hazırdırılar.

İngiltere komünistleri böyle bir konum almakla doğru hare-
 ket ediyorlar. Bu konum, İngiltere Trejdünionları ve Leybır
 Partinin milyonluk yığınlarıyla birlikte savaşın yürütülmek
 üzere tekcephenin kurulmasını kolaylaştıracaktır. Savaşın

halindeki proletaryanın daima ön saflarında yer alan, yığınlara biricik doğru yol - burjuvazinin egemenliğini devrimle yıkma ve Sovyet egemenliği kuma yolunu - gösteren komünistler, güncel politik ödevlerini belirlerken, yığinsal hareketin gerekli aşamalarını atlamaya kalkmamalıdır, çünkü işçi yığınları bu hareket süreci içinde, kendi deneylerine dayanarak, kurdukları hayallerden kurtulacak ve komünizmden yana geçeceklerdir.

c) Fransa

Bilindiği gibi, Fransa, işçi sınıfının faşizme karşı nasıl savaşılması gerektiğini tüm uluslararası proletaryaya gösterdiği ülkedir. Fransa Komünist Partisi, tekcephe taktığının nasıl uygulanması gerektiği konusunda Komintern'in bütün seksiyonlarına örnek vermekte, sosyal ^{ist} demokrat işçiler de bu anda faşizme karşı savaşında ne yapmaları gerektiğini öbür kapitalist ülkelere sosyal demokrat görüşlü işçilerine kendi örnekleriyle göstermektedirler. (Alkışlar.)

Bu yıl 14 Temmuzda, Paris'te yarım milyon kişinin katıldığı anti-faşist gösteri ve Fransa'nın öteki kentlerinde yapılan büyük yığinsal gösteriler olağanüstü bir önem taşımaktadır.

Bu artık işçi tekcephe hareketi olmaktan çıkıyor, Fransada

XXXI

faşizme karşı geniş bir genel halk cephesinin başlangıcı oluyor. Tekcephe hareketi işçi sınıfının kendi güçlerine güvenini artırıyor; köylüler, kentli küçük burjuvazi ve aydınlar üzerinde oynadığı yönetmenlik rolü bilincinde daha sağlam yer ediyor. Bu hareket yığınlar arasında komünist partisinin etkisini genişletiyor ve proletaryayı faşizme karşı yürüttüğü savaşında daha da güçlendiriyor. Faşizm tehlikesine karşı yığınların uyanıklığını vaktinde seferber ediyor. Ve nihayet, bu hareketin, öbür kapitalist ülkelerde anti-faşist savaşının ağındırılmasını sağlayan bir teşvik örneği olacağı, faşist diktatörlüğü altında ezilen Alman proletaryasına cesaret verici bir etki yapacağı görülüyor.

Utku, diyecek yok, çok büyük, ama yine de henüz anti-faşist savaşının sonucunu belirleyemez. Fransız halkının ezici çoğunluğu, hiç kuşkusuz, faşizme karşıdır. Ama burjuvazi, silâhlı güce başvurarak, halkların iradesini zorlamayı beceriyor. Faşist hareket, tekelci kapitalin, burjuva devlet aygıtının, Fransız ordusu genelkurmayının etkin desteği ve hertürlü gericiiliğin dayanağı olan katolik kilisesi gerici yönetmenlerinin etkin desteği sayesinde alabildiğine serbestçe gelişmeye devam ediyor. Çekirdeği 60 000 yedek subaydan oluşan "Ateşli Haçlar", bu en güçlü faşist örgütü, bugün eli altında 300 000 silâhlı kişi bulunduruyor. Bu örgüt

poliste, jandarmada, orduda, hava güçlerinde, tüm devlet aygıtında sağlam konumlara yerleşmiş durumdadır. Son belediye seçimleri Fransada yalnız devrimci güçlerin değil, faşist güçlerin de büyüdüğünü gösterdi. Faşizm, köylüler arasında geniş ölçüde sokulmaya muvaffak olur ve bir kesimi tarafsız kalan ordunun öteki kesiminin desteğini kazanabilirse, Fransa emekçi yığınları faşistlerin iktidara gelmesini önleyemezler. Fransız işçi hareketinde faşist tımanışının başarısını kolaylaştıran bir örgütsel zayıflık olduğunu unutmayın, yoldaşlar. Fransada işçi sınıfının ve tüm anti-faşistlerin erişilen sonuçlarla yetinmeleri için hiç bir neden yoktur.

Fransa işçi sınıfının önünde ne gibi ödevler duruyor?

Birinci olarak, tekcepheyi yalnız politik alanda değil, ekonomik alanda da kırarak, sermayenin saldırısına karşı savaşımı örgütlemek; reformist Emek Konfederasyonu dorukları tarafından tekcepheye karşı gösterilen direnişi kırmak.

İkinci olarak, Fransada sendikal birliği gerçekleştirmek; sınıf savaşımı temeli üzerinde tek meslek birlikleri hareketini sağlamak.

Üçüncü olarak, geniş köylü yığınlarını, küçük burjuvazi yığınlarını anti-faşist harekete çekmek ve anti-faşist halk

cephesinin programında onların yaşamsal istemlerine özel bir yer ayırmak.

Dördüncü olarak, her yerde anti-faşist halk cephesine bağlı parti-dışı seçimli organlar meydana getirerek geniş bir tabana oturtulmuş anti-faşist hareketi örgütsel açıdan sağlamlaştırmak ve daha öte genişletmek; bu organlarla şimdi Fransada varolan emekçi partileri ve örgütlerinin kapsadığı yığınlardan çok daha geniş bir yığını etki altına almak.

Besinci olarak, Fransada cumhuriyete karşı komplo yapanların ve Hitlerci ajanların oluşturdukları faşist örgütlerin dağıtılmasını ve silahlarının toplanmasını kabul ettirme yönünde baskı yapmak.

Altıncı olarak, devlet aygıtının, ordunun ve polisin faşist darbesi hazırlayan komploculardan arıtılmasını sağlamak.

Yedinci olarak, Fransız faşizminin en önemli dayanaklarından biri olan katolik kilisesinin gerici kümelerini yönetenlere karşı savaşımı açındırmak.

Sekizinci olarak, orduda cumhuriyeti ve anayasayı savunacak orduyu anayasaya aykırı olarak devlet darbesi yapmakta kullanmak isteyenlere karşı savaşım verecek komiteler kurarak (alkışlar), Alman faşizminin saldırısına karşı barış dâvâsını savunan

Fransız-Sovyet antlaşmasının Fransada gerici güçler tarafından suya düşürülmesine olarak vermek. (Alkışlar.)

Ve eğer, Fransada anti-faşist hareket, Fransız faşizmine karşı - lâfla değil, eylemle - gerçek savaşım yürütecek, anti-faşist halk cephesinin istekleri programını uygulayacak bir hükümetin kurulmasıyla sonuçlanırsa, her türlü burjuvasal hükümetin daima uzlaşmaz düşmanları ve Sovyet egemenliğinin yandaşları olarak kalan komünistler, her şeye karşı, büyüyen faşizm tehlikesi karşısında böyle bir hükümeti desteklemeye hazır olacaklardır. (Alkışlar.)

Tekcephe ve yitimsal faşist örgütler

Yoldaşlar! Faşistlerin işbaşında oldukları ülkelerde tek-cephe kurma savaşımı belki de önümüzdeki en önemli sorundur. Oralarda bu savaşım, işçi hareketinin legal bulunduğu ülkelere oranla, elbette çok daha ağır koşullar içinde yürütülmektedir. Bununla beraber, faşist ülkelere faşist diktatörlüğüne karşı gerçek bir anti-faşist cephe oluşturmak ve açındırmak için gereken tüm koşullar vardır, çünkü örneğin Almanyada sosyal demokrat işçiler, katolik işçiler ve öteki işçiler, faşist diktatörlüğüne karşı komünistlerle birlikte savaşmaları gerek-

tiği bilincine daha kolay varabilirler. Faşist egemenliğinden bir kez ağızları yanmış olan geniş küçük burjuva ve köylü yığınları, gittikçe artan bir memnuniyetsizlik ve düş kırıklığı duymakta ve bu durum onların anti-faşist halk cephesine çekilmelerini kolaylaştırmaktadır.

Ama faşist ülkelerde, özellikle faşizmin yığinsal bir taban meydana getirmeye ve işçilerle öteki emekçileri zorla kendi örgütlerine çekebildiği Almanya ve İtalyada ödevimiz, faşist diktatörlüğüne karşı dışardan savaşımı, bu diktatörlüğün temelini içeriden, yığinsal faşist örgüt ve organları içinde çalışarak baltalamakla uyumlamaktır. Bu ülkelerin somut koşulları gözönünde tutularak faşizmin yığinsal tabanını en çabuk çürütmeye yar-
dım edecek ve faşist diktatörlüğünün yıkılmasını hazırlayacak olan özel yöntem ve yaklaşımlar incelenmeli, benimsenmeli ve uygulanmalıdır. Yalnız "Kahrolsun Hitler!" ve "Kahrolsun Musolini!" diye bağırıp çağırmakla kalmamak, söylenenleri incelemek, benimsenmek ve uygulamak gerekiyor. Evet, incelemek, benimsenmek ve uygulamak gerekiyor!

Bu güç ve karmaşık bir ödevdir. Ve faşist diktatörlüğüne karşı başarılı savaşım deneyimiz gayet sınırlı olduğu için daha da güçleşmektedir. Örneğin, İtalyan yoldaşlarımız yaklaşık

13 yıldan beri faşist diktatörlüğü koşulları içinde savaşım veriyorlar. Ne var ki, faşizme karşı gerçek bir yığinsal savaşım açındırmayı hâlâ beceremediler, ve bu yüzden, ne yazık ki, olumlu deneyleriyle öbür faşist ülkelerdeki komünist partilerine pek az yardım edebildiler.

Alman ve İtalyan komünistleri, öteki faşist ülkelerin komünistleri ve aynı zamanda komsomolcuları, dillere destan kahramanlıklar gösterdiler, pek çok kurban verdiler ve her gün de veriyorlar. Onların bu kahramanlığı ve verdikleri kurbanlar önünde hepimiz saygıyla eğiliriz. Ama salt kahramanlık yetmiyor. (Alkışlar.) Bu kahramanlığı yığınlar arasında günlük çalışmalarla, faşizme karşı somut savaşım ile uyumlamak gerekiyor. Bu alanda en belirgin sonuçlar ancak böylece elde edilebilir. Faşist diktatörlüğe karşı yürüttüğümüz savaşımın iyiniyeti gerçeklik sanmak çok tehlikelidir. Olaylar ve gerçek somut durum daima gözönünde tutulmalıdır.

Örneğin, Almanya'da gerçek durum nedir?

Yığınlar arasında faşist diktatörlük politikasından memnuniyetsizlik ve düş kırıklığı gittikçe artmakta ve hattâ tikel grevler ve benzeri çıkışlar biçimini almaktadır. Faşizm, harcadığı bütün çabalara karşın, işçilerin temel yığınlarını politik

açından kendi tarafına çekemedi. Faşizm giderek eski yandaşlarını bile kaybediyor, durmadan da kaybedecektir. Ama ne de olsa, faşist diktatörlüğün yıkılması olanacağına inanan ve bu uğurda daha bugün savaşıma hazır olan işçilerin sınıfsal azınlık durumunda olduklarını dikkate almalıyız. Bu azınlığı, bizler, komünistler ve sosyal demokrat işçilerin devrimci kesimi oluşturmaktayız. Ne var ki, emekçilerin çoğunluğu, faşist diktatörlüğün yıkılması ^{mim} reel ve somut olarak ve yollarını henüz kavramış değildir ve hâlâ bir bekleyiş içindedir. Almanya'da faşizme karşı savaşım ödevlerimizi saptarken, bu ülkede faşist diktatörlüğü yıkmak ve sarsmak için özel yöntemler arar, inceler ve uygularken, bunu gözönünde bulundurmalıyız.

Faşist diktatörlüğüne ağırca bir darbe indirebilmemiz için, onun en zayıf yerini bilmemiz gerekiyor. Faşist diktatörlüğünün ^{en zayıf yeri} ~~en zayıf noktası~~ nedir? Sosyal tabanıdır. Bu taban birbirinden çok farklı unsurlardan oluşmakta, toplumun çeşitli sınıflarını ve çeşitli katmanlarını içermektedir. Faşizm, halkın tüm sınıf ve katmanlarının, fabrikatörlerin ve işçilerin, milyonerlerin ve işsizlerin, çiftlikçilerin ve yoksul köylülerin, büyük sermayecilerin ve zanaatçıların biricik temsilcisi olduğunu ilân etti. Faşizm bütün bu katmanların, tüm ulu an çıkarlarını savunur

görünmeye çalışıyor. Ne var ki, büyük burjuvazinin diktatörlüğünden başka bir şey olmayan faşizm, kendi yığınsal sosyal tabanıyla kaçınılmaz olarak bozuşacaktır, çünkü büyük parababaları kurt sürüsü ile halkın ezici çoğunluğu arasındaki sınıfsal ilişkiler faşist diktatörlüğü koşulları içinde en kabartma biçimde ortaya çıkmaktadır.

Yığınları faşist diktatörlüğünü alaşağı etmek için kesin savaşa, ancak faşist örgütlerine zorla veya bilinçsiz olarak giren işçileri, onların ekonomik, politik ve kültürel çıkarlarını savunan en ilkel hareketlere çekmek yoluyla götürebiliriz. İşte bundan dolayı komünistler bu örgütlerde, üye yığınlarının günlük çıkarlarını en iyi savunan kimseler olarak çalışmalıdırlar. Şunu gözönünden kaçırmamalıyız ki, faşist örgütleri oluşturan işçiler ne denli aralıksız haklarına aramaya ve çıkarlarını savunmaya başlarsa, faşist diktatörlüğüyle çarpışmaları o denli kaçınılmaz olacaktır.

Kent ve köy emekçi yığınlarının yeşamsal çıkarlarını (ilk ağızda en ilkellerini) savunma tabanı üzerinde sadece bilinçli anti-faşistlerle değil, faşizmi hâlâ desteklenekte olan, ama onun politikasından düş kırıklığına uğrayan, memnun olmayan, homurdanan ve memnuniyetsizliğini belirtmek için fırsat kollayan

emekçilerle de ortak dil bulmak nispeten kolaydır. Genellikle şunu anlamalıyız: Faşist diktatörlüğü ülkelerinde taktığımız baştanbaza öyle bir nitelik taşımalıdır ki, faşizmi destekleyen sıradan kimseler bizden yüz çevirmesin, onları yeniden faşizmin kucağına atmayalım, ve tam tersine, faşist kodamanlar ile emekçi katmanları içinde faşizmden yana olup düş kırıklığına uğrayan sıradan kişilerin yığını arasındaki uçurum gittikçe derinleşsin.

Bu günlük çıkarlar etrafında seferber edilenlerin kendilerini ni politik açıdan tarafsız ve giderek faşizmin yandaşı saymaları bizi şaşırtmamalıdır, yoldaşlar. Bizim için önemli olan şey, onları harekete sürüklemektir. Bu hareket ilk ağızda faşizme karşı açık savaşım sloganları altında başlamasa da, nesnel olarak artık bir anti-faşist hareket niteliği taşımakta ve sözü geçen yığınları faşist diktatörlüğüne karşı yöneltmektedir.

Deney, faşist diktatörlük ülkelerinde legal veya yarı-legal hareketin genellikle olanağı bulunmadığı görüşünün zararlı ve gerçeğe aykırı olduğunu gösteriyor. Bu görüşü kabul etmek, pasifliğe düşme, gerçek yığinsal çalışmalardan genellikle vazgeçme anlamına gelir. Gerçekten, faşist diktatörlük koşulları içinde legal veya yarı-legal çalışma biçim ve yöntemleri bulmak güç ve karmaşık bir iştir. Ama diğer birçok sorunlarda olduğu gibi,

tutulacak yolu bize yaşamın kendisi ve artık bu yönde bir dizi örnek vereci yağınların girişimleri göstermektedir. Bu örnekleri genelleştirmekten, örgütlü ve amaca uygun biçimde uygulamaktan başka yapacak bir şey kalmıyor.

Yığınsal faşist örgütleri içinde çalışmaların küçümsermesine kesinlikle son verilmelidir. Hem İtalyada, hem Almanyada, hem de diğer birçok faşist ülkelerde, yoldaşlarımız, kendi pasifliklerini ve çoğu kez faşist yağın örgütlerinde çalışmayı eylemde reddetmelerini gözlerden saklamak için, kuruluşlardaki çalışmaları, faşist yağın örgütlerindeki çalışmalara karşı koyuyorlardı. Oysa, asıl bu sematik karşı-koymalar, hem faşist örgütlerinde, hem de kuruluşlarda çalışmaların gayet devamsız yürütülmesine ve bazan hiç yürütülmemesine yol açıyordu.

Kaldı ki, faşist ülkelerde yağınlar neredeyse oralarda bulunmak komünistler için özel bir önem taşır. Faşizm, işçilerin kendi legal örgütlerini ellerinden aldı. Onlara faşist örgütlerini dayattı. Yağınlar zorla ve bir yere kadar gönüllü olarak bu örgütler içindedir. Faşizmin bu yığınsal örgütleri, bizim için yağınlarla temasa girebileceğimiz legal ve yarı-legal eylem alanı olabilir ve olmalıdır. Bunlar bizim için, yağınların günlük çıkarlarını savunma yönünde legal veya yarı-legal çıkış

noktaları olabilir ve olmalıdır. Bu olanaklardan yararlanabilmek için komünistler, yığınlarla ilişki kurma amacıyla yığınsal faşist örgütlerinde seçimle görev basamakları tutmaya çalışmalı ve hele bu tür eylemin devrimci işçiye özgü olmadığı ve yararı olmadığı önyargısından genellikle kurtulmalıdırlar.

Örneğin, Almanyada "fabrika yetkilileri" dedikleri bir sistem vardır. Ama bu örgütlerde tekeli faşistlere bırakmanın gerektiğini söyleyen kimdir? Biz, komünist, sosyal demokrat, katolik görüşlü ve öteki işçileri kuruluşlarda birleştiremez miyiz? "fabrika yetkilileri" için oy verirlerken patronun açık ajanlarını seçim listelerinden silmelerini ve yerlerine işçilerin güvenini kazanmış olan başka adayların isimlerini yazmalarını sağlayamaz mıyız? Pratik, bunun olanaklı olduğunu göstermiş bulunuyor.

Sosyal demokrat işçiler ve öteki hoşnutsuz işçilerle birlikte "fabrika yetkilileri"ne başvurarak, işçilerin çıkarlarını gerçekten savunmalarını isteyebileceğimizi de yine böyle pratik göstermiş değil midir?

Almanyada "Emek Cephesi"ni veya İtalyada faşist sendikalarını ele alalım. Bu "Emek Cephesi" görevlilerinin atanma yoluyla değil, seçimle göreve getirilmeleri istenemez mi? Yerel grup-

lar yönetim organlarının örgüt toplantılarında üyelere hesap vermelerinde ısrar edilemez mi? Grupun kararıyla bu istekler patrona, "emek gazetincisi"ne, "Emek Cephesi" yüksek organlarına sunulamaz mı? Evet, devrimci işçilerin "Emek Cephesi"nde çalışmaları ve görev almayı amaçlamaları koşuluyla bunlar hep olasıdır.

Buna benzer çalışma yöntemlerinin öteki faşist örgütlerinde, *spn örgütlerinde,* Hitlerci Gençlik Birliği'nde, "Kraft Durch Freude" örgütlerinde, İtalyan "Dopolavoro" örgütünde, kooperatiflerde vb. uygulanması olanaklı ve zorunludur.

Yoldaşlar, siz eski Truva'nın alınması yükünü anımsarsınız Truva düşman ordusuna karşı asılmaz duvarlarla çevrilmiş. Hücum eden ordu pek çok kayıba uğradıktan sonra, ancak ünlü Truva Atı yardımıyla kaleye girebilmiş ve üstün gelebilmiş.

Biz, devrimci işçiler, hizmetindeki *hiller* canlı duvarı arkasında halka karşı siperlenerek tutunabilen faşist düşmanımıza aynı taktiği uygulamaktan çekinmemeliyiz sanıyorum. (Alkışlar.)

Faşizme karşı böyle bir taktiğin uygulanması gerekliliğini *Küçükler* anlamayan, böylesi bir yaklaşımı "daşlık" sayan, ne denli yetkin bir yoldaş olursa olsun, müsaadenizle devrimci değil, düpedüz bir çenebazdır ve faşist diktatörlüğünün yıkılmasında

Yığınlara önderlik edemez. (Alkışlar.)

Almanyada, İtalyada ve faşizmin yığinsal tabana dayandığı
öteki ülkelerde, faşist örgütlerin içinde ve dışında doğan, en
ilkel gereksinimleri savunmakla başlayan, bu savaşın yaygın-
laşma ve büyümesine bağlı olarak savaşın biçimleri ve belgileri-
ni değiştiren yığinsal tekcephe hareketi, şimdi birçoklarının
alınmaz bir kale saydıkları faşist diktatörlüğünü yıkacak olan
koçbaşı rolünü oynayacaktır.

Sosyal demokratların hükümete katıldıkları
ülkelerde tekcephe

Tekcephe kurma savaşını, çok önemli bir başka problemi,
örneğin Danimarka, Norveç, İsveç, Çekoslovakya ve Belçika gibi
sosyal demokrat hükümetlerin veya sosyalistlerin de katıldığı
koalisyon hükümetlerinin iktidarda bulunduğu ülkelerde tekcephe
problemini de ileri sürüyor.

Burjuvaziyle işbirliği yapan sosyal demokrat hükümetlere
karşı bastan sonuna kadar olumsuz bir tavır aldığımız pekâlâ
bilinmektedir. Buna karşın, bir sosyal demokrat hüküme tin
varlığına veya bir sosyal demokrat partinin burjuva partileriyle
kurduğu bir koalisyon hükümetine, sosyal demokratlarla belirli
sorunlar üzerinde tekcephe kurulmasına engel olacak asılmaz

bir engel gözüyle bakmıyoruz. Emekçi halkın yaşamsal çıkarlarını faşizme karşı savaşında savunacak olan tekcephenin bu hallerde de tamamen olamazlı ve gerekli olduğunu sanıyoruz. Elbette ki, sosyal demokrat partileri temsilcilerinin hükümete katıldıkları ülkelerde, proletaryal tekcepheye en güçlü direnis sosyal demokrasi yönetiminden geliyor. Bu da tamamen anlaşılır bir şeydir, çünkü onlar hoşnutsuz işçi yığınlarının dizginlerini tutmayı ve kendilerini komünizmin etkisinden korumayı herkesten daha iyi ve daha becerikli biçimde yaptıklarını burjuvaziye göstermek istiyorlar. Ne var ki, sosyal demokrat bakanların proletaryal tekcepheye karşı olumsuz tavır takınmaları gerçeği, komünistlerin proletarya tekcephesi kurmak için hiç bir şey yapmamakla olmalarını asla haklı çıkaramaz.

İskandinavya ülkelerindeki yoldaşlarımız, çoğu kez, en az direnış gördükleri yoldan giderek, sosyal demokrat hükümetlerin teyüzünü propaganda yoluyla meydana çıkarma çabasıyla yetiniyorlar. Bu bir hatadır. Örneğin, Danimarka'da sosyal demokrat liderler hükümete gireli on yıl oluyor, ve komünistler bunun bir burjuva, bir kapitalist hükümeti olduğunu on yıldanberi her gün tekrarlıyorlar. Danimarka işçilerinin bu propagandayı bildikleri umulur. Ama buna karşın önemli bir çoğunluğun iktidardaki sosyal

demokrat partisine oy vermekte olması, hükümetin içyüzünün komünistler tarafından yeterince meydana çıkarılmadığını gösterse bile, sosyal demokrat bakanlarca alınan tüm önlemlerden bu yüzbinlerce işçinin memnun olduğu anlamına gelmiyor. Hayır, memnun değildirler, sosyal demokrat hükümetin sözüne "bunalım sözleşmesi"yle işçilere ve yoksul köylülere değil, büyük sermayecilere ve çiftlik sahiplerine yardım etmesinden memnun değildirler; sosyal demokrat hükümetin 1933 Ocak ayında çıkardığı kararname ile işçileri grev hakkında yoksun etmiş olmasından memnun değildirler; sosyal demokrat yönetimin milletvekili sayısını önemli derecede azaltacak tehlikeli bir anti-demokratik seçim reformu tasarlanmakta olmasından memnun değildirler. Danimarka'da işçilerin % 99'unun sosyal demokrat liderlerin ve bakanların bu türlü politik adımlarını desteklemediklerini söylersen, hemen hemen yanlış olmayacağını sanıyorum, yoldaşlar.

Danimarka'da, komünistler, meclis birliklerini ve sosyal demokratik örgütleri, bu söylediklerimize benzer şu veya bu güncel sorunu incelemeye, kendi fikirlerini söylemeye ve işçilerin isteklerini gerçekleştirmek için proletarya tekcephesi uğrunda beraberce savaşım yürütmeye çağıramazlar mı? Geçen yıl Ekim ayı içinde Danimarkalı yoldaşlarımız, işsizlere verilen

Ödentilerin azaltılmasına meslek birliklerinin karşı çıkmaları ve sendikalar ara demokratik haklar tanınması isteğini desteklemeleri çağrısında bulundukları zaman, 100 kadar yerel sendika örgütü tekcepheye katılmıştı.

İsveç'te sosyal demokrat hükümet üçüncü kez iktidara gelmiş bulunuyor, ama İsveç komünistleri pratikte tekcephe taktığını uygulamaya uzun zaman yanaşmadılar. Neden? Tekcepheye karşı olduklarından mı? Hayır. Onlar ilke olarak elbette tekcephe yanlısıydılar. Genellikle tekcephe yanlısıydılar ama, proletarya tekcephesinin hangi istekleri savunmayı üstlenerek başarılı biçimde kurulabileceğini, işe nerden ve nasıl başlanması gerektiğini anlayamadılar. Sosyal demokrat hükümetin meydana getirilmesinden birkaç ay önce, seçimönü kampanyasında, sosyal demokrat partinin ileri sürdüğü platform, proletarya tekcephesi platformunun çok yerinde olarak kapsayabileceği bir dizi isteği içeriyordu. Örneğin "Gümrüklere karşıyız", "Askerselleştirmeye karşıyız", "İssizlik yardımı sorununun sürenccemde bırakılmasına son verilmeli", "Geçkin yaşlılara yaşamlarını sürdürececek emekli aylığı sağlamalı", "Munh Korps soyundan (faşist) örgüt-
lere geçit yok!", "Kahrolsun, burjuva partilerinin meslek birlik-
lerine karşı önerdikleri sınıfsal yasalar!" gibi belgiler bunlar

İsveç'te 1932 yılında 1 milyonu aşkın emekçi sosyal demokratların ileri sürdükleri istekler için oy verdiler ve 1933'te bu isteklerin artık gerçekleşeceği umuduydu, kurulan yeni sosyal demokrat hükümeti selâmladılar. Bu durumda, Komünist Partisinin tüm sosyal demokratik örgütleri ve ~~meslek~~ ^{sendika} örgütlerini, Sosyal Demokrat Parti tarafından ileri sürülen bu isteklerin hayata geçirilmesi için eylembirliğinde çağırmasından daha doğal ve işçi yığınlarının dileklerine daha büyük ölçüde uygun bir şey var mıydı?

Eğer sosyal demokratların öne sürdükleri bu isteklerin yasa-
na geçirilmesi için geniş yığınların gerçekten seferber edilmesi,
sosyal demokrat ve komünist işçi örgütlerinin tekcephede birleş-
mesi olanağı bulunsaydı, bundan, hiç kuşkusuz, İsveç işçi sınıfı
kazançlı çıkacaktı. Doğaldır ki, İsveç sosyal demokrat bakanları
buna pek de sevinmeyeceklerdi. Çünkü bu durumda, hükümet, ancak
isteklerden bazılarını yerine getirmek zorunda kalacaktı. Ama
her halde şimdi olanlar başa gelmiyecek, yani hükümet gümrükleri
ortadan kaldıracağı yerde, bazı gümrükleri yükseltmiyecekti;
askerselleştirmeyi sınırlayacağı yerde, askeri bütçeyi artırı-
yacaktı; işçi ~~meslek~~ ^{sendika} birliklerine karşı hiç bir yasaya geçit
vermeyeceği yerde, parlâmentoya konî eliyle böyle bir yasa tassa-

risi sunmayacaktı. Şu da var ki, son soruna ilişkin olarak İsveç Komünist Partisi proletarya tekcephesi ruhuna uygun iyi bir yığıncaal kampanyaya girişti ve sonuç olarak parlâmentoda Sosyal-Demokrat Partisi grupunu bile eni-sonu hükümetin yasa tasarısına karşı oy kullanmak zorunda bıraktı. Ve sindilik tasarı suya düştü.

Norveç komünistleri 1 Mayıs'ta İşçi Partisi örgütlerini ortak gösterilere çağırmakla ve genellikle Norveç İşçi Partisinin seçim platformuna uygun bir dizi istek ileri sürmekle doğru hareket ettiler. Tekcephe yanarına ya ilan bu adımın iyi hazırlanmış olmasına ve Norveç İşçi Partisi yönetiminin karşı çıkmasına karşın, 30 kadar yerde tekcephe gösterileri yapıldı.

Bekiden, birçok komünistler, sosyal demokratların her tikel isteğine karşı iki kez daha radikal olan kendi isteklerini ileri sürmeyecek olurlarsa, oportünizme düşeceklerinden korkarlardı. Bu, salfık belirtisi olan bir yanılgıdan başka bir şey değildi. Örneğin, eğer sosyal demokratlar faşist örgütlerin dağıtılmasını istemişlerse, bizkm buna "devlet polisinin de dağıtılmasını" eklememize hiç bir neden yoktur (çünkü bu isteğin başka koşullar içinde ileri sürülmesi amaca uygundur) ve sosyal demokrat işçilere şunu söylememiz gerekir: Biz partinizin bu

mesi. Birinci sorun çok önemlidir. Eski hükümet gerici nitelikte toplam 150 kadar olağanüstü kararname çıkarmıştı. Bunlar olağanüstü ağır bir yük olarak emekçi halkın sırtına sarıldı. Bu karar-namelerin derhal kaldırılması bekleniyordu. Bunu Sosyal-Demokrat Partisi istemişti. Peki, yeni hükümet bu olağanüstü kararnameler-in kaçını kaldırdı? Hiç birini kaldırmadı. Sadece birkaç olağan-üstü yasayı biraz yumuşatmakla yetindi. Ve böylece, Belçika sosyal demokrat liderlerinin geniş ölçüde verdikleri sözlerin bir nevi simgesel ederini ödedi (tıpkı bazı Avrupa devletlerinin milyonlara varan askersal borçlarını ödemek için Amerikaya öner-dikleri "simgesel dolar" gibi).

Çok ümit verici De Man Planı'nın gerçekleşmesine gelince, bu iş sosyal demokrat yığınların beklemedikleri bir yön aldı: Sosyalist bakanlar, ilkini ekonomik bunalımın üstesinden gelirme-si zorunluğu olduğunu, De Man Planı'nın yalnız endüstriyel kapi-talistlerin ve bankaların durumunu iyileştiren bölümlerinin gerçekleştirilmesi gerektiğini ve işçilerin durumunu hafiflete-cek önlemlerin ancak bundan sonra alınabileceğini söylediler. Soruyoruz: İşçiler De Man Planı'nın kendilerine vadettiği "gönenc" payını ne zamana kadar bekleyecekler? Belçika bankerle-ri üzerine artık sözün tam anlamıyla altın yağmuru döküldü. Bel-

çika frangının değeri % 28 düşürüldü ve bu işlem sayesinde, bankerler, ücretli işçilerin ve azgelişmişlerin sırtından ganimet niteliğinde 4,5 milyar frank vurdular. Peki, bu durum De Man Planı'nın içeriğiyle nasıl uyumlanır? Plan, harfi harfine söylenenlere inanılırsa, "tekelci kötüye kullanmaların ve spekülasyon manevralarının kovuşturulması"nı öngörmektedir.

Hükümet, De Man Planı'na dayanarak, bankalar üzerinde kontrol sağlamak üzere bir komisyon atadı. Ama bu komisyon, şimdi kendi kendilerini denetlemenin keyfine doyanıyan bankerlerden oluşuyor!

De Man Planı daha birçok güzel şeyler de vaadediyor: "iş gününün kısaltılması", "iş ücretlerinin normalleştirilmesi", "enaz iş ücretinin saptanması", "çok yanlı bir sosyal sigorta sisteminin örgütlenmesi", "yeni bir konut yapımı girişimiyle barınma rahatlığının genişletilmesi" vb. Bütün bunlar, komünistler olarak, destekleyeceğimiz isteklerdir. Biz Belçika işçi örgütlerine dönmeli ve söyle demeliyiz: Kapitalistler artık yeterince ve hattâ yeterinden fazla aldılar. Gelin, sosyal demokrat bakanlardan, işçilere verdikleri sözleri yerine getirmelerini isteyelim. Gelin, çıkarlarınızı başarıyla savunmak için bir tekcephede birleşelim. Bakan Vander eld, sizin platformunuzun

içerdiği işçi isteklerini destekliyoruz, ama açık olarak da bunu söylemek istiyoruz: Biz bu isteklere ciddi birer istek gözüyle bakıyoruz; boş laf değil, iş istiyoruz ve bu isteklerin yerine getirilmesi uğrunda savaşım için yüzbinlerce işçiyi bir araya topluyoruz!

Böylece, sosyal demokrat ~~partilerinin~~ hükümetli ülkelerde, komünistler, sosyal demokrat partilerin platformlarında yer alan tek tek isteklerden ve sosyal demokrat bakanların seçimönlü vaatlerinden sosyal demokrat partileri ve örgütleriyle eylembirliğini gerçekleştirme yönünde çıkış noktası olarak yararlanıldıktan sonra, artık yığınların diğer birçok isteklerini öne sürerek, sermayenin soldarına karşı, faşizme ve savaş tehlikesine karşı tekcesphe kurulması kampanyasını daha kolay yaygınlaştırmayı başaracaklardır.

Daha öte bunu gözönünde bulundurmalıyız ki, eğer genellikle sosyal demokrat partisi ve örgütleri ile eylembirliği, komünistlerin, burjuvaziyle bir sınıfsal işbirliği ideolojisi ve pratiği olarak sosyal demokratizmi ciddi ve kanıtlı biçimde eleştirmelerini ve sosyal demokrat işçilere komünizmin program ve belgilerini arkadaşça ve yorulmaksızın açıklamalarını gerektiriyorsa, bu iş asıl sosyal demokrat hükümetlerin varolduğu

ülkelerde tekcephe için savaşında özel bir önem taşımaktadır.

Sendikal birlik uğrunda savaşım

Yoldaşlar! Ulusal ve uluslararası çapta sendikal birliğin gerçekleştirilmesi tekcepheyi sağlamlastımada en önemli evreyi oluşturmaktadır.

Bilindiği gibi, reformist önderlerin bölücü taktiği olanca keskinliği ile ~~meslek~~ ^{sendika} birliklerinde uygulanmaktaydı. Bu da kolay anlaşılır bir şeydir: Onların burjuvaziyle sınıfsal işbirliği politikası pratik olarak doğrudan doğruya kuruluşlarda, işçi yığınlarının yaşamsal çıkarları zararına burada bütünleşmektedir. Bu durum elbette, komünistlerin yönetimi altındaki devrimci işçilerin sözkonusu uygulamayı eleştirmelerine ve direniş göstermelerine yol açıyordu. Bundan ötürü komünizm ile reformizm arasında en keskin savaşım ~~meslek birlikleri~~ ^{sendikalar} alanında verildi.

^{sendika öğretisi}
Amsterdam ~~meslek birlikleri~~ önderlerinin politikası kapitalizmin durumunun ağırlığı ve karmaşıklığı ölçüsünde gerici oluyor ve ~~meslek birlikleri~~ ^{sendikalar} içinde tüm muhalif elemanlara karşı aldıkları önlemler o denli daha saldırgan bir nitelik kazanıyordu. Giderek Almanya'da faşist diktatörlüğünün yerleşmesi ve

tüm kapitalist ülkelerde sermayenin hızla tımanması bile, onla-
rın bu saldırganlığını azaltmadı. İngiltere, Hollanda, Belçika
ve İsveç'te komünistlerin ve devrimci işçilerin ~~meslek birlikle-~~ ^{sendikalarla}
~~rinden~~ atılmalarına yönelik en yüzkızartıcı genelgelerin 1933
yılı içinde çıkarılmış olması dikkate değer. İngiltere'de,
1933'te, yerel sendika kollarının savaş aleyhtarı örgütlere ve
diğer devrimci örgütlerle girmelerini yasaklayan bir genelge
yayınlandı. Bu, Trejdünionlar Genel Kurulu' nun "komünist örgüt-
lerle şu veya bu biçimde bağlantısı olan" delegelerin kendi
bileşimlerine sokulmasına olanak veren her ~~meslek~~ ^{sendika} kurulunu yasa-
dışı ilan eden ünlü "kara liste"sine yolaçan bir başlangıçtı.
Sonra ~~meslek~~ ^{sendika} birliklerindeki devrimci elemanlara karşı eş
görülmedik baskı ve cezalar uygulayan Alman ~~meslek birlikleri~~ ^{sendikaları}
yönetimine ne diyelim!

^{Sendika örgütünde}
Ne var ki, Amsterdam ~~meslek birliklerinde~~ bazı önderlerin
tutumu sınıf savaşımının önüne ne denli güçlükler çıkarmış olur-
sa olsun, bizim taktiğimiz bu tutuma göre değil, her şeyden önce
işçi yığınlarının nerede bulunduğu gerçeği dikkate alınarak uygu-
lanmalıdır. Ve yerî gelmişken, şunu da açıkça söylemeliyiz: ~~mes-~~ ^{Sendikalar}
~~lek birlikleri~~ içinde çalışma sorunu, tüm komünist partilerinin
ivediyle çözmeleri gereken sorundur. Biz sendikal birliği sağla-

ma savaşını sorununa en başta yer vererek, meslek birliklerindeki çalışmalarımızda gerçek bir dönüm yapmalıyız...

İşçilerin meslek birliklerine eğilimini gözönüne almayan ve
Sendikal Merkezinde
 Amsterdam ~~meslek birlikleri~~ içindeki çalışmalarda güçlüklerle

yüz yüze gelen birçok yoldaşımız, bu karmaşık isten yançizmeye

karar verdiler. Bu yoldaşlar durmadan Amsterdam ~~meslek birlikle-~~

Sendika Birli-
Sendika örgütleri
 içindeki örgütsel bunalımdan, işçilerin ~~meslek birliklerini~~ terk-

ettiklerinden dem vuruyor ve dünya ekonomik bunalımının başlan-

gıcında bir yere kadar düşen ~~meslek birliklerinin~~ daha sonra

yeniden büyümeye başladığının farkına varıyorlardı. ~~Meslek bir-~~

Sendika
Sendika
 lığı hareketinin bir özelliği olarak, burjuvazinin sendikal

haklara karşı saldırısı, bir dizi ülkede (Polonya, Macaristan

Sendikaların
 vb.) ~~meslek birliklerinin~~ bir modele uydurulması denemeleri,

sosyal sigortaların sınırlanması, iş ücretlerinin kırılması,

Sendika
~~meslek birlikleri~~ reformist önderleri direnç göstermemiş olsalar

Sendikalar
 bile, işçileri ~~meslek birlikleri~~ etrafında daha sıkı birleşmek

Sendikalar
 zorunda bırakıyordu, çünkü işçiler, ~~meslek birliklerinde~~ kendi

yaşamsal sınıf çıkarlarının savaşkan savucusunu görmek istiyor-

Sendika Birliği
 lardı ve istiyorlar. Çoğu Amsterdam ~~meslek birliklerinin~~ birçok

ülkede - Fransa, Çekoslovakya, Belçika, İsveç, Hollanda, İsviçre

vb. - son yıllarda üye sayısını artırmış olmaları bununla açık-

lanabilir. Amerika Emek Federasyonu da, yine böylece, son iki yılda üye sayısını önemli derecede artırmış bulunuyor.

Eğer Alman yoldaşlarımız Telman yoldaşın defalarca söz ettiği sendikal çalışma ödevini daha iyi anlamış olsalardı, ~~mes-~~
~~lek~~ ^{sendik} birliklerinin durumu, faşist diktatörlüğün yerleştiği gün-
 lerde olduğundan herhalde yüzde yüz daha iyi olabilirdi. 1932
 yılı sonunda parti üyelerinin ancak % 10'u özgür ~~meslek birlik-~~
^{sendikalarına} ~~lerine~~ giriyordu. Hem de Komünist Enternasyonalî'nin VI. Kongre-
 sinden sonra komünistler bir dizi grevin başında bulundukları
 halde. Bizim yoldaşlar, başında çıkan yazılarında, gücümüzün
 % 90'ının ^{sendikalarındaki} ~~meslek birliklerindeki~~ çalışmalara ayrılması gereksi-
 niminden söz etmiş oldukları halde, pratikte tüm güçler eylemsel
^{sendika} olarak ~~meslek~~ birliklerinin yerini almayı hedef tutan devrimci
 sendikal muhalefetin etrafında yoğunlaşıyordu. Hitler iktidara
 geldikten sonra ne oldu? Yoldaşlarımızın birçoğu, ^{sendika} ~~özgür meslek~~
^{ların} ~~birliklerinin~~ yeniden kurulması belgisine (aslında bu doğru bir
 belgiydi) iki yıl boyunca inatla ve sistemli biçimde karşı
 koydular.

Öteki kapitalist ülkelerin her birinden de buna benzer örnekler verebilirim.

Biz artık Avrupa ülkelerinde sendikal birlik savaşımında

ilk ciddi başarıya ulaşmış bulunuyoruz. Bununla komünist partisi-
nin girişimi sonucu olarak bir illegal sendika hareketi tabanının
meydana getirildiği küçük ~~XXXXXX~~ Avusturya'ya gözönünde bulunduru-
yorum. Şubat çarpışmalarından sonra sosyal demokratlar, başta Oto
Bauer olmak üzere, şu belgiyi ortaya attılar: "Özgür meslek bir-
~~likleri~~ ancak faşizmin devrilmesinden sonra yeniden kurulabilir."
Ve komünistler, meslek birliklerini yeniden kurmaya giriştiler.
Bu çalışmanın her adımı Avusturya proletaryasının canlı tekcephe-
sinin bir kesimini oluşturmaktaydı. illegal koşullar içinde özgür
meslek birliklerinin başarıyla yeniden kurulması faşizm için ciddi
bir yenilgiydi. Sosyal demokratlar yol kavşağında bulunuyorlardı.
Bir bölümü hükümetle diyalog kurmaya çalıştı. Bizim başarılarımızı
gören başka bir bölümü paralel olarak kendi illegal ~~meslek~~
birliklerini örgütledi. Ama seçilebilecek tek yol şuydu: Ya kapi-
talizme boyun eğmek, ya da ~~meslek birliklerini~~ birleştirme doğrul-
tusunda faşizme karşı beraber savaşım yürütmek. Eski sendika bir-
likleri. Önderleri tarafından meydana getirilen paralel meslek
birliklerinin ikircim gösteren yönetimleri yığınların baskısı
altında birleşmeye karar verdiler. Bu birleşmenin temelini serma-
yenin ve faşizmin saldırısına karşı yürütülen amansız savaşım ve
meslek birliklerinde demokrasinin sağlanması fikri oluşturuyordu.

Sendikalar
Biz, ~~kesinlikle birliklerinde~~ bu birleşme olayını alkışlıyoruz. Bu, savaş izleyen dönemde sendika hareketinin biçimsel olarak ikiye ayrılmasından sonra sağlanan ilk birleşmedir ve bundan ötürü uluslararası önem taşımaktadır.

Fransa'da tekcephe, kuşkusuz, sendikal birliğin gerçekleşmesine büyük ölçüde hız veren bir güç rolünü oynadı. Genel Emek Konfederasyonu yönetmenleri, sendikaların sınıfsal politikasına ilişkin ana soruna ikincil önemli yan veya biçimsel sorunları karşı koyarak, birliğin gerçekleşmesini desteklemek için bütün çarelere başvuruyorlardı ve başvuruyorlar. Yerel ölçüde meydana getirilen ve örneğin demiryolcuların örgütlendiği iki sendikanın üyeleri toplamının yaklaşık dörtte üçünü kapsayan tek birlikler sendikal birlik uğrındaki savaşımın kuşkusuz başarılarından birini oluşturuyordu.

Biz her ülkede ve uluslararası çapta sendikal birliğin yeniden kurulmasını kesinlikle destekliyoruz.

Biz, her üretim dalında tek sendika kurulmasından yanayız.

Her ülkede sendikaların tek birlik halinde birleşmesini destekliyoruz.

Biz, sendikaların, üretim dallarına göre, tek birlikler halinde uluslararası çapta birleşmelerini destekliyoruz.

Biz, sendikaların, sınıf savaşımı temelli üzerinde tek
enternasyonalini destekliyoruz.

Sermayenin ve faşizmin saldırısına karşı işçi sınıfının
en önemli dayanaklarından biri olan tek sınıfsal sendikaları
destekliyoruz. Ve mesleksel örgütlerin birleşmesi için bir tek
koşul ortaya koyuyoruz: Sermayeye ve faşizme karşı savaşım, iş
sendikal demokrasi için savaşım.

Zaman beklemiyor. Bizim için, ulusal çapta olduğu gibi,
uluslararası çapta da sendika hareketinin birliği sorunu, sınıf
düşmanına karşı güçlü tek ~~meslek~~ ^{sendika} birlikleri örgütlerinde sını-
fımızın yüce birleşme davası sorunudur. Bu yıl - 1 Mayıs önce-
sinde - dünya sendika hareketinin birleşme koşulları, yöntem ve
biçimleri sorununun topluca görüşülmesi önerisiyle Amsterdam
Enternasyonaline çağrıda bulunan Kızıl Meslek ~~Birlikleri~~ ^{Sendikaları}
Enternasyonalini selâmlıyoruz. Amsterdam Enternasyonalinin
önderleri, sendikaların salt bu enternasyonalin saflarında
birleşebilecekleri yollu köhne gerekçeyi ileri sürerek, öneriyi
reddettiler. Söz konusu enternasyonalin hemen hemen yalnız
bazı Avrupa ülkelerinde ~~meslek~~ ^{sendika} örgütlerini birleştirdiğini
söylemenin yarı de burasıdır.

Ne var ki, komünistler, ~~meslek birliklerinde~~ ^{sendikalarında} çalışmalar

boyunca, sendika birliği savaşını yorulmaksızın sürdürmelidir-
~~Sendikaların ve Kızıl Meslek Birlikleri'nin~~ *Sendikaların ve Kızıl*
 ler. ~~Kızıl Meslek Birlikleri'nin~~ ve Sendikalar Enternasyonalî'nin
 ödevleri, Amsterdam Enternasyonalî gerici liderlerinin inatla
~~sendikalar~~
 direnmelerine karşı, tüm ~~meslek birlikleri~~ arasında, sermayenin
 ve faşizmin saldırısına karşı elbirliğiyle savaşım yürütecekleri
 saatin bir an önce gelmesi, sendika hareketi birliğinin kurulma-
~~Sendikalar ve~~
 sı için ellerinden geleni yapmaktır. ~~Kızıl Meslek Birliklerini~~
~~Kızıl~~
 ve Sendikalar Enternasyonalî'ni bu doğrultuda her bakımdan des-
 teklemeliyiz.

~~Sendikaların~~
 Biz, ~~Kızıl Meslek Birliklerinin~~ pek büyük olmadığı ülkeler-
~~sendikalar~~
 de, bunların büyük reformist meslek birliklerine girmelerini,
 kendilerine görüşlerini savunma özgürlüğü tanınmasını ve örgüt-
 ten çıkarılanların tekrar kabul edilmesini istemlerini; büyük
~~sendika~~
 kırmızı ve reformist ~~meslek birliklerinin~~ yanyana varolduğu ülke-
 lerde ise, sermayenin saldırısına karşı ve sendikal demokrasi
 uğrunda savaşım platformu temeli üzerinde birleştirici bir
kongresinin yapılması için savaşım yürütülmesini salık veriyoruz.

Büyük bir kesinlikle söylemeliyiz ki, kendi mesleğinin
 yığınsal sendikasına girmeyen, reformist meslek birliğinin
 gerçek bir sınıfsal sendikaya dönüşmesi için, sendika hareket
 nin sınıf savaşını temeli üzerinde birleşmesi için savaşmaya!

bir komünist işçi, bir devrimci işçi, kendi ~~XX~~ birincil proleteryal ödevini yapmıyor demektir.

Tekcephe ve gençlik

Yoldaşlar, gençlerin faşist örgütlere sürüklenmesinin faşizmin üstün gelmesinde ne gibi bir rol oynadığına biraz önce işaret etti. ^m Gençlikten bahsederken açık olarak şunu söylemeliyiz: Biz, emekçi gençler yığınının, sermayenin saldırısına karşı, faşizm ve savaş tehlikesine karşı savaşıma çekme ödevimizi ihmal ettük, bu ödevi birçok ülkede önemsemedik. Biz faşizme karşı savaşında gençliğin oynadığı büyük rolü yeterince değerlendiremiyorduk. Gençliğin özel ekonomik, politik ve kültürel çıkarlarını her zaman hesaba katmıyorduk. Gençliğin devrimci ruhta eğitilmesine de gereken dikkati gösterdiğimizi söyleyemeyiz.

Faşizm, bütün bunlardan çok ustaca yararlanarak, bazı ülkelerde, özellikle Almanya'da, gençliği anti-proleter yola saptırdı. Faşizmin gençliği salt militarizm romantizmiyle kendinden ^{Jan} çekmediğini gözden kaçırmamalıyız. Faşizm, gençliğin bir kesimini müfrezelerde besleyip giydiriyor, bazılarını iş sağlıyor, gençler için sözümona kültürel kuruluşlar da meydana getiriyor ve böylelikle emekçi gençler yığına gerçekten geçim, giyim,

eğitim vermek, iş sağlamak istediğini ve bunu yapabildiğini gençliğe telkin etmeye çalışıyor.

Birçok kapitalist ülkede komünist gençler birliklerimiz öncelikle hâlâ yığınlardan kopuk birer sekte örgüttür. Başlıca zayıflıkları hâlâ komünist partilerini, onların çalışma biçim ve yöntemlerini kopya etmelerinden, Komsomol'un gençliğin komünist partisi olmadığını unutmalarından ileri geliyor. Onun özel ödevleri olan bir örgüt karakteri taşıdığı yeterince dikkate alınmıyor. Komsomol'un çalışma, eğitim ve savaşım yöntem ve biçimlerinin gençliğin somut düzeyine ve gereksinimlerine göre düzenlenmesi gerekiyor.

Bizim komsomolcularımız faşist zorbalıklara ve burjuva gericiğine karşı savaşında unutulmaz kahramanlık örnekleri verdiler. Ne var ki, düşman etkisi altındaki gençlik yığınlarını kazanmak için somut biçimde ve inatla savaşım becerileri henüz yetersizdir. Bu durum, yığınsal faşist örgütlerinde çalışmalara karşı direnişin bugüne kadar da kırılmadığını, sosyalist gençlere ve komünist olmayan öteki gençlere her zaman doğru bir yaklaşımımız olmadığını gösteriyor.

Bütün bunlardan ötürü, elbette, Komsomol'un uğraşlarını yönetmeleri ve ona yardımda bulunmaları gereken komünist part

leri de büyük bir sorum taşımaktadır. Çünkü gençlik problemi salt komсомol sorunu değil, tüm komünist hareketinin sorunudur. Gençliği kazanmak için yürütülen savaşında komünist partileri ve komünist gençlik örgütleri kararlı ve eylemsel bir ileri adım atmalıdırlar. Kapitalist ülkelerde komünist gençlik hareketinin başlıca ödevi, tekcepheyi gerçekleştirme yolunda, genç emekçiler kuşağını örgütleme ve birleştirme yolunda cesaretle ilerlemektir. Bu yönde ilk adımların bile devrimci gençlik hareketi üzerinde ne denli büyük bir etki yaptığını son zamanlarda Fransa ve Birleşik Amerika örnekleri iyice gösteriyor. Bu ülkelerde tekcephe uygulamasına başlaması bile, derhal önemli başarılar elde edilmesi için yeterli oldu. Buna ilişkin olarak, uluslararası tekcephe alanında, Paris anti-faşist ve savaş aleyhtarları komitesinin faşist olmayan tüm gençlik örgütleriyle başarılı uluslararası işbirliği kurma girişimini dikkate değer sayıyoruz.

Gençler tekcephesi hareketinde son zamanlarda atılan bu başarılı adımlar, gençlik tekcephesinde, salt komünist partilerinin pratiğinde görülen biçimleri olduğu gibi kopya ederek basmakalıp uygulamaktan kaçınılması gerektiğini de gösteriyor. Komünist gençler birlikleri, faşist olmayan tüm yığınsal gençlik örgütlerinin gücünü bir araya toplamak için her çareye başvurma-

11; bu arada, faşizme karşı, eşsiz haksızlıklara karşı, gençliğin militarize edilmesine karşı, genç kuşağın ekonomik ve kültürel hakları için, ~~XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX~~
kuruluşlarda, zorunlu çalışma kamplarında, emek borsalarında, kışlalarda veya deniz güçlerinde, okullarda veya çeşitli spor, kültür vb. örgütlerinde, tek sözle, nerede bulunurlarsa bulunsunlar, gençlerin anti-faşist cepheye çekilmeleri için çalışacak çeşitli ortak gençlik örgütleri de meydana getirmelidirler.

Komsomolcularımız, bir yandan Komsomol'u geliştirmek ve güçlendirmek, bir yandan da sınıf savaşını platformu üzerinde komünist ve sosyal demokrat gençler birliklerine bağlı anti-faşist dernekler meydana getirmek için savaşmalıdır.

Tekcephe ve kadınlar

Emekçi kadınlar - işçi kadınlar, işsiz, köylü kadınlar ve ev kadınları - arasında çalışmalarını yeterince değerlendirmede, gençler arasındaki çalışmalara oranla, daha az kusurlu değiliz. Oysa en çok gençliğe ezgi yapan faşizm, yarınlarından emin olmayan annelerin, ev kadınlarının, kimsesiz işçi kadınların en acı-
lı duygularıyla spekülasyon yaparak, bu duyguları sömürerek, kadını değme bir kıyıcılık ve kabalıkla boyunduruğa vuruyor. Bi

hayırsever rolüne giren faşizm, ağılık çeken ailelere dilenciye sadaka gibi kırıntılar atıyor ve böylece faşizmin getirdiği eşsiz tutsaklığın, hele emekçi kadınlar arasında, neden olduğu mutsuzluğu unutturmaya çabalıyor. Faşizm kadınları üretimden uzaklaştırıyor. Faşizm, gereksinmeler içindeki genç kızları zorla köye yollayarak, onları zenginlere ve çiftlik sahiplerine parasız hizmetçilik yapmaya hükümlüyor. Kadına mutlu bir aile ocağı adayan faşizm, diğer her kapitalist rejime oranla, kadınları çok daha geniş ölçüde kötü yola, fuhşa itiyor.

Komünistler ve her şeyden önce komünist kadınlarımız, geniş faşizme ve Savaş Karşı mücadeleye kadınlar yığınınını ~~çıkarmaya~~ çekemeyecek olursak, faşizme ve savaşa bu savaşın ~~karşı~~ başarılı bir savaşım yürütemeyeceğimizi unutmamalıdır.

Ama bu amaca salt ajitasyon yoluyla erişilemez. Biz, somut koşulları dikkate alarak, emekçi kadınlar yığınlarını yaşamsal çıkarları ve istekleri etrafında seferber etmek için, pahalılığa karşı, "eşit işe eşit ücret" ilkesi temeli üzerinde ücretlerin yükseltilmesi uğrunda, yığınla işten çıkarmalara, kadının hak eşitliğine aykırı hertürlü davranışa, faşizm ezgisine karşı ayaklandırmak için olanaklar arayıp bulmalıyız.

Emekçi kadınları devrimci harekete çekmeye çalışırken, gereken yerlerde maksada uygun tek tek kadın örgütleri meydana

getirmekten de çekinmemeliyiz. İşçi hareketinde "kadınların başına buyrukluğu akımı"na karşı savaşım bahanesiyle, kapitalist ülkelerde komünist partilerinin yönetimi altındaki kadın örgütlerinin ortadan kaldırılması gerektiği yolla önyargı çoğu zaman büyük zararlara neden olmuştur.

Devrimci, sosyal demokrat ve ilerici, savaş aleyhtarı, anti-faşist kadın örgütleriyle temas ve ortak savaşım sağlamak için en basit ve esnek biçimler bulunması gerekiyor. İşçi ve emekçi kadınların, işçi sınıfının tek cephesi ve anti-faşist halk cephesi saflarında, sınıf kardeşleriyle omuz omuza savaşıma katılmalarını sağlamayı herhalde başarmalıyız.

Anti-empyralist tekcephe

Uluslararası ve iç durumun değişmesiyle ilgili olarak
anti-emperyalist tekcephe sorunu tüm sömürge ve yarı-sömürgeler-
de olağanüstü bir önem kazanmaktadır.

Sömürge ve yarı-sömürgelerde geniş anti-emperyalist savaşım tekcephesi meydana getirilirken, her şeyden önce, yığınların anti-emperyalist savaşımına sahne olan değişik koşulları, uluse kurtuluş hareketinin çeşitli olgunluk kertelerinde bulunduğunu bu harekette proletaryanın rolünü ve komünist partisinin geni

yığınlar üzerindeki etkisini dikkate almak gerekiyor.

Örneğin, Hindistan'a, Çin'e ve öbür ülkelere kıyasla, Brezilya'da sorun biraz daha başkadır:

Brezilya'da, Ulusal Kurtuluş Birliği'ni ^{kurmakla} meydana getirmekle anti-emperyalist tekcephenin gelişme temelini isabetle atan Komünist Partisi, devrime sonuna kadar sadık devrimci Halk ordusu birliklerinin meydana getirilmesi maksadıyla her şeyden önce milyonları bulan köylü yığınlarını çekerek bu cephenin daha öte genişlemesi ve Ulusal Kurtuluş Birliği egemenliğinin oluşturulması için vargüçle çalışmalıdır.

Hindistan'da, Komünistler, tüm anti-emperyalist yığinsal eylemleri ve bu arada ulusal reformistlerin başı geçtikleri eylemleri desteklemeli, genişletmeli ve bunlara katılmalıdırlar. Komünistler, kendi politik ve örgütsel bağımsızlıklarını koruyarak, Britanya emperyalizmine karşı Hindistan halklarının ulusal kurtuluş hareketini daha öte açındırmak amacıyla, Hindistan Ulusal Kongresi'ne katılan örgütlerde etkinlikle çalışmalı, bunların içinde ulusal bir devrimci kanadın ^{oluşturulmasını} belirginleşmesini sağlamalıdırlar.

Ülkenin önemli bir kesimi üzerinde halk hareketinin kendi sovyet bölgelerini meydana getirmeyi ve güçlü bir Kızıl Ordu

Örgütlemeyi başardığı Çin'de, Japon emperyalizminin çapulcu saldırganlığı ve Nanking hükümetinin ihaneti yüzünden, büyük Çin halkının ulusal varlığı tehdit altında bulunmaktadır. Çin'deki sovyet bölgeleri, ülkenin emperyalistler tarafından boyunduruğa vurulmasına ve parçalanmasına karşı savaşında birleştirici bir merkez, Çin halkının tüm anti-emperyalist güçlerini bir araya toplayarak ulusal savaşa yöneltecek birleştirici bir merkez oluşturmaktadır.

Bu nedenle, kahraman kardeş Çin Komünist Partisinin, Japon emperyalizmine ve bu emperyalizmin Çin'li ajanlarına karşı, Çin toprakları üzerinde varolan, ülkenin ve halkın kurtuluşu uğrunda gerçekten savaşmaya istekli bulunan tüm örgütlü güçleri biraraya toplayarak en geniş kapsamlı bir anti-emperyalist cephe meydana getirme girişimini hararetle selâmlıyoruz.

Bütün dünya devrimci proleterleri adına, Çin'de tüm Sovyetlere, devrimci Çin halkına hararetle kardeş selâmlarımızı yolladığınızı söylersen, böylece tüm kongrenizin duygu ve düşüncelerini dile getirmiş olacağına inanıyorum. (Coskun alkışlar. Salonu herkes ayğa kalkar.) Binlerce çarpışmanın ateşlerinde geliklenmiş kahraman Çin Kızıl Ordusuna hararetle kardeş selâmlarımızı sunarız. (Coskun alkışlar.) Biz, tüm emperyalist canavarlarda

ve onların Çinli ajanlarından tamamiyle kurtulmak için yürüttüğü savaşında Çin halkını sarsılmaz bir azimle desteklediğimizi temin ederiz. (Coşkun alkışlar. Salondakilerin hepsi ayağa kalkar. Şiddetli alkışlar birkaç dakika sürer. Delegelerin selâmlama haykırısları yükselir.)

Tekcephe hükümeti hakkında

Yoldaşlar! Biz işçi sınıfının tekcepheşi yönünde kesinlik ve cesaretle rota almış ve bunu hiç şaşmadan izlemeye kararlı bulunuyoruz.

Komünistler olarak tekcephe tabanı üzerinde sadece bazı istekler savaşını süresince mi durduğumuzu, tekcephe temeli üzerinde hükümet kurmak sözkonusu olduğu zaman da sorum yüklenmeye hazır olup olmadığımızı soranlara, tam bir sorum bilinciyle şu yanıtı vereceğiz: Evet, biz proletarya tekcepheşi veya anti-faşist halk cepheşi hükümeti kurulmasının yalnız olasılığını değil, proletaryanın çıkarlarına uygun olma koşuluyla bunun zorunlu olduğunu da (alkışlar) gözönünde bulundurmaktayız; ve böyle bir durum ortaya çıkınca, sözkonusu hükümetin kurulmasını hiç ikircim göstermeden destekleyeceğiz.

Ben burada proletarya devriminden sonra kurulabilecek olan

bir hükümetten söz etmiyorum. Elbette, belirli bir ülkede, burjuvazinin devrim yoluyla devirilmesiinden hemen sonra, Komünist Partisinin, devirme katılan bir başka belirli partiyle (veya omur sol kanadıyle) bir hükümet blokuna dayanarak sovyet egemenliği kurması olanaksız değildir. Bilindiği gibi, Rusya bolşeviklerinin utkusal partisi, Ekim Devrimi'nden sonra sovyet hükümetinin bileşiminde sol Es-er'lerin temsilcilerine de yer verdi. Ekim Devrimi'nin üstün gelmesinden sonra kurulan ilk sovyet hükümetinin özelliği buydu.

Burada buna benzer olaylar değil, Sovyet devrimi öncesinde, devrimin utkusundan önce bir tekcephe hükümeti kurulması olasılığı sözkonusudur.

Bu nasıl bir hükümet olur? Ve hangi ahvalde böyle bir hükümet sözkonusu olabilir?

Bu, her şeyden önce, faşizme ve gericiliğe karşı savaşın hükümetidir. Bu, tekcephe hareketi sonucunda kurulan, komünist partisinin ve işçi sınıfı yığinsal örgütlerinin eylemlerini hiç bir ahvalde kısıtlamayan, tam tersine, karşı-devrimci finans kodamanlarına ve onların faşist ajanlarına karşı kesin önlemler alan bir hükümet olmalıdır.

Uygun bir anda, verilen bir ülkede, komünist partisi, bu

boyutlara ulaşan tekcephe hareketine dayanarak, belirli bir anti-faşist platform temeli üzerinde böyle bir hükümetin kurulmasını destekleyebilecektir.

Böyle bir hükümetin hangi nesnel koşullar içinde kurulması olanağı vardır? Soru genellikle şöyle yanıtlanabilir: Egemen sınıfların, yığinsal anti-faşist hareketin güçlü yükselişyle artık başa çıkabilecek durumda olmadıkları politik bunalım koşulları içinde kurulabilir böyle bir hükümet. Ama bu sadece bir genel perspektiftir, ve bu perspektif gerçekleşmedikçe, tekcephe hükümeti kurulması pratik olarak olanaksızdır. Ancak belirli özel önkosulların ortaya çıkmış olması böyle bir hükümetin kurulmasını gerekli bir politik sorun olarak gündeme getirebilir. Sanırım ki, bunda şu önkosullara en büyük dikkati göstermek gerekiyor:

Birinci olarak, burjuva devlet aygıtının yeterince örgüt güçlülüğüne ve felce uğremiş olması ve bu yüzden gericiliğe ve faşizme karşı savaşımı göze alan bir hükümetin kurulmasına burjuvazinin engel olamayacak duruma düşmesi;

İkinci olarak, en geniş emekçi yığınlarının, özellikle sandınaların, yığinsal meslek birliklerinin, faşizme ve kapitalizme karşı

coşku içinde ayaklanması, ama komünist partisinin yönetmenliği altında sovyet egemenliği için savaşıma kalkmaya ~~KHXX~~ henüz hazır olmamaları;

Üçüncü olarak, sosyal demokrasinin ve tekcepheyi oluşturan öbür partilerin saflarındaki ayrılaşma ve sollaşma sonucu olarak, önemli bir kesimin, faşistlere ve öteki gericilere karşı şiddetli önlemler alınmasını ısrarla istemesi, komünistlerle omuz omuza faşizme karşı savaşın yürütmesi, kendi partilerinin gericilerden ve komünizme düşmanlık besleyenlerden oluşan kesimine açıkça karşı çıkmaları...

Bu önkoşulların yeterince olduğu böyle bir durumun ne zaman ve hangi ülkelerde meydana geleceği önceden kestirilemez, ama böyle bir olasılık kapitalist ülkelerin hiç birinde olanaksız değildir. Biz bunu gözönünde bulundurarak yolumuzu saptamak ve böyle bir olasılığa hazırlanmakla yetinmeyip, işçi sınıfına da bu yolu gösterme çabalarını bulmalıyız.

Bugün bu sorunu görüşme konusu olarak genellikle ortaya koyarak, bunda elbette bir yandan durum ve en yakın gelişim perspektifleri üzerinde yaptığımız değerlendirmeden, öte yanda tekcephe hareketinin son zamanlarda birçok ülkede eylemsel bir büyüme göstermiş olmasından yola çıkıyoruz. Kapitalist Ülkeler

de on yılı aşkın bir süredir durum böyle getirdi ki, Komünist Enternasyonalî için bu gibi sorunları inceleme gereksinimi ortaya çıkmadı.

Herhalde anımsıyorsunuz, yoldaşlar, 1922 yılı içinde toplanan Dördüncü Kongremiz ve 1924'te toplanan Beşinci Kongre, belgimizin işçi hükümeti mi, yoksa işçi-köylü hükümeti mi olacağı sorumunu görüştü. Bununla birlikte, ilkönce, temelde bizim şimdi ortaya koyduğumuz soruna benzer bir sorun üzerinde duruldu. O zaman bu sorun etrafında Komünist Enternasyonalî'nde yapılan tartışmalar ve özellikle yapılan politik hatalar, bu sorun üzerinde bolşevik çizgisinden şimdi de sağa ve "sol"a sapmalar tehlikesi karşısında uyanıklığımızı artırma bakımından hâlâ önem taşımaktadır. Bu nedenle, partilerimizin şimdi izledikleri politika için gerekli dersleri çıkarabilmek üzere, bu hatalardan bazılarını kısaca göstereceğim.

Birinci dizi hatalar, işçi hükümeti sorununun açık ve kesin olarak politik bunalımın varoluşuyla bağlanmamasından ileri geliyordu. Buna dayanarak, sağ oportünistler, işi, komünist partisinin desteklediği bir işçi hükümetini kurmaya her durumda, deyim yerindeyse, bütün "normal" koşullar içinde çaba göstermemiz gerektiği biçiminde yorumladılar. Asiri solcular, tam tersine,

salt silâhlı bir ayaklanma sonucunda burjuvazinin yıkılmasından sonra kurulması olası bir işçi hükümetini kabul ediyorlardı. Bu anlayışların ikisi de yanlıştı. Bundan ötürü, biz, benzeri hataların yinelenmemesi için, şimdi, tekcephe hükümetinin kurulmasını olası ve politik açıdan zorunlu kılan politik bunalımı ve yaygın hareketin yükselişini saptayan özel somut koşullara tam bir değer biçilmesine bu denli önem veriyoruz.

İkinci dizi hatalar, işçi hükümeti sorununun proletarya tekcephesi savasçı yığın hareketinin gelişmesiyle bağlanmamasından ileri geliyordu. Bu yüzden, sağ oportünistler, sorunu çarpıtarak, sosyal demokrat partileri ile sırf parlamenter kombinezonlar temeli üzerinde ilkesizce bloklaşma düzeyine indir diler. Asırı solcular, tam tersine, "karşı-devrimci sosyal demok-rasi ile asla koalisyon yapılamaz!" diye yırtınıyor ve temelde tüm sosyal demokratlar birer karşı-devrimci sayıyorlardı.

Bu anlayışların ne biri, ne de öteki doğrudu. Ve biz bununla, şimdi, bir yandan, aslında ^{demokrat} geniş bir sosyalist ^{demokratik} hükümet ~~tanım~~ başka bir şey olmayan böyle bir "işçi hükümeti" istemediğimizi vurguluyoruz. Giderek, "işçi hükümeti" adından vazgeçmeyi, genellikle "işçi hükümeti" adı takılan tüm sosyal demokr hükümetlerine oranla politik karakteri bakımından bambaşka,

ilkesel bakımdan ayrı bir tekcephe-hükümetinden söz etmeyi yeğliyoruz. Sosyal demokrat hükümeti, kapitalist düzenin korunması yararına burjuvazi ile sınıfsal işbirliği aracından başka bir şey değildir; tekcephe hükümeti ise, proletarya devrimci öncüsünün öteki anti-faşist partilerle tüm emekçi halkın yararına olarak işbirliği organıdır, faşizme ve gericiliğe karşı savaşım hükümetidir. Bunların birbirinden temelli ayrı şeyler olduğu apaçık ortadadır.

Öte yandan, sosyal demokrasinin iki farklı kanadı arasında ayırım yapılması gereksinimini vurguluyoruz. Bundan önce de belirttiğimiz gibi, ^{bir} gerici ~~sa~~ sosyal demokrat kanadı vardır; ama bununla yanyana olarak bir de sol sosyal demokratların (tırnak işareti içinde değil) kanadı, devrimcileşen işçilerin kanadı vardır ve gelişmektedir. Bunların ikisi arasındaki kesin farkı, pratik olarak, işçi sınıfının tekcephesine karşı tutumları belirlemektedir. Gerici sosyal demokratlar tekcepheye karsı geliyorlar; tekcephe hareketine iftira ediyor, onu baltalıyor ve parçalıyorlar, çünkü tekcephe onların burjuvazi ile işbirliği politikasını çökertiyor. Sol sosyal demokratlar tekcephe yanlısıdır; tekcephe hareketini savunuyor, geliştiriyor ve pekiş-

tiriyorlar. Çünkü tekcephe hareketi faşizme ve gericiliğe karşı savascan bir harekettir ve tekcephe hükümetini gerici burjuvaziye karşı savasına iten daimi bir devinin gücü olacaktır. Bu yayınsal hareket ne kadar geniş ölçüde yaygınlaşarsa, hükümetin buyruğu altında o kadar büyük bir güç, gericilere karşı savasında kullanabileceği bir güç bulunacaktır. Ve bu yayınsal hareket asafıdan ne kadar daha iyi örgütlenirse, kuruluşlarda, işsizler arasında, işçi sentlerinde, kent ve köylerde dar gelirliiler arasında parti-dışı sınıfsal tekcephe örgütleri örgüsü ne kadar daha geniş ölçüler alırsa, tekcephe hükümeti politikasının yozlaştırılma olasılığına karşı o kadar büyük bir garanti elde edilmesi olacaktır.

Söz konusu önceki tartışmalarda ortaya çıkan üçüncü dizi hatalı görüşler, "işçi hükümeti"nin pratik politikasına iliskindir. Sağ oportünistler, "işçi hükümeti"nin "burjuva demokrasisi çerçevesi içinde" tutulması ve dolayısıyla bu çerçeve dışına çıkan adımlar atılmaması gerektiği kanısındaydılar. Asırı solcular, tam tersine, tekcephe hükümeti kurma deneyimlerine eylemde hiç yanasmadılar.

1923 yılı içinde Sachsen (Saksonya) ve Türingen'de kurulan "işçi hükümeti" sağ oportünist pratiğin görsel bir tablosuydu.

Komünistlerin sol sosyal demokratlarla (~~ZK~~ Zeigner grubu) birlikte Saksonya hükümetine girmeleri, temelde bir hata değildi; tam tersine, Almanya'daki devrimsel koşullar içinde bu adım tamamen yerindeydi. Ne var ki, hükümete katılan komünistlerin, yerleştikleri konumlardan yararlanarak, her şeyden önce proletaryayı silâhlandırmaları gerekiyordu. Bunu yapmadılar. Bir tek zenginın konutuna bile elkoymadılar; oysa emekçilerin konut gereksinimleri çok büyüktü, çoğunun çocukları ve epleriyle birlikte bağlarını sokacak bir damları bile yoktu. Hükümete katılan komünistler, işçilerin yığinsal devrimci hareketini örgütlemek için de hiç bir önlem almadılar. Genel olarak "burjuva demokrasisi çerçevesi içinde" birer olmayan parlamenter bakan tutumunda kaldılar. Bilindiği gibi, bu, Brandler'ın ve kafadarlarının oportünist politikasının bir sonucuydu. Bunun işler öyle bir fiyaskoyle sonuçlandı ki, devrimcilerin hükümette nasıl bir tutum takınmaları gerektiğinin klâsik bir kanıtı olarak, şimdi de o Saksonya hükümetini örnek göstermek zorundayız.

Kaldıklar, biz her tekcephe hükümetinin bambaşka bir politika izlemesini istiyoruz. Belirli ve duruma uygun köklü devrimci istekleri gerçekleştirmesini istiyoruz. Örneğin, üretimde denetim sağlamasını, bankaları denetlemesini, polisi dağıtmasını ve yer-

ne silâhlı işçi milisi getirmesini vb. istiyoruz.

Bundan 15 yıl önce, Lenin, bizleri, "proletarya devrimine geçiş veya yaklaşım biçimleri aranıp bulunması" üzerinde olanca dikkatimizi yoğunlaştırmaya çağırıyordu. Tekkephe hükümeti birçok ülkede belki de en önemli geçiş biçimlerinden biri olabilecektir. "Sol" doktrineler Lenin'in bu yönergesinden daima yan çiziyorlardı; her dargörüslü propagandacı gibi, onlar da salt "hedef"ten söz ediyor, "geçiş biçimleri"ne hiç önem vermiyorlardı. Sağ oportünistler ise, bir diktatörlükten ötekine geçişin barışçıl bir parlamenter gezi olduğu hayalini işçilere telkin edebilmek için, burjuva diktatörlüğü ile proletarya diktatörlüğü arasına özel bir "demokratik ara evre" ~~XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX~~ koymaya çalışıyorlardı. Bu uydurma "ara evre"ye onlar da "geçiş biçimi" diyor ve giderek bunda Lenin'e yaslanıyorlardı! Ne var ki, bu hilenin içyüzünü meydana çıkarmak güç değildi, çünkü Lenin burjuva diktatörlüğü ile proletarya diktatörlüğü arasında her hangi bir geçiş biçiminden değil, "proletarya devrimi"ne geçiş ve yaklaşım biçiminden söz ediyor, başka bir deyişle, burjuva diktatörlüğünün devrilmesinin gözönünde bulunduruyordu.

Peki, proletarya devrimine geçiş biçimine Lenin neden bî

si olağanüstü bir önem veriyordu? Çünkü, Lenin, "tüm büyük dev-
rimlerin temel yasası"nı, yani geniş emekçi yığınlarını eylemde
devrimci öncüden yana çekmek sözkonusu olurken (ki bunsuz utku-
sal iktidar savaşını olanaksızdır), salt propaganda ve ajitasyo-
nun yığınların öz politik deneyimin yerini tutabilecek durumda
olmadığı yarasını gözünde bulunduruyordu. Sol sektörlerin
olağan yanlışlığı, politik (veya devrimsel) bunalım başgösterir
göstemez, komünist yönetimin geniş yığınları peşine takabilmek
için devrimci ayaklanma parolasını ortaya atmasının yeterli
olduğu düşüncesidir. Hayır, böyle bir bunalım halinde bile,
yığınların, her defasında ayaklanmaya hazır oldukları söylenemez
Biz bunu İspanya örneğinde de gördük. Geçici belgiler de, "prole-
ter devrimine geçiş veya yaklaşım özel biçimleri" de, milyonları
bulan yığınların kendi deneylerinde dayanarak bir an önce ne
yapacaklarını kavramalarına, kesin çıkaryolu" bulmalarına, hangi
partiye güvenebileceklerini kestirmelerine yardımcı olabilmek
için gereklidir. Yoksa küçük burjuva demokratismi hayal ve gele-
neklerine tutsak olan geniş halk yığınları, devrim durum ve ko-
şulları meydana olsa bile, yine ikinci gösterebilir, devrime
götüren yolu bulamadan becalayıp kalabilir ve sonuç olarak
fasist cellâtların pençesine düşebilirler.

İşte bu nedenle, politik bunalım koşulları içinde anti-faşist tekcephe hükümetinin kurulması olanağını gözönünde bulunduruyoruz. Biz komünistler, böyle bir hükümeti, halk düşmanlarına karşı eylemde savaşın yürüttüğü, işçi sınıfına ve komünist partisine çalışma özgürlüğü sağladığı sürece, vargücümüzle destekleyeceğiz ve devrimin erleri olarak savaşın en ileri hattında yer alacağız. Ama gene de yığınlara açıkça söylüyoruz: Bu hükümet kesin kurtuluşu sağlayamaz. Böyle bir hükümet sömüröülerin sınıf egemenliğini devirebilecek durumda değildir ve bu yüzden faşist karşı-devrim tehlikesini kesinlikle ortadan kaldıramaz. Bandan ötürü sosyalist devrim için hazırlanmamız gerekiyor!

~~KXXXX~~ Kurtuluşu yalnız ve yalnız sovyet egemenliği sağlayabilir!

Dünya durumunun şimdiki gelişmesini değerlendirirken, birçok ülkede politik bunalımın kıvama gelmekte olduğunu görüyoruz. Kongremizin tekcephe hükümeti sorununa ilişkin kesin kararının güncelliği ve büyük önemi bundan kaynaklanıyor.

Partilerimiz, tekcephe hükümeti kurma olanağından, bu hükümetin yaratılması ve iktidarda tutunması etrafındaki savaşında yığınların devrimci hazırlığı bakımından bolşevikçe yararlarıyı başarırlarsa, bu gelişme, tekcephe hükümeti meydana getir doğrultusundaki hareket hattımızın politik açıdan doğruluğu

en iyi hâlde kanıtlanıp alacaktır.

Faşizme karşı ideolojik savaşıma dair

Partilerimizin yürüttükleri anti-faşist savaşımın en zayıf yanlarından biri, faşizmin demagojisine karşı yeterli ve vakitli tepki göstermemelerinden ve faşist ideolojiye karşı savaşım sorunlarını hâlâ daha umursanmamalarından ibarettir. Burjuva ideolojisinin bu denli gorket bir türü olan ve saçmalıklarıyla akıl-sızlığa kadar varan faşist ideolojinin yığinsal bir etki yapabilecek bir yeteneğe sahip olabileceğine birçok yoldaşlarımız inanmıyorlardı. Bu büyük bir yanılgıydı. Kapitalizmin çürüttüğü o denli ilerledi ki, artık kendi ideoloji ve kültürünün özüne de işledi; ve geniş halk yığınlarının düştükleri umutsuz durum belirli halk katmanlarını bu çürümenin ideolojik süprütüsünden hastalık alacak kadar duygusallaştırdı.

Biz faşizmin ideolojik maraz mikroplarının gücünü hiç de küçümsememeliyiz. Tam tersine, kendi payımıza, herkesin anlayacağı kadar yalın ve açık kanıtlamalara dayanarak, halk yığınlarının *kendine özgü* ulusal psikolojisine göre iyi düşünülmüş ve doğru bir yaklaşım uygulayarak, geniş bir ideolojik savaşım açındırmamız gerekiyor.

Faşistler, her ulusun tarihini onun geçmişindeki tüm yücelik

ve kahramanlıkların kalitesi ve izleyicileri olarak görünme
 çabasıyla baştanbaşa aktarıyor ve halkların ulusal duygularını
 aşağısayan her şeyi de faşizmin düşmanlarına karşı silâha dönüştürüyorlar. Almanyada yüzlerce kitap çıkarılıyor ve bununla salt
 bir amaç güdülüyor: Alman halkının tarihini faşist ruhta yozlaştırmak. Yeni türedi nasyonal-sosyalist tarihçiler, Almanya tarihini, güya bir "tarihsel yasallık"ın leitmotif gibi bir kırmızı
 gelişme çizgisi halinde iki bin yıldan beri sürüp gelerek Alman
 halkının ulusal "kurtarıcı"sını, "mesih"ini, Avusturya kökenli
 "onbaşı"yı tarih sahnesine çıkardığı biçiminde göstermeye çalışıyorlar. Bu kitaplarda Alman halkının geçmişindeki en büyük
 adamlar faşist olarak, büyük köylü hareketleri de faşist hareketin dolaysız habercileri olarak gösteriliyor.

Musolini, Garibaldi'nin kahraman kişiliğinden yararlanarak
 sermaye yağmak için yoğun bir çaba harcıyor. Fransız faşistleri
 Janne D'Ark'ı kendi kahramanları olarak yüceltiyorlar. Amerikan
 faşistleri, Amerikan bağımsızlık savaşları geleneklerine, ^{Washington} Vaşington
 ve Lincoln'un geleneklerine başvuruyorlar. Bulgar faşistler
 70'li yılların ulusal kurtuluş hareketine ve bu hareketin Vasil
 Levski, Stefan Karaca vb. gibi değerli ulusal kahramanlarına

yaşlanarak saygınlık kazanmaya çalışıyorlar.

Bütün bunların işçi sınıfı davasına değgin olmadığını sanan, özbeöz ulusunun geçmişini emekçi yığınlara tarihsel açıdan doğru biçimde, gerçek Marksist ruhta, Marksist-leninist ruhta açıklamayan, sindikâli savaşınlarını onun geçmişteki devrimsel gelenekleriyle bağlamak için hiç bir şey yapmayan komünistler, halk yığınlarını körleştirmek isteyen faşist sahtekârlara ulusun tarihsel geçmişinde değerli olan her şeyi gönüllü olarak terk ediyorlar demektir. (Alkışlar.)

Hayır! Yoldaşlar! Bizi, halkımızın salt bugününe ve yarınına değil, aynı zamanda geçmişine ilişkin her önemli sorun ilgilendiriyor. Biz, komünistler, işçilerin ancak işlik çerçevesinde çıkarlarını savunan dargıncılar politikası gütmüyoruz. Biz ne dargıncı, ne de ortaçağa bağlı esnaf veya kalf loncaları yönetmenleniyoruz. Biz, çağdaş toplumun en önemli, en büyük sınıfının, insanlığı kapitalist düzenin eğilimlerinden kurtarmakla ödevli olan, yeryüzünün altıda bir kesimi üzerinde kapitalizm boyunduruğunu kıran ve yönetici sınıfa dönüşen işçi sınıfının, sınıfsal çıkarlarını temsil ediyoruz. Biz sömürülen tüm emekçi katmanların, yani her kapitalist ülkede halkın ezici çoğunluğunu oluşturanların yaşamsal çıkarlarını savunuyoruz.

Biz, komünistler, hangi türden olursa olsun, burjuva milliyetçiliğin uzlaşmaz ilkesel düşmanıyız. Ne var ki, biz, ulusal nihilizm yandaşları değiliz ve hiç bir zaman öyle hareket edemeyiz. İşçileri ve tüm emekçileri proletarya enternasyonalizmi ruhunda eğitme ödevi, her komünist partisinin temel ödevlerinden biridir. Ama bu gerçeğin, kendisilerine, geniş emekçi yığınlarının tüm ulusal duygularına tükürme yetkisi verdiğini ve hatta bunu yapmasını gerektirdiğini zannedenler, gerçek bolşevizmden ve Stalin'in uzaktırlar ve Lenin'in ulusal sorun öğretisinden hiç bir şey anlamamışlardır. (Alkışlar.)

Burjuva milliyetçiliğine karşı her zaman kesin ve ardıcıl bir savaşın yürüttüğü olan Lenin, 1914 yılında yazdığı "Büyük Rusya halkın ulusal kıvançlarına dair" başlıklı yazısında, ulusal duygular sorununa doğru bir yaklaşım örneği veriyor.

Lenin şöyle diyor:

"Bizler, bilinçli Büyük Rusya Velikorus proleterleri, ulusal kıvanç duygusunun yabancıları mıyız? Elbette değiliz! Biz dilimizi ve yurdumuzu seviyor ve her şeyden çok onun emekçi yığınlarının (yani halkın onda dokuzunun) sosyalistlere ve demokratlara özgü bilinçli yaşam düzeyine çıkarılması uğrunda çalışıyoruz. Bize en ağır gelen şey, çarlık cellâtlarının, zadeğânın ve kapitalistlerin

Velikorusu Büyük Rusya. Not oku.

güzel anayurdumuza nasıl bir zorbalık, ezgicilik, keyfilik ve kabalıkla hüküm sürdüklerini görmektir. Bu zorbalıklara, bizim ^{Büyük Rusya'da} ~~Velikoruslar~~ arasında, direniş gösterildiğinden, aralıdan ~~XXXXXXXXXX~~ Radışcev'lerin, Dekabrist'lerin, 70'li yıllarda devrimci Raznoçintsi'lerin ^{Büyük Rusya'da} ~~Velikorus~~ çıkmış olmasından, işçi sınıfının 1905 yılında yığınların güçlü devrimci partisini meydana getirmiş olmasından ötürü kıvanç duyuyorduk.

Biz, ^{Büyük Rusya'da} ~~Velikorus~~ ulusu yalnız kırımlar, sıra sıra darağaçları, cezaevleri, büyük açlıklar ve papazları, imparatorlara, büyük çiftlikçilere, kapitalistlere yarannaya çalışan büyük yatakcılar değil, aynı zamanda devrimci bir sınıf yarattığı için, özgürlük ve sosyalizm uğrunda insanlığa büyük savaşım örnekleri verme yeteneğine sahip olduğumu gösterdiği için, ulusal kıvanç duygusuyla dolup taşmaktayız.

Biz ulusal kıvançla dolup taşmakta olduğumuz içindir ki, kendi tutsaklık geçmişimizden... ve aynı büyük çiftlikçilerin, kapitalistlerce desteklenerek, Polonya'yı ve Ukrayna'yı boğmak, İran'da ve Çin'de demokratik hareketi ezmek, ^{Büyük Rusya'da} ~~Velikorus~~ ulusal onur ve şerefimizin yitkimesi olan Romanov'lar, Bobrinskiy'ler, Purışkeviç'ler şebekesini güçlendirmek amacıyla bizleri savaşa sürükledikleri bu tutsaklık günümüzden alabildiğine nefret etmekteyiz!

Lenin, ulusal kıvanç üstüne işte bunları yazıyor.

^{X)} Raznoçintsi: Rusya'da 18 ve 19. yüzyıllarda çeşitli katmanlardan yetişen aydınların oluşturduğu katmana verilen isim. Lenin onları "Liberal ve demokrat burjuvazinin zedeğânlar arasından değil, memurlar, esnaflar, tüccarlar ve köylüler arasından yetişen aydın temsilcileri" diye niteliyor. Not çev.

XX) V.İ. Lenin, c.XVIII, s.81.

Yoldaşlar, Leipzig duruşmasında, faşistlerin Bulgar halkını barbarlıkla suçlama yeltenişleri karşısında, Bulgar halkının, faşist zorbalara, bu gerçek barbarlara ve vahşilere karşı (coşkun ve sürekli alkışlar) özveriyle savaşın yılmadan emekçi yığınlarının ulusal şerefini savunmakla, Bulgar olduğundan dolayı utanç duymama hiç bir neden olmadığını, tam tersine, kahraman Bulgar işçi sınıfının oğlu olduğundan ötürü kıvanç duyduğunu söylemekle yanlış hareket etmediğini sanıyorum. (Alkışlar.)

Yoldaşlar! Proletarya enternasyonalizminin, kendi toprağında derin kökler salabilmek için, her ülkenin şedeta "iklimine alışması" gerekiyor. Proletaryal sınıf savaşımının ve işçi hareketinin tek tek ülkelerde aldığı ulusal biçimler proletarya enternasyonalizmi ile çelişik değildir, tam tersine proletaryanın uluslararası çıkarları ancak bu biçimler sayesinde başarıyla savunulabilir.

Doğal olarak, her yerde ve her ahvalde, faşist burjuvazinin genel ulusal çıkarları savunma gereğiyle, bencil bir politika hem kendi halkını esme ve sömürme, hem de başka halkları soyma ve tutsak etme politikası güttüğünü yığınlara açıklamamız ve somut biçimde kanıtlamamız gerekiyor. Ama bu kadarla da yetinmemeliyiz. Aynı zamanda işçi sınıfının savaşımından ve komünist

partilerinin eylemlerinden yararlanarak, her biçim tutsaklıya ve ulusal ezgiye karşı ayaklanan proletaryanın ulusal özgürlük ve halk bağımsızlığının birlikte gerçek savaşçısı olduğunu gözler önüne sermemiz bir zorunluk oluyor.

Proletaryanın ülke-içi sömürücü ve ezgicilere karşı yürüttüğü sınıf savaşımının çıkarları, ulusun özgür ve mutlu geleceğini gözeten çıkarlara aykırı değildir. Tam tersine, sosyalist devrim ulus için bir kurtuluş olacak ve yüksek bir kalkınmaya yol açacaktır. İşçi sınıfının şu anda kendi sınıfsal örgütlerini kurmakta ve konumlarını sağlamlaştırmakta olması, demokratik hak ve özgürlükleri faşizme karşı savunması, kapitalizmin devrilmesi için savaşması, yalnız bu kadarı ulusun o özgür ve mutlu geleceği uğrunda savaşım demektir.

Devrimci proletarya, halkın kültürünü kurtarmak için, onu çürümekte olan tekelci sermayenin zincirlerinden, kendisine ezgi yapan barbar faşizmin pençesinden kurtarmak için savaşım veriyor. Kültürün batıp gitmesini ancak proleter devrimi önleyebilir, on Sovyet Sosyalist Cumhuriyetleri Birliği'nde elle tutulurcasına gerçekleştirilmekte olduğu gibi, ~~ulusal~~ ulusal biçimde ulusal, özde sosyalist bir gerçek halk kültürü durumuna yükselterek en yüksek gelişme düzeyine çıkabilir...

Proletarya enternasyonalizmi, tek tek ülkelerde emekçi

ulusal, sosyal ve kültürel özgürlük savaşını ile geliştirdikten başka, uluslararası proletaryal dayanışma ve savaş birliği sayesinde bu savaşın utkuya ulaşabilmesi için gereken destek de sağlanmaktadır. Kapitalist Ülkelerin işçi sınıfı, ancak yüce Sovyetler Birliğinin ulusal proletaryası ile en sıkı bağlaşık-
lık sayesinde utkuya ulaşabilir. Sömürge halkları ve ezgi altındaki ulusal azınlıklar ancak emperyalist Ülkelerin proletaryasıyla elele savaşın yürüterek özgürlüklerini kazanabilirler.

Emperyalist Ülkelerde proletarya devriminin utku yolu ancak işçi sınıfının sömürgeelerde ve bağımlı ülkelerdeki ulusal emperyalist Ülkeler kurtuluş savaşınıyla devrimci bağlaşmasından geçmektedir, çünkü Marks'ın öğrettiği gibi, "başka halkları ezen bir halk özgür olamaz."

Ezilen, bağımlı ulusa mensup komünistler ise, yığinsal her eket ~~XXXXXX~~ pratiği içinde aynı zamanda kendi ulusunun yabancı boyunduruğundan kurtuluşu için eylemde savaşın verdiklerini göstemezlerse, kendi ulusları arasında şovinizme karşı başarıyla savaşamazlar. Öte yandan, ezen ulusun komünistleri, kendi "öz" burjuvazisinin ezgi politikasına karşı ve bu burjuvazinin boyunduruğa vurduğu ulusların kendi yazgılarına tam bayraklık hakkı için kesin bir savaşın yürütmezlerse, kendi ulusunun emekçi yığınlarının enternasyonalizm ruhunda eğitilme-

leri için gerekeni yapamazlar. Ve bunu yapmadıkça da, ezgi altındaki ulusların emekçilerine milliyetçi kör inançlardan kurtulmaları doğrultusunda yardımcı olamazlar.

Biz ancak bu ruhta ve doğrultuda savaştığımız, tüm yağınasal çalışmamızda hem ulusal nihilizmden, hem de burjuva milliyetçiliğinden aynı oranda kurtulmuş olduğumuzu kanıtlı biçimde gösterdiğimiz takdirde, faşistlerin sovinist demagojisine karşı gerçekten başarılı bir savaşım yürütebiliriz.

Bundan ötürü Leninci ulusal politikanın doğru ve somut olarak uygulanması çok önemlidir. Bu, faşistlerin yağınaları ideolojik bakımdan etkilemede başlıca silâh olarak kullandıkları sovinizme karşı başarılı savaşımın kayıtsız sartsız gerekli önkoşuludur. (Alkışlar.)

III. KOMÜNİST PARTİLERİNİN ÇÜŞENMESİ VE PROLETARYANIN POLİTİK BİRLİĞİ UĞRUNDA SAVAŞIM

Yoldaşlar! Tekcephe meydana getirme savaşımında komünist partisinin yönetmenlik rolünün önemi olağanüstü artıyor. Aslında işçi sınıfı tekcephesinin insiyatörü, örgütçüsü ve devrim gücü yalnız komünist partisidir.

Komünist partileri, ancak kendi saflarını her bakımdan pekiştirdikleri, inisiyatiflerini geliştirdikleri, somut ortamı ve sınıf güçlerinin konumlarını gözönünde bulunduran bir Marksist-Leninist politika, doğru ve esnek bir taktik uyguladıkları takdirde, geniş emekçi yığınlarının faşizme ve sermayenin saldırısına karşı ortak savaşa seferber edilmelerini sağlayabilirler.

Komünist partilerinin güçlenmesi

VI. ve XXX VII. Kongreler arası dönemde, kapitalist ülkelerdeki partilerimiz, hiç kuşkusuz, büyüdüler ve oldukça geliştiler. Ama bu kadarıyla yetinirsek, çok tehlikeli bir hataya düşmüş oluruz. İşçi sınıfının tekepphesi ne kadar daha çok genişlerse, önümüzde o kadar daha çok yeni, karmaşık ödevler çıkacak, partilerimizin politik ve örgütsel bakımdan pekişmeleri için o kadar daha çok çalışmamız gerekecektir. Proletaryanın tekepphesinde bir işçiler ordusu oluşturmuyor. Bu ordu, başına ancak kendisine ana hedef ve yolları gösteren bir güç geçtiği takdirde, üstlendiği görevi yapabilecektir. Böyle bir yönetmenlik rolünü yalnız güçlü bir proletarya devrimci partisi oynayabilir.

Biz komünistler, tekeppheyi meydana getirmede olanca çabamızı harcarken bunda komünist partilerine yeni üye çekmek gibi

sınırlı bir görüş noktasından hareket etmiyoruz. Ne var ki, biz, komünist partilerini her bakımdan güçlendirmek ve üye sayılarını artırmakla yükümlüyüz ve bunu tekcephenin pekişmesini ciidden istediğimiz için yapmamız gerekiyor. Komünist partilerinin güçlendirme sadece partiyi gözetken dar açılı bir ilgi sorunu olmayıp, tüm işçi sınıfının yararınaadır.

Komünist partilerinin birliği, devrimci dayanışması ve savaşkenliği, yalnız bizim değil, tüm işçi sınıfının malı olan en değerli edinimi oluşturmuyor. Faşizme karşı sosyal demokrat partileri ve örgütleriyle birlikte savaşın hazırlığınızı, burjuvaziyle birleşme ideolojisi ve pratiği olarak sosyal demokratizm ve bu ideolojinin partimiz saflarına ne biçimde olursa olsun sızmasına karşı amansız savaşla yanyana sürdürdük ve sürdüreceğiz.

Tekcephe politikasını cesaret ve kararlılıkla yürütürken, kendi saflarınızda elden geldiği kadar kısa süre içinde giderilmesi gereken engellerle karşı karşıya gelmekteyiz.

Komintern'in VI. Kongresinden sonra, kapitalist ülkelerde ki tüm komünist partilerinde, kapitalizmin istikrara kavuşması koşullarına oportünistçe uyarlama eğilimine ve reformist, localist hayallere kapılmaları karşı başarılı bir savaşın

yürütüldü. Partilerimiz saflarında çeşitli sağcı oportünistlerden arınıyor ve böylece bolşevikçe birlik ve savaşım yeteneklerini pekiştiriyorlardı. Sekterliğe karşı daha az başarıyla savaşım yürütülüyor ve çoğu zaman hiç yürütülüyordu. Sekterlik artık Komünist Enternasyonalî'nin kurulduğu yıllardaki gibi ilkel, açık biçimde değil, bolşevik tez'lerini kabullenir görünerek gizliden gizliye işini görüyor, yığınlar arasında bolşevikçe çalışma politikasına engel oluyordu. Günümüzde, bu artık çoğunlukla Lenin'in yazdığı gibi "çocuk hastalığı" değil, derin kökler salmış bir bozukluktur. Bu bozukluk giderilmedikçe, proletarya tekcephesinin meydana getirilmesi ve yığınların reformist konulardan çıkarılıp devrinden yana geçirilmesi sorununu çözmek olanaksızdır.

Şimdiki ortamda sekterlik, karar tasarısında nitelendirdiğimiz gibi kendini beğenik sekterlik, her şeyden önce tekcephenin gerçekleştirilmesi için yaptığımız savaşıma engel olmaktadır. Bu kendi doktriner dar görüşlülüğünü, yığınların gerçek yaşamından kopmuşluğunu beğenen, işçi hareketinin en karmaşık sorunlarını çözmekte basmakalıp şemalara göre basit yöntemler uygulamakta olmasını beğenen sekterliktir; her şeyi bildiğini savlayan, yığınlardan bir şeyler öğrenmeyi, işçi hareketinden ibret ders-

leri çıkarmayı faydasız sayan, tek sözle denizin dize kadar olduğunu saran bir sektektir. Kendini beğenik sektektir, işçi sınıfının komünist partisi tarafından yönetilmesinin kendiliğinden olmadığını anlamak istemiyor ve anlayamıyor. Komünist partisinin yönetmenlik rolü işçi sınıfının savaşmaları sonucu olarak kazanılmalıdır. Bundan ötürü, boyuna komünistlerin yönetmenlik rolünden söz etmeyi bırakıp, yürüttüğümüz günlük yığinsal çalışmalar ve izlediğimiz doğru politikayla işçi yığınlarının güvenini kazanmamız haketmemiz gerekiyor. Bu da ancak, komünistler olarak, politik çalışmalarımızda yığınların gerçek sınıfsal bilinç düzeyini, devrimcileşme derecesini ciddiyetle dikkate aldığımız takdirde, somut ortamı arzularımıza göre değil, gerçeğe dayanarak bilgece değerlendirdiğimiz takdirde olanaklıdır. Geniş yığınların komünizm konumlarına geçişini adım adım, sabırla kolaylaştırmamız gerekiyor. Lenin'in bizi en enerjik biçimde uyardığı şu sözlerini hiç bir zaman unutmamalıyız: "İş orada ki, bizim yaşadıklarımızı sınıfca yaşamış, yığınlarca yaşamış saymamalıyız."²⁾

Tekcephenin politikasında her zaman ve her yerde tehlikeden

²⁾ V.I. Lenin: "Komünizmin çocuk hastalığı 'Solculuk' ". Toplu yapıtları, c. 31, s. 44, Bulgarca basım.

başka bir şey görmeyen doktriner elemanların saflarımızda şimdi de sayıca az olduğunu sanmayın, yoldaşlar. Böyleleri için tüm tekcephe baştanbaza bir tehlikedir. Ne var ki, bu sekterce "ilkesellik", yığınların savaşımını doğrudan doğruya yönetmenin yarattığı güçlükler karşısında duyulan politik çaresizlikten başka bir şey değildir.

Sekterlik özellikle yığınların devrimcileşmesinin abartılmasında, onların reformist konumları terketme temposunun abartılmasında, hareketin güç aşamalarını ve karmaşık sorunlarını atlayıp geçme yeltenişlerinde ifadesini bulmaktadır. Yığınları yönetme yöntemleri, pratikte, çoğu kez dar bir parti grupunu yönetme yöntemleriyle değiştiriliyordu. Yığınların kendi örgüt ve yönetimleriyle geleneksel bağlantılarının gücü yeterince değerlendirilmiyordu ve yığınlar bu bağlantılarını birden kesmedikleri zaman, kendilerine karşı alınan tavır, onların gerici yöneticilerine karşı alınan tavır kadar keskin oluyordu. Bütün ülkelerde birbirinden farksız baskı taktik ve belgiler uygulanıyor ve tek tek her ülkede somut durumun özellikleri dikkate alınmıyordu. Yığınlar arasında, onların güvenini kazanmak için yapılması gereken sürekli çalışmalar küçümseiyor, işçilerin tikel istenleri *sendikalar* uğrunda savaşıma ve reformist ~~keslek~~ birlikleri ile yığınsal

faşist örgütlerinde çalışmalara önem verilmiyordu. Tekcephe politikasının yerini çoğu zaman yalın çağrılar ve soyut propaganda alıyordu.

Sekter anlayışlar, kadroların isabetle seçilmesine, yiğınlarla bağlı, onların güvenini kazanmış, sınıf kavgalarında devrimsel olgunluk göstermiş ve sınanmış olan kimselerin, yiğınsal çalışmalarda pratik deneyi bir bölgeviğin ilkesel dayanasıyla bütünlemeyi beceren acar devrimci kadroların eğitilmesi ve yükseltilmesi işine daha az zarar getirmiyordu.

Böylece, sekterlik, komünist partilerinin büyümesini önemli derecede geciktiriyor, gerçek bir yığınsal politikanın uygulanmasını güçleştiriyor, sınıf düşmanının güçlüklerinden yararlanarak devrimci hareketin konumlarını pekiştirmeye engel oluyor, geniş proleter yığınlarının komünist partilerinden yana çekilmesi işini aksatıyordu.

Bizler, bir yandan kendini beğenik sekterliğin son kalıntılarını kökünden söküp atmak için en kesin bir savaşım yürütürken, öte yandan her bakımdan uyanıklığımızı artırmalı, tekcephenin geniş ölçüde açındırılmasıyla yanyana büyüyecek bir tehlike oluşturan sağ ⁴ oportünizme ve onun bütün somut belirtilerine karşı savaşımızı da yoğunlaştırmalıyız. Ortada artık tekcephe

saflarında komünist partisinin rolünü küçültme ve sosyal demokrasi ideolojisiyle uzlaşma eğilimleri vardır. Tekcephe taktiğinin sosyal demokrasi ideoloji ve pratiğiyle uzlaşma değil, sosyal demokrat işçilere komünist partist tarafından izlenen politikanın doğruluğunu ve reformist politikanın yanlışlığını gösterme ve kendilerini inandırma yöntemi olduğu gözönünden kaçırılmamalıdır. Başarılı bir tekcephe kurma savaşımı, bizim saflarımızda partinin rolünün küçültülmesi eğilimine karşı, legalizm hayallerine karşı, gerek faşizmin ortadan kaldırılması, gerekse tekcephenin uygulanmasıyla ilgili olarak, kendiliğinden - gelmelik ve otomatizm konuları alınmasına karşı, kesin eyleme geçilmesi gerektiği anda en ufak ikircimlere karşı sürekli bir savaşımın yürütülmesini kayıtsız şartsız gerektirmektedir...

işçi sınıfının politik birliği

Yoldaşlar! Faşizme ve sermayenin saldırısına karşı komünist ve sosyal demokrat işçilerin ortak savaşım tekcephesinin gelişmesiyle birlikte, işçi sınıfının politik birliği, tek yığinsal politik partisi sorunu da ortaya çıkmaktadır. Sosyal demokrat işçiler, sınıf düşmanına karşı savaşımın tek politik yönetin gerektirdiğine kendi deneyleriyle giderek daha çok inanmaktadır.

lar, zira yönetimde ikilik işçi sınıfının birlikte savaşımının daha öte gelişme ve güçlenmesini zorlaştırmaktadır.

Proletaryanın sınıf savaşımı çıkarları ve proletaryal devrimin başarısı her ülkede bir tek proletarya partisinin varolması gerekliliğini dikte etmektedir. Bu hedefe erişmek elbette o kadar kolay ve basit bir şey değildir. Bu iş dirençli bir çalışma ve savaşım gerektiriyor ve uzunluğu yerine göre değişen bir süreç oluyor. Komünist partileri, işçilerde giderek artan eğilime, sosyal demokrat partileri veya tek tek örgütleri komünist partileriyle birleştirme eğilimine dayanarak, bu birleşme inisiyatifi ni metanet ve güvenle kendi ellerine almalıdırlar. Uluslararası işçi hareketinin bölünmeyi giderme dönemine girdiği bir sırada işçi sınıfının güçlerini bir tek devrimci proletarya partisinde birleştirme davası bizim dâvamızdır, Komünist Enternasyonalî'nin dâvasıdır.

Ne var ki, komünist partileri ile sosyal demokrat partilerinin tekcephesini meydana getirmek için faşizme, sermayenin saldırısına ve savaşa karşı bir ortak savaşım anlaşması yeterliyse, politik birleşmenin meydana getirilmesi ancak ilkesel karakterli bir dizi belirli koşullar temeli üzerinde olanaklıdır.

Bu birleşme yalnız şu koşullar içinde olabilir:

Birincisi, burjuvaziden tam anlamıyla bağımsız olması ve burjuvazinin ^{ile} sosyal demokrasî ^{min} ile kurduğu blokun tamamen parçalanması;

İkincisi, eylembirliğinin önceden gerçekleştirilmesi;

Üçüncüsü, burjuvazinin egemenliğinin devrim yoluyla yıkılması ve sovyet biçimli proletarya diktatörlüğü kurulması gerekliliğinin kabul edilmesi;

Dördüncüsü, emperyalist savaşta kendi burjuvazisini desteklemekten vazgeçilmesi;

Besincisi, partinin, irade ve eylemde birliği sağlayan ve Rus bolşeviklerinin deneyiyle sınanmış olan demokretik merkezci ilkeleri üzerinde kurulmuş olması.

Biz, bu koşullar yerine getirilmedikçe, işçi sınıfı politik birliğinin niçin olanağı bulunmayacağını sosyal demokrat işçilere sabırla, arkadaşça anlatmalıyız. Bu koşulların anlam ve önemini onlarla birlikte irdelememiz gerekiyor.

Proletaryanın politik birliğini sağlamak için niçin proletaryanın burjuvaziden büsbütün bağımsız olması ve sosyal demokrasinin burjuvazi ile blokunu parçalanması gerekiyor?

Ve özellikle Almanya'da 15 yıl süren koalisyon politikası deneyi.
Çünkü tüm işçi hareketi deneyini, sınıfsal işbirliği poli-

tikasının, burjuvaziye bağımlılık politikasının, işçi sınıflar

yenilgisi ve faşizmin üstün gelmesiyle sonuçlandığını gösteriyor. Ve salt burjuvaziye karşı uzlaşmaz sınıf savaşımı yolu, bolşeviklerin yolu, utkuya götüren emin yoldur.

Eylembirliğinin önceden gerçekleşmesi için politik birliğin önkoşuludur?

Çünkü, sermayenin ve faşizmin saldırısını püskürtmek için gereken eylembirliği, daha işçi çoğunluğunun kapitalizmi devirmek için kabul ettiği ortak platform, üzerinde birleşmesinden önce olanaklı ve gereklidir, proletaryal savaşımın ana yolları ve hedefleri üzerinde görüş birliğine varılabilmesi ise - ki bu olmadan partilerin birleşmesi olanaksızdır - az veya çok uzun bir süre gerektirmektedir. Ve çünkü, görüş birliği en iyi daha bugünden, sınıf düşmanına karşı ortak savaşım yoluyla oluşturulur. Tekcephe kurmak yerine derhal birleşmeyi önermek, beygirt arabanın ardına bağlamaya ve arabanın yürümesini beklemeye benzer. (Gülüşler.) Biz, politik birlik sorununu, birçok sosyal demokrat liderler gibi, bir manevra saymadığımız için, politik birlik uğrunda savaşımın en önemli aşamalarından biri olarak eylembirliğinin gerçekleştirilmesinde ısrar ediyoruz.

Burjuvazinin devrim yoluyla yıkılması ve sovyet egemenliği biçimini alan proletarya diktatörlüğünün gerçekleştirilmesi

nin gereklidir?

Çünkü, bir yandan Büyük Ekim Sosyalist Devriminin deneyi, bir yandan da Almanya, Avusturya ve İspanyada tüm savaş sonrası dönemi boyunca alınan acı dersler, proletaryanın burjuvaziyi salt devrimci yollarla yıkarak utku kazanabileceğini ve burjuvazinin işçi hareketini kan içinde boğmayı proletaryaya barışçı yollarla sosyalizmi gerçekleştirme olanağı vermeyeceğini, işçi hareketini kan denizinde boğmayı geçileceğini ^{deneyi} bir kez daha doğruladı. Ekim Devrimiyle tutulur biçimde gösterdi ki, proletaryal devrimin ana içeriği, devrilen sömürücülerin direncini kırmak, devrimi emperyalizme karşı savaşım için silâhlendirmek ve sosyalizmin tam utkusuna ulaştırmakla yükümlü olan proletarya diktatörlüğü sorunudur. Proletarya diktatörlüğünün, ezici çoğunluğun bir avuç azınlık üzerinde, sömürücüler üzerinde diktatörlük olarak gerçekleştirilmesi için (ki proletarya diktatörlüğü ancak bu biçimiyle gerçekleştirilir), sovyetlere gereksinme vardır. Sovyetler işçi sınıfının tüm katmanlarını, köylülerin ve diğer emekçilerin temel yığınlarına kapsamaktadır, ve bunlar uyanıp da devrimci savaşım cephesine katılmadıkça, proletaryanın utkusunu pekiştirmek olanaksızdır.

Emperyalist savaşta burjuvaziyi desteklemekten vazgeçmek, nin politik birliğin koşullarından biridir?

Çünkü, burjuvazi, emperyalist savaşı - hangi şala bürüyerek gözlerden saklamaya çalışırsa çalışsın - halkların ezici çoğunluğunun çıkarlarına karşı, kendi yırtıcı maksatlara için yürütür. Çünkü tüm emperyalistler, hummalı savaş hazırlıkları ile yanyana, ülke emekçileri üzerinde sömürüyü ve ezgiyi son kertesine vadırırlar. Böyle bir savaşta burjuvaziye desteklemek, ülkenin ve uluslararası işçi sınıfının çıkarlarına ihanet etmek demektir.

Ensonu, partinin demokratik merkezçilik temeli üzerinde kurulması niçin birliğin koşullarından biridir?

Çünkü, salt demokratik merkezçilik temeli üzerinde kurulmuş olan bir parti, irade ve eylemde birliği sağlayabilir, merkezleştirilmiş devlet aygıtı gibi güçlü bir araca sahip olan burjuvazi üzerinde proletaryaya utku kazandırabilir. Demokratik merkezçilik ilkesinin uygulanması, Rus Bolşevik Partisinin, Lenin Partisinin, deneyiyle parlak bir tarihsel sınavdan başarıyla geçmiş bulunmaktadır.

Evet, yoldaşlar, biz işçi sınıfının tek yığinsal politik Partisi olmasını istiyoruz. Bu nedenle, Stalin yoldaşın dediği gibi, "proletaryayı iktidar için savaşıma götürececek cesarete sahip, devrimsel durum^u karmaşık koşulları içinde yönü belirleyecek kadar deneyimli ve hedefe götüren yol üzerindeki bütün

ve hertürlü tasları tökezlemeden geçebilecek kadar çevik ve kıvrak, savaşçı partiye, devrimci partiye" gereksinme vardır. ²⁾

Bundan ötürü, yukarıda saydığımız koşullar temeli üzerinde, politik birlik uğrunda savaşmamız gerekiyor.

Biz işçi sınıfının politik birliğinden yanayız! Bunun için, tekcephe yanlısı olan ve gösterdiğimiz koşullara göre birlik sağlanmasını içtenlikle destekleyen tüm sosyal demokratlarla işbirliği yapmaya hazırız. Ve birleşme yanlısı olduğumuz içindir ki, sosyal demokrat işçilerin düş kırıklığına uğramalarından yararlanarak, komünist hareketine karşı yeni sosyalist partiler veya enternasyonaller meydana getirmeye çabalayan ve böylece işçi sınıfının bölünmesini derinleştiren tüm "sol" demagoglara karşı kesinlikle savaşacağız.

Biz, sosyal demokrat işçiler arasında komünistlerle tekcephe eğiliminin güçlenmesini alkışlıyoruz. Bu olay onların devrimci bilinçlerinin arttığını ve işçi sınıfının bölünmesinin üstesinden gelinmeye başlandığını gösteriyor. Biz eylembirliğinin kesin bir gereklilik ve proletaryanın politik birliğini kurmanın en güvenli yolu olduğu kanısından yola çıkarak şunu söylüyoruz:

Komünist Enternasyonal ve seksyonları, ikinci Enternasyonal ve seksiyonlarıyla, sermayenin saldırısına karşı, faşizme ve emperyalist savaş tehlikesine karşı, işçi sınıfının birliğini kurmak için görüşmelere hazırdırlar. (Alkışlar.)

S O N U C

Yoldaşlar!

Raporumu bitiriyorum. Görüyorsunuz ki, VI. Kongreden sonra değişen durumu, savaşımızdan çıkarılan dersleri gözönünde bulundurarak ve partilerimizin artık eriştikleri güçlenme derecesine dayanarak, şimdi birçok sorunu ve her şeyden önce tekcephesinin sorunu, sosyal demokrasiye, reformist ^{sendikalarla} ~~meslek birliklerine~~ ve öteki yığınsal örgütlere yaklaşma sorununu yeni bir açıdan ele alıyoruz.

Bütün bunlara, ilkesel konularımızdan geriye, bolşevizm çizgisinden sağa sapma gözüyle bakan bilgiler var. Ne çıkar! Bizim Bulgaristanda, "aç tavuk kendini arpa ambarında sanır" derler. (Gülüşler, coşkun alkışlar.)

Varsın, o politik tavuklar öyle düşünsünler. (Gülüşler, coşkun alkışlar.)

Bu bizi pek az ilgilendiriyor. Bizim için önemli olan şey, kendi partilerimizin ve bütün dünyada geniş yığınların amacımızı doğru anlamalarıdır.

Eğer biz politika ve taktiğimizi değişen duruma ve dünya işçi hareketinde meydana gelen değişikliklere göre düzenlemezsek, devrimci Marksistler, Leninistler ve Marks-Engels-Lenin'in yarasık öğrencileri olamayız.

Eğer kendi deneyimizden ve yığınların deneyinden ders almazsak, gerçek devrimciler olamayız.

Kapitalist ülkelerdeki partilerimizden, işçi sınıfının gerçek politik partileri olarak savaşmalarını ve eylem göstermelerini, ülkelerinin yaşamında gerçekten birer politik etken rolü oynamalarını, salt propaganda ve eleştiriyi ve proletarya diktatörlüğüne ilişkin yalın çağrılarla yetinmemelerini, her zaman etkin bir yığınsal bolşevik politikası izlemelerini istiyoruz.

Biz her türlü şematikliğin düşmanıyız. Biz daima ve her yerde belirli bir şablona göre değil, her an ve verilen her yerde somut durum dikkate alınarak hareket edilmesini istiyoruz;

değişik koşullar içinde komünistlerin hep aynı konumlarda kala-

mayacakları unutulmamalıdır.

Biz sınıf savaşımının gelişmesinde ve yığınların sınıf bilincinin artmasında bütün aşamaların akıllıca dikkate alınmasını, her aşamada, devrimci hareketin a aşamaya uygun somut sorunlarının bulunup çözülmesini istiyoruz.

Biz, sınıf düşmanına karşı savaşım yürütebilmek için, geniş yığınlarla bir ortak dil bulmak istiyoruz; devrimci öncünün proletaryaya yığınlarından ve tüm emekçilerden izole duruma düşmesine, aynı zamanda işçi sınıfının kendisinin burjuvaziye ve faşizme karşı savaşında doğal bağlaşıklarından izole olmasına, bu yazgısal duruma kesinlikle son verilmesi yollarını bulmak istiyoruz.

Biz devrimci sınıf savaşımına gittikçe daha geniş, yığınları çekmek, onların yaşamsal gereksinim ve çıkarlarından hareket ederek ve kendi deneylerine yaslanarak, kendilerini proletarya devrimine yaklaştırmak istiyoruz.

Biz, sanlı Rus bolşeviklerinden, Komünist Enternasyonalî'nin öncü partisi Sovyetler Birliği Komünist Partisinden örnek alarak, Almanya, İspanya, Avusturya vb. komünistlerinin devrimsel kahramanlığını gerçek devrimci realizme birleştirmek ve ciddi politik sorunlar etrafında skolastik bocalama kalıntılarına da son vermek istiyoruz.

Biz, partilerimizi önlerindeki olağanüstü karmaşık politik sorunları çözebilmeleri için her bakımdan silâhlandırmak istiyoruz. Bundan ötürü, partilerimizin teorik düzeyleri giderek yükseltilmeli ve her biri cansız doktrinerlik ruhunda değil, canlı Marksizm-Leninizm ruhunda eğitilmelidir.

Biz, her şeyden önce, yağınlar gittiğimiz yolu tıkayan ve gerçek bir bolşevik yağın politikası izlememize engel olan kendini beğenik sekterliğin köklerini saflarımızdan söküp atmak istiyoruz.

Biz sağ oportünizmin tüm somut belirtilerine karşı savaşımı her bakımdan güçlendirmek istiyoruz, çünkü bu yönden gelen ~~halkın~~ tehlikenin, yağınsal politika ve savaşımımızı pratik olarak yürütürken büyüyeceğini gözönünde bulunduruyoruz.

Biz, her ülkede, komünistlerin, proletarya devrimci öncüsü olarak, kendi deneylerinden gereken bütün dersleri çıkarmalarını ve bunlardan vakitlice yararlanmalarını istiyoruz. Biz, onların, bir kenarda, iyi havayı bekleyerek, kıyıyı döğen dalgaların seyirci ve kayıtsız durumunda kalmalarını değil, sınıf savaşımının coşkun sularında yüzmeyi bir an önce öğrenmelerini istiyoruz.

(Alkışlar.)

Bizim istediğimiz işte budur!

Biz bunları istiyoruz, çünkü yalnız böylelikle işçi sınıfı,
tüm emekçilerin başında, milyonluk bir devrimci ordu halinde
Örgütlenerek Komünist Enternasyonalî'nin yönetiminde... payına
düşen tarihsel ödevi hiç kuşkusuz yerine getirecek, faşizmi ve
onunla birlikte kapitalizmi yeryüzünden silip süpürecektir.

(Salondakilerin hepsi ayağa kalkar ve Dimitrov yoldaşı
coşkuyla alkışlarlar.

Her köşeden delegelerin çeşitli dillerde haykırırları duyulur: "Hurra! Yağasın Dimitrov yoldaş!"

"Enternasyonal" Marşı bütün dillerde ortalığı gınlatır.

Yeniden coşkun alkışlar yükselir...

Delegeler kendi devrimci şarkılarını söylerler: İtalyanlar

"Bandera Rossa"yı, Polonya'lılar "Barikatlarda"yı, Fransızlar

"Carmagnole"i, Almanlar "Kızıl Veding"i, Çinliler "Çin Kızıl

Ordu Marşı"nı.)

"Komünist Enternasyonalî" dergisi,

Sayı 23-24, 20 Ağustos 1935,

sayfa 26-66.

Toplu yapıtları, c. 10, s. 25-131.

Küçük kısaltmalarla
basılmıştır.

FAŞİZME KARŞI

İŞÇİ SINIFININ BİRLİĞİ ÜSTÜNE

Komünist Enternasyonalî VII. Dünya Kongresi'nde
kapanış konuşması

13 Ağustos 1935

Yoldaşlar! Raporum üzerinde yapılan ayrıntılı görüşmeler, sermayenin ve faşizmin tımanışına karşı, emperyalist savaş tehlikesine karşı, işçi sınıfı tarafından yürütülen savaşın temel taktik sorunlarına ve ödevlerine kongrenin büyük bir ilgi gösterdiğini tanıtlamaktadır.

Sekiz gün süren görüşmelerin sonuçlarını genelleyecek olarak, raporun tüm temel hükümlerinin kongrece oybirliğiyle uygun bulunduğu çıkarımını yapabiliriz. İleri sürdüğümüz taktik hükümlere ve önerilen karar tasarısına hiç kimse itiraz etmedi.

Komünist Enternasyonalî'nin bundan önceki hiç bir kongresinde bu denli düşünsel-politik birlik ve dayanışma görülmediğini cesaretle söyleyebiliriz. (Alkışlar.) Kongrede gösterilen tam oybirliği, son yılların olağanüstü zengin ve ibretverici deneyine dayanarak ve değişen ortamı dikkate alarak politika ve

tektığımızı yeniden düzenleme gereksinimi bilincinin saflarımızda iyice olgunlaştığını tanıtıyor.

Bu oybirliği, hiç kuşkusuz, uluslararası proletarya hareketinin en başta gelen ve en yakın ödevini, yani faşizme karşı savaşında işçi sınıfının tüm kesimleri arasında eylembirliği sağlanması sorununu çözmek için gerekli en önemli koşullardan biri sayılabilir.

Bu sorunu başarıyla çözebilmemiz için gerekli koşulları şöyle sıralayabiliriz:

Birinci olarak, komünistler, Marksist-Leninist çözümleme silâhını becerikle kullanarak, somut ortamı ve sınıf güçlerinin yerelini gelişmeleri içinde dikkatle incelemeli, eylem ve savaşın planlarını buna göre çizmelidirler. Yoldaşlarımıza çoğu kez engel olan uydurma şemalara, cansız formüllere ve hazır kalıplara bağlılığın en acımasız biçimde kökünden kazınması gerekiyor. Marksist-Leninist çözümleme bilgi ve yeteneğinden yoksun komünistlerin, "bunalımdan devrimci çıkış yolu" türünden genel sözler ve genel sloganlarla, bunalımdan böyle bir devrimci çıkışın hangi koşullar içinde, sınıf güçleri dengesinin hangi uğrağında, proletaryanın ve emekçi yığınlarının hangi devrimsel olgunluk düzeyinde, Komünist Partisinin hangi etkilene derecesine vardığında

mümkün olabileceğini ciddi olarak açıklığa kavuşturma zahmetine girmeden, böyle bir çözümlemeden yarıçizmeleri durumuna son vermeliyiz. Böyle bir çözümleme yapılmazsa, bu soydan tüm sloganlar kuru gürültü olarak, bugünkü ödevlerimizi karanlığa bürüten birer boş lâkırdı olarak kalır. Somut Marksist-leninist çözümleme olmadan, ne faşizm sorununu, ne proletarya ve ^{genel} halk cephesi sorununu, ne burjuva demokrasisi konusunda nasıl tavır alacağımız sorununu, ne tekcephe hükümeti sorununu, ne işçi sınıfı içinde ve özellikle sosyal demokrat işçiler arasında olğan süreçler sorununu, ne de yaşamın kendisi tarafından sınıf savaşımının gelişmesi boyunca önümüze sürülecek olan diğer birçok yeni ve karmaşık sorunları hiç bir zaman doğru olarak ortaya koymayı ve çözmeyi beğaramayız.

İkinci olarak, bizim için capcanlı kimseler, işçi sınıfı arasından, onun gündelik savaşımından yetişen kişiler, proletarya davasına sadık özerimli savaşım militanları, kongremizce alınan kararların uygulanması yolunda cabayı esirgemeyen, buna omuz veren kişiler gereklidir. Leninci, bolşevik kadrolar olmadan, faşizme karşı savaşında emekçilerin karşı karşıya geldikleri büyük ödevleri yerine getiremeyiz.

Üçüncü olarak, bizim için, Marksist-Leninist teori pusula-

sayle donanmış kişiler gereklidir. Hem böyle kişiler bu pusulayı ustaca kullanmalıdırlar, yoksa her biri, ^{zaman zaman} vakit vakit isabetli kararlar alan, ama nereye ve niçin gittiğini, emekçileri nereye götürdüğümüzü yığınlara gösterir nitelikte geniş savaşın perspektifini gözden kaçıran, öngörü yeteneğinden yoksun, kısa görüşlü ve sınırlı birer pratisyene dönüşürler.

Dördüncü olarak, bizim için, kararlarımızı hayata geçirme aracı olacak yığınların örgütü gereklidir. Salt düşünsel-politik etkimiz yeterli değildir. Biz hareketin kendiliğinden geliştiğine belbağlamaktan vazgeçmeliyiz. Bu bizim başlıca kusurlarımızdan biridir. Unutmamalıyız ki, bazan yüz güldürmez görünse bile, dirençli, sürekli, sabırlı bir örgütsel çalışma olmadan, yığınlar komünizm sahiline çıkamayacaklardır. Yığınları örgütleyebilmek için, alınan kararları yalnız komünistlere değil, en geniş emekçi yığınlarına Leninci bir ustalıkla maletmeyi başarabilmeliyiz. Yığınlarla yazılı formüllerin dilini kullanacak değil, yığınların davası uğrunda savaşanların diliyle, her sözleri, her düşünceleri milyonların düşünce ve psikolojisini yansıtanların diliyle konuşmayı öğrenmeliyiz.

Bu kapanış konuşmada her şeyden önce üzerinde durmak istediğim sorunlar bunlardır.

eğilimi hissediliyordu.

Faşizme karşı savaşım

somut olmalıdır

Faşizmin hiç bir genel karakteristiği, gerçeğe ne kadar uygun olursa olsun, bizleri, faşizmin gelişme özelliklerini, tek tek ülkelerde ve değişik aşamalarda faşist diktatörlüğün çeşitli biçimlerini somut olarak inceleme ve hesaba katma gerekliliğinden kurtarmıyor. Her ülkede faşizmin ulusal - özel ve ulusal açıdan özgül yanı araştırılmalı, incelenmeli ve öğrenilmeli, faşizme karşı eylem yöntemleri ve savaşım biçimleri ona göre saptanmalıdır.

Lenin, bizi her türlü "basmakalıpçılığa, taktik kuralların, mekanik olarak savaşım kurallarıyla aynı teraziye konulmasına, özdeş hale getirilmesine" karşı ısrarla uyarıyordu. Yığınların ulusal duygularını, körimençlerini ve anti-kapitalist eğilimlerini büyük sermayenin yararına olarak alabildiğine kurmaz ve çiz- vitçe sömüren bir düşmana karşı savaşım sözkonusu olduğu sırada, bu direktif özel bir güç kazanıyor. Böyle bir düşman her zamanı kusursuz olarak öğrenilmelidir. Onun çeşitli manevralarına der hal tepki göstermek, gizli adımlarını açığa vurmak, ona her

alandaki ve her an karşı koymaya hazır bulunmak zorunludur. Öyle ki, düşmanın kolunu daha çabuk ve daha sağlam biçimde bükmeye yardımı oldukça, düşmanın kendisinden bile ders almaktan çekinmemeliyiz. (Alkışlar.)

Faşizmin tüm ülkeler ve tüm halklar için geçerli bir genel gelişme şemasını tespitte kalkmak büyük bir yanlışlıktır. Böyle bir şema, gerçek bir savaşın yürütmenize yardım etmez, engel ~~olmaz~~ ^{ur}. Böyle bir şema, her şeyden başka, öyle bir sonuca vardırı ki, belirli bir gelişim döneminde ve kendilerine doğru bir yaklaşım yolu bulunduğunda faşizme karşı savaşıma götürülmelerini veya en azından tarafsız bırakılmalarını olası sayabileceğimiz halk katmanları gelişigüzel faşizm kampına itilmiş olur.

Örneğin, Fransa veya Almanya'da faşizmin gelişmesini ele alalım. Bazı yoldaşlar, genellikle Fransa'da faşizmin Almanya'da ki kadar kolay gelişemeyeceğini sanıyorlar. Bu savın doğru olan ve olmayan yanlarını ayırtetmemiz gerekir. Evet, XVIII. ve XIX. yüzyıllarda birkaç devrim yapmış olan Fransa'da derin kökler salmış demokratik geleneklerin Almanya'da bulunmadığı doğrudur. Fransanın savaşı kazanan ve diğer ülkelere Versay Antlaşması'nı dayatan ülkelere biri olduğu, Almanya'da yığınları saran ve alabildiğine büyük bir rol oynayan ulusal onur

kırıklığı duygusunun Fransa'da bulunmadığı doğrudur. Daha faşizmin iktidara gelmesinden önce, köylülüğün önemli bir kısmının gerici partilerin etkisi altında bulunduğu Almanyadan farklı olarak, Fransa'da köylülüğün temel yığınlarının, özellikle güney bölgelerinde, cumhuriyetçi, anti-faşist eğilimli oldukları da doğrudur.

Ne var ki, yoldaşlar, Fransa ve Almanya'da faşist hareketin gelişmesinde görülen ayrımlara karşın, Fransa'da faşizmin tırmanışını güçleştiren bazı uyarılara karşın, bu ülkede faşizm tehlikesinin durmadan arttığını görmemek ve bir faşist devlet darbesi olasılığını küçümsemek politik miyopluk olur. Öte yandan, Fransa'da faşizmin gelişmesine olumsuz bir çok durum ve uyarılar da vardır. Şunu unutmayan ki, Fransa'da bütün kapitalist ülkelere oranla daha geç başlayan ekonomik bunalım derinleşmeye ve keskinleşmeye devam ediyor ve bu da geni azağa alan faşist demagojiyi bütünüyle kolaylaştırıyor. Fransız faşizmi orduda, subaylar arasında o denli sağlam konumlara girmiştir ki, iktidara gelmelerinden önce nasyonal-sosyalistler bile Reichswehr'de böyle konumlara sahip değillerdi. Sonra, parlamenter rejimli başka hiç bir memlekette ahlâksızlık ve yolsuzluklar Fransa'da olduğu kadar alıp yürümemiş ve yığınların hiddeti bu denli

kabarmıştır. Ve bilindiği gibi, Fransız faşistleri, burjuva demokrasisine karşı savaşlarında bu durumu en demagojik biçimde sömürüyorlar. Şunu da unutmayın ki, Fransız burjuvazisinin Avrupa'da politik ve askersel hegemonyayı yitirme endişesi, bu büyük korku da faşizmin gelişmesine yardım ediyor.

Bütün bunlar, Fransa'da anti-faşist hareketin eriştiği, burada Terez ve Kagan yoldaşların anlattıkları bağarılara, bizi candan sevindiren gelişmelere, herüz emekçi yığınlarının artık geçit vermeyecek biçimde faşizmin yolunu kestiklerini gösteren bir olgu gözöyle bakılamayacağı sonucuna vandırıyor. Fransız işçi sınıfının faşizme karşı savaşında çözümesi gereken sorunların - bundan önce raporında işaret ettiğim sorunların - önemini büyük bir ısrarla bir kez daha vurgulanak gerekiyor.

Faşizmin, geniş bir yığınasal tabana sahip olmadığı diğer ülkelerde güçsüz olduğu hayaline kapılmak da tehlikelidir. Faşizmin, geniş bir tabanı olmadan, her şeye karşın, devletin silâhlı güçlerine dayanarak iktidara geldiğini ve sonra devlet aygıtından yararlanarak tabanını genişletmeye çalıştığını, Bulgaristan, Yugoslavya, Finlandiya gibi ülkelerin örneği göstermektedir.

Saflarımızda faşizmi genellikle, tek tek ülkelerde faşist hareketlerin somut özelliklerini hesaba katmaksızın, burjuvazinin

İus. 3m

tüm gerici ülenlerini ve giderek tüm komünist olmayanlar kam-
pını faşist sayma yanlışlığına düğülenerek inceleme eğilimi görü-
ldüğü savlayan Dat yoldaş haklıdır. Bu yüzden, faşizme karşı
savaşın gücü artmıyor, tam tersine, azalıyor.

Faşizme şematik olarak yaklaşımın artıkları bugün de hâlâ
meydandadır. Roosevelt'in "yeni düzen"inin, Breğin İngiltere'de
"ulusal hükümet"e kıyasla, büttüvazinin faşizm doğrultusunda
gelişmesini gösteren daha açık ve daha keskin bir biçimi olduğu-
nu söyleyen tek tek yoldaşların savı böyle şematik bir yaklaşı-
mın ifadesi değil midir? Bir insanın, ABD'de faşist hareketi
teşvik eden ve örgütleyen gücün Roosevelt'e saldıran en gerçek
Amerikan finans berrayesi çevrelerinden oluştuğunu görmemesi
için, en büyük bir şema düşkünlü olması gerekir. ABD'de bu çevre-
lerin "Amerikan yurttaşlarının demokratik haklarını savunma"
gibi ikiyüzlü palavraları arkasında baggösteren faşizmi görme-
mek, işçi sınıfına en azılı düşmanı ile yürüttüğü savaşında
yanlış yön vermek demektir.

Şimdiye ve yarı-şimdiye ülkelerde bile, burada söz alanla-
rın da ileri sürdükleri gibi, belirli faşist grupların geliş-
mekte olduğu görüldüğü. Ne var ki, buralarda, Almanya'da,
İtalya'da ve diğer kapitalist ülkelerde görmeye alıştığımız

biçimde faşizmin sözü bile olamaz. Bu ülkelerde, gayet özel ekonomik, politik ve tarihsel koşullar incelenmeli ve faşizmin bunlara göre kendine özgü biçimler almakta olduğu ve alacağı gözönünde tutulmalıdır.

Kafalarını çalıştırmaya üşenen bazı yoldaşlar, canlı gerçeğin görüngülerini somut olarak indelemeyi beceremedikleri için, somut ortamı ve sınıf güçleri oranını ayrıntılı ve özenli biçimde inceleme yerine, hiç bir şey ifade etmeyen genel formül-lere başvuruyorlar. Böyleleri, bize, tam hedefi bulan keskin nişancıları değil, şaşmaksızın XXX hedef dışına kâh aşağı, kâh yukarı, kâh arkaya, kâh öne isabet ettiren "karavanacı" nişancıları hatırlatıyor. Oysa biz, yoldaşlar, işçi hareketinin komünist eylemcileri olarak, işçi sınıfının devrimci öncüleri olarak, hedefe gerçekten isabet ettiren, attığını tutturan birer nişancı olmak istiyoruz. (Sürekli alkışlar)

Proletaryal tekcephe

ya da anti-faşist halk cephesi

Bazı yoldaşlarımız, proletaryal tekcephe ile mi, ya da anti-faşist halk cephesiyle mi başlamalı sorusu üzerinde boşuna kafa yoruyorlar.

Kimileri, proletaryanın sağlam bir tekcephesi örgütlenmeden, anti-faşist halk cephesi kurmaya geçilemez, diyorlar.

Ama, diyorlar diğer bazıları, proletaryal tekcephenin kuruluşu birçok ülkede sosyal demokrasinin geniş kesimi tarafından direnişle karşılandığı için, en iyisi derhal halk cephesini kurmaya başlamalı ve yalnız bu temel üzerinde daha sonra işçi sınıfının tekcephesi geliştirilmelidir.

Açıkça görülüyor ki, ne bekikiler, ne de ötekiler, şunu anlamıyorlar: Proletarya tekcephesi ile anti-faşist halk cephesi savaşının canlı diyalektiğine göre birbirine bağlanmakta, örülmekte, faşizme karşı yürütülen pratik savaşım süreci içinde birbirine geçmektedir. bunlar hiç de birbirinden Çin duvarıyla ayrılmış değildir.

Gerçekten de, halk cephesinin yönetici gücü olan işçi sınıfının eylembirliği sağlanmadıkça, anti-faşist halk cephesinin tam anlamıyla gerçekleştirilme olasılığı ciddi olarak düşünülemez. Bunun gibi, proletarya tekcephesinin daha öte gelişmesi de, faşizme karşı halk cephesine dönüşmesine önemli derecede bağlıdır. Şimdi, bir an için, aldığımız kararın karşısına şema düşkünlü birinin geçtiğini ve gerçek bir ezberci olduğu için kendi şemasını söyle çizdiğini düşünün, yoldaşlar:

İlkönce alt basamakta ve yerel çapta bir proletarya tekcep-
hesi;

Sonra, alt basamakta, ama ^{yöre} bölge çapında bir tekcephe;

Bundan sonra, yukarıda, aynı basamaklara ^{yöre} bir tekcephe;

Daha öte, sendika hareketinin birliği;

Daha sonra, bütün anti-faşist partilerin yanımıza çekilmesi;

Daha sonra, hem üst, hem alt basamaklarda geniş bir halk
cephesi;

Ondan sonra da hareketin daha yüksek düzeye çıkarılması,
politikleştirilmesi, devrimcileştirilmesi ve sair, falan filân.

(Gülüşler.)

Siz buna düpedüz saçılamak diyebilirsiniz, yoldaşlar. Bence
de bu böyledir. Ama için kötüsü, buna benzer sekterce saçmalık-
lara, ne yazık ki, şu veya bu biçim altında, saflarımızda hâlâ
sık sık raslanıyor.

Peki, sorunun aslı nedir? Doğal olarak, faşizme karşı
geniş bir genel halk cephesi meydana getirmek için her yerde
savaşım vermemiz gerekiyor. Ama birçok ülkede, işçi yığınları-
nı seferber ederek sosyal demokrasinin gerici kesimi ~~halkında~~
tarafından proletaryal savaşım tekcephesine karşı gösterilen
direnışı kırmazsak, halk cephesi hakkında genel sözler söyle-

mekten daha öte gidemeyiz. Sorun, her şeyden önce İngilterede,

işçi sınıfının halk coğunluğunu oluşturduğu, İngiliz ~~Meslek~~
Sendikaları

~~Birlikleri~~ ile İşçi Partisi'nin işçi sınıfı ana yığanını ~~KABİLİ~~

peşlerinden götürdükleri ülkede böyle durmaktadır. Sayıca küçük

olan komünist partileri karşısına güçlü yığinsel *sendika* ~~meslek~~ birlikle-

rinin ve sayıca büyük sosyal demokrat partilerinin dikildiği

Belçika'da, İskandinavya ülkelerinde de sorun böyle duruyor.

Bu ülkelerdeki komünistler, işçi sınıfı yığın örgütleri katılmadan kurulamayacak olan halk cephesi hakkında genel söz-lerin arkasına gizlenerek, proletarya tekcephesinin kurulması savaşımından vazgeçerlerse, çok büyük bir politik yanlışlığa düşmüş olurlar. Bu ülkelerde gerçek halk cephesinin meydana getirilmesi için, komünistlerin, işçi yığınları arasında çok büyük politik ve örgütsel çalışmalar yürütmeleri gerekiyor. Komünistler, kendi yığinsel reformist örgütlerini artık proletaryal birliğin simgesi sayan yığınların bu kör inancını yemeli, komünistlerle tekcephe kurmanın sınıf savaşımı konumlarına geçmek demek olduğuna ve ancak bu konumlara geldikleri takdirde sermayenin ve faşizmin tımanışına karşı başarılı bir savaşım yürütebileceklerine bu yığınları inandırmalıdır. Karşılaştığımız güçlükleri aşmak için, kongrede daha geniş ödevler belirlemem

yetmiyor. Tam tersine, biz, bu güçlüklerin giderilmesi için savaşım yürüterek, sözde değil, eylemde, faşizme karşı, sermayenin tırmanışına karşı, emperyalist savaş tehlikesine karşı savaşım yürüten gerçek bir genel halk cephesinin temelini atmış oluyoruz.

İşçi hareketiyle yanyana güçlü bir köylü hareketinin de geliştiği, köylü yığınlarının kırsal bunalımın etkisi altında radikalleşen kendilerine özgü örgütleri olduğu, ulusalcı ezginin ulusal azınlıklarda öfke uyandırdığı Polonya gibi ülkelerde sorun biraz değişiyor. Bunlarda geniş halk savaşım cephesinin gelişmesi, proletarya tekepphesinin gelişmesiyle atbaşı gider. Ve bu tür ülkelerde genel halk cephesi hareketi bazan işçi cephesi hareketini bile geçebilir.

Bir de burjuva-demokratik devrim süreci içinde bulunan İspanya gibi bir ülkeyi ele alalım. Burada, proletaryanın *örgütsel bakımından* parçalanmış ve dağınık olmasının, daha Lorus ve Hil Robles'e karşı bir işçi-köylü cephesi kurulmadan önce, işçi sınıfının savaşımında tam birlik meydana getirilmesini gerektirdiği söylenebilir mi? Sorunu böyle koyarsak, proletaryayı köylülerle den yalıtması, kırsal devrim belgisini taktik açıdan gündemden çıkarması, halk düşmanlarının proletarya ile köylülüğü birbirin-

den aytıme ve köylerinde işçi sınıfına karşı koyan gebelerin

kolaylaştırılması olmuştur. Ve bu, bildirilmiştir gibi, Astorya'da 1934

yıllı Ekim savaşlarında işçi sınıfının yenilgiye uğramasının

temel nedenlerinden biriydi.

Ama aynı zamanda gerekliydi. Proletaryanın görevi

olarak az olduğu, köylülerin ve kent küçük burjuva katmanların-

ın göğüsünü oluşturan bütün ülkelerde, her şeyden önce, tüm

emekçilerin yönetici olarak olarak yararak yerini almıştı

işçi işçi sınıfının kendi kolları tarafından kurulmuş olduğu

elden gelen her şey yapılmıştı.

Demek ki, yoldaşlar, proletarya cephesi ve halk cephesi

birlikte gözetken bütün ülkelerin yasasında olabildiğince tüm olay-

lar için, tüm bakışlar için, her şeyi kapsayan hareketler verilme-

si olabilmektedir. Bu sorunu üzerinde üniversiteyi tasarlamak, tüm

ülkelerde aynı hareketleri yapmak, temeldeki sığınarak sığınma-

ları, sığınma için başka bir şey olamaz. Oysa sığınma, ev-

rensel hareketler aynı zamanda hareketlerdir diye düşünmek, hem de

götürmek gerektirir. (Alkışlar.)

Sosyal demokrasinin rolü
ve proletarya tekcephesi konusunda
aldığı tavır üstüne

Yoldaşlar! Sosyal demokrasinin belirli bir anda burjuvazi-
 nin ortadireği rolünü oynayıp oynamadığı ve daha nerede oynadığı
 sorusunu doğru biçimde yanıtlamanın taktik ödevlerimiz açısından
 büyük önemi vardır.

Gerçi konuşan yoldaşlardan bazıları (Florin, Dat yoldaşlar
 vb.) bu soruna değindiler, ama büyük önemini gözönünde bulunda-
 rarak buna daha tam bir yanıt vermek gerekiyor. Bu bütün akın-
 lardan işçilerin ve özellikle sosyal demokrat işçilerin ileri
 sürdükleri ve sürmeden geçemeyecekleri bir sorundur.

Şunu gözönünde bulundurmalıyız ki, birçok ülkede, burjuva
 devleti içinde sosyal demokrasinin durumu ve burjuvaziye karşı
 aldığı tavır değişmiştir veya değişmektedir.

Birincisi, bunalım, bilindiği gibi, sosyal demokrasinin
 öncelikle dayandığı işçi aristokrasisi dedikleri, yani yağanı
 en iyi sağlanmış olanların durumunu bile adamakıllı sarsmış bul-
 nuyor. Ve bu katmanlar, burjuvaziyle sınıf işbirliği politikası
 nin amaca uygunluğuna ilişkin eski görüşlerini gitgide daha ço

değiştirmeye başlıyorlar.

İkincisi, raporunda da gösterdiğim gibi, bir dizi ülkede, burjuvazinin kendisi burjuva demokrasisinden vazgeçmek, uyguladığı diktatoranın terörlü biçimlerine başvurmak zorunda kalıyor ve sosyal demokrasiyi finans kapitalin devlet sistemi içindeki eski durumundan yoksun ettikten başka, belirli koşullar içinde legal varlık ve eylemine de son vererek kovuşturuyor ve hattâ kıyasıyla eziliyor.

Üçüncüsü, Almanya, Avusturya ve İspanya'da daha çok sosyal demokrasinin burjuvazi ile sınıf işbirliği politikasının sonucu olarak, işçilerin uğradığı yenilgiden alınan derslerin etkisi altında, öte yandan Sovyetler Birliğinde bolşeviklerin politikası ve devrimci Marksizm uygulaması sayesinde sosyalizmin üstün gelmesinin etkisiyle sosyal demokrat işçiler devrimcileşiyor, burjuvaziye karşı sınıf savaşımına doğru dönmeye başlıyorlar.

Bu nedenlerin toplamı, sosyal demokrasinin burjuvaziye dayanarak olan eski rolünü daha öte sürdürmesini gittikçe zorlaştırıyor ve hattâ bazı ülkelerde olanak dışı bırakıyor.

Bunu anlamamak, özellikle faşist diktatörlüğün sosyal demokrasiyi legallikten yoksun ettiği ülkelerde, gayet zararlıdır.

Bu ~~HEHE~~ açıdan, buradaki konuşmalarında, sosyal demokrasiye

ilişkin eskimiş formüllere ve kararlara kör değneğini beğler gibi tutunma ve bunları harfiyen uygulamaya, sosyal demokrasinin durumundaki değişiklikleri görmezlikten gelmeye son verilmesi gerektiğini belirten Alman yoldaşların özeleştirisi yerindedir. Bu görmezlikten gelmenin, işçi sınıfı birliğini sağlama amaçlı hareket hattımızı yanlış yöne götürdüğü ve sosyal demokrasi içindeki gerici elemanların tekcepheyi kundaklamasını kolaylaştırdığı apaçık ortadadır.

Ne var ki, şimdi bütün ülkelerde sosyal demokrat partileri içindeki devrimcileşme süreci düzenli biçimde gelişmiyor. İşçi, devrimcileşmekte olan sosyal demokrat işçilerin derhal ve yığın halinde ardıcıl sınıf savaşını konularına geçecekleri biçiminde, hiç bir ara aşamadan geçmeksizin komünistlerle doğrudan doğruya birleşecekleri biçiminde görmek yanlış olur. Bu, birçok ülkede, her ahvalde bizim doğru politika ve taktiğimize bağlı olarak, bir yere kadar zor, bir yere kadar karmaşık ve sürekli bir süreç olacaktır. Biz, burjuvaziyle sınıf işbirliği konularından burjuvaziye karşı sınıf savaşını konularına geçen bazı sosyal demokrat parti ve örgütlerin daha bir süre kendi başına parti ve örgütler olarak yaşamaya devam etmeleri olasılığını bile hesaba katmalıyız. Ve bu gibi hallerde, böyle sosyal demokrat örgütlerle

veya partilere burjuvazinin dayanağı gözüyle bakmanın elbette sözü bile olamaz.

Onyıllar boyunca kafalarına yerleştirilmiş burjuvaziyle sınıf işbirliği ideolojisinin etkisi altında bulunan sosyal demokrat işçilerin, kendiliğinden, salt nesnel nedenlerin etkisiyle, bu ideolojiden ayrılacaklarına güvenilemez. Hayır. Reformist ideolojinin kaskacından kurtulmalarına yardım etmek, bizim işimiz, komünistlerin işidir. Onlara komünizmin ilkelerini ve programını arkadaşça, sabırla ve her sosyal demokrat işçinin politik gelişme düzeyini gözönünde bulundurarak açıklamak gerekiyor. Sosyal demokratizme yönelttiğimiz eleştiri daha somut ve sistemli olmalıdır. Bu eleştiri sosyal demokrat yığınların kendi deneyine dayanmalıdır. Sosyal demokrat işçilerin devrimci gelişmesinin her şeyden önce sınıf düşmanına karşı ortak savaşın deneyi temeli üzerinde, komünistlerle elele vermekle mümkün olacağı, bu suretle ~~kafirleştirilmesi~~ *kolaylaştırılması* ve hızlandırılması gerektiği daima gözönünde tutulmalıdır. Sosyal demokrat işçilerin içinde bocaladıkları kararsızlık ve kuşkuları yenebilmeleri için proletarya teksephesine katılmalarından daha reel çare yoktur.

Biz, yalnız devrimci sınıfsal konulara iştentlikle geçmek isteyen sosyal demokrat işçilerin değil, aynı zamanda sosyal

demokrat partilerde ve örgütlerde görev alanların, sınıf düşmanına karşı bizimle birlikte çalışma ve savaşmalarını kolaylaştırmak için elimizden geleni yapacağız. Ama bir de şunu belirtiyoruz ve belirtceğiz: Sosyal demokrasi gerici liderlerinin bölücülük rolünü desteklemeye devam eden, tekcepheye karşı çıkan ve bu suretle sınıf düşmanına dolaylı veya dolaysız yardında bulunan sosyal demokrat militanlar, görevliler ve işçiler bu tutumlarıyla işçi sınıfının karşısında tarihsel bir sorumluluk altına girmektedirler. Bu tarihsel sorumluluk, 1918'de birçok Avrupa ülkelerinde devrimi yenilgiye uğratan ve faşizme yol açan sosyal demokratik sınıf hareketi politikasını destekleyenlerin tarihsel sorumluluğundan daha kötü değildir.

Tekcephe konusunda alınan tavır, sosyal demokrasinin gerici kesimi ile devrimcileşen katmanları arasında ^{ayrım} ~~bir~~ çizgisi hizmetini görmektedir. Sosyal demokrasinin burjuvaziyle bloklaşan gerici kesimine karşı ne denli çetin bir savaşım yürütürsek, devrimcileşme halindeki bölümüne o denli gerçek bir yardıma bulunmuş olacağız. Ve komünistler, sosyal demokrat partilerle tekcephe uğrunda ne denli kararlılıkla savaşarlarsa, sol cephe içinde tek tek elemanların komünlerini saptamaları o denli hız kazanmış olacaktır. Bu cephede kimin sözde "solcu" ve kimin